השולם הזה

גולדה מחבלת בסיכוי היסטורי!

מיתקפת השלום של נאצר

סיסקו
הוזעק לקאהיר

גולדמן
הוזמן למצריים

ל י ל כ ל ו ל ו ת י כ ם !

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של —.75 ל"י *.

כתבו או צלצלו ל„דורית" טל. 445111, מלון שרתון — תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף — 65 ל"י (כולל ארוחת בוקר).

מלון שרתון-תל אביב

התיאטרון הקאמרי

מרלון פרזה

קומדיה עם
עדנה פלידל ואבנר חזקיהו

חינם לכל דורש

המעוניין לרכוש את

ספר הברית החדשה

להשכלה כללית ולהכרת הדתות בעולם

יתקשר לפי הכתובת ת. ד. 7089, ירושלים, וישלח לו מיד.

קוראים כתבו

לאש־הממשלה גולדה מאיר לא נחשדה אף פעם באהדה מיו־חדת להעולם הזה. יחסה והתבטאויותיה כלפי חברינו בכנסת, הוכיחו לא פעם שה־א כימעט אלרגית לנוכחותם. השבוע נתנה גולדה שוב ביטוי פומבי ליחסה זה.

היה זה בשעת הפתיחה החגיגית של אולם תיאטרון הבימה המחודש. צלם העולם הזה, ויליאם סעד, הירבה לצלם את גולדה בשעת האירוע החברתי שסבב את ההצגה. גולדה נראתה כמי־שנהנית להצטלם, חייכה והתבדחה (ראה תמונה). לבסוף לא התאפקה, פנתה אל ויליאם בשאלה: „בשביל מי אתה מצלם כל־כך הרבה?" ויליאם, שאינו מתמצא ביותר באהבותיה ושינאותיה של הגברת ראש־הממשלה, השיב ללא היסוס: „בשביל העולם הזה."

כאן אולי המקום להציג אם צלם המערכת החדש שלנו, ויליאם סעד (29), הוא עולה חדש. לפני כשנתיים עלה מפאריס לישראל. בפאריס, לשם הגיע מתוניסיה, ארץ הולדתו, עבד ויליאם כשרטט במיפעל שהועסק עבור תעשיית המטוסים של מארסל דאסו. עבודתו העיקרית היתה בשירטוט דגמים למטוסי המיראז' השונים. בשעות הערב למד ויליאם צילום באקול וג'ראר.

כשעלה לישראל התקבל כחבר בקיבוץ חניתה, שם הכיר את רעייתו, עולה חדשה משוויץ. שנה אחר־כך, רצה לעבוד במיקצועו כצלם, עבר לתל־אביב, צילם עבור הבימה, עד שהתקבל לעבודה במערכת.

שליטתו של ויליאם בשפה העברית אינה מעולה ביותר. משום כך אינו זוכר בדיוק מה אמרה לו גולדה אחרי שהודיע לה כי הוא מצלם עבור העולם הזה. אבל עדי שמיעה שנכחו במקום טוענים כי גולדה אמרה בערך כך: „בחור יפה כמוך עובד בעיתון כזה?... אחרי שאני קוראת את העיתון הזה אני רוחצת את ידי." בכך הודתה גולדה לפחות בדבר שהכחישה פעמים רבות, אפילו מעל במת הכנסת — שהיא קוראת את העולם הזה.

גולדה ויליאם

מיפגן של ילדי ישראל

כשהתחלנו לפני שנה במיבצע התחרות לבחירת הנסיך והנסיכה של ישראל, לא שיערנו כלל איזו היענות תהיה למיבצע זה. לתחרות שתיערך השנה כבר הגיעו אלינו מאות המונות של צברים חמודים, שהוצעו על־ידי הוריהם כמועמדים. ברור שאין כל אפשרות לפרסם את תמונות כולם, והצילומים המתפרסמים מדי שבוע בעיתון הם מיבחר מיקרי בלבד.

אולם כל המועמדים מוזמנים לראיונות אישיים עם ועדת מיבחן הבוחרת מתוכם את המועמדים הסופיים לתחרות. השבוע החלה

מועמדים לתואר „נסיך ונסיכה בראיון

ועדת המיבחן בראיונות ואז הסתבר לנו באיזו מידה נקלט המיבצע בכל השיכבות. זה לצד זה הופיעו בפני הוועדה בנו של עורך־דין ידוע עם בנו של מוכר ירקות בשוק הכרמל, בנה של עקרת־בית מאשדוד עם בת התפנוקים של תעשיין ידוע.

נשף הבחירה של הנסיך והנסיכה של ישראל לשנת 1970 ייערך ב־23 לחודש זה באמפיתיאטרון של המארק הלאומי ברמת־גן. יהיה זה מיפגן של ילדי ישראל, בו תיערך הופעת בכורה של הקירקס הישראלי בצד מופעים של מיטב אמני ישראל בהנחייתה של דליה פרידלנד.

אפילו אם ילדך אינו משתתף בתחרות, כדאי לך להגיע למופע זה, שהוא הקשר הראשון שקושר העולם הזה עם קוראי העתיד שלו.

תמנע

אנשים

הנשיא בירך את שומר־ראשו: „הצגה נהדרת — תודה רבה לך!"

שמה החדש של רה"מ: „געוואלדה"

■ מכת ההעדרויות של חברי הכנסת מדיוני המליאה דחפה השבוע גם שניים מאריות המימסד להתלונן בפומבי. היה זה ביום הרביעי האחרון, כאשר רק קומץ ח"כים הקשיב לדבריה של ראש־הממשלה **גולדה מאיר**, בדיון על הצעתו של ח"כ **מאיר אביזוהר**. ח"כ הציע לקיים דיון במליאה, על היעדר שר־הבריאות בממשלתה של גולדה. ראש־הממשלה הציעה להסיר את ההצעה מסדר היום, ואחרי שכבר פנתה לרדת מן הדוכן, הפליטה: „ברוב גדול זה כבר לא יהיה...".

■ אגב, אנשי קול־ישראל הצמידו לאחרונה לגולדה שם חיבה חדש. הם קוראים לה געוואלדה.

■ העקיצה השניה על מספרם העלוב של חברי הכנסת באולם, באה מפיו של שר־החוץ **אבא אבן**, שדיבר כמה דקות אחרי ראש־הממשלה, כאשר דנה הכנסת בהצעתו של אורי אבנרי לערוך דיון בבעיות השלום. אמר אבן: „אילו היו סיכויים ממשיים לשלום, חברי הכנסת היו בוודאי מוכנים להישאר ביר שלים אפילו ביום רביעי אחרי־הצהרים".

■ מדוע ח"כ המערך **אברהם עופר** הוא יונה? לסופרו הפרלמנטארי של דבר, **דניאל בלוך**, נידמה שהוא מצא את התשובה: „מפני שהיה קודם ראש מועצת־הלול".

■ העיתונאית **יואלה חרי־שפי**, לעומת זאת, מגלה חר־

אביבה פן חיתה אחת **הפסנתרניות הישראליות שצולמו בכתבה על נערות ישראל בירחון העירום האמריקאי „פלייבוי". רבות מהנערות שצולמו באותה כתבה בעירום נמנעות מאז להופיע בפומבי. אבל הרקדנית־שחקנית אביבה פז אינה ביניהן. היא נמצאת בחודשי הריונה האחרונים, מתגאה בתמונה שפורסמה ב„פלייבוי" כשהיא אומרת: „אתם רואים איך שאני הייתי פעם יפה ז"**

סר עניין בנושא. כאשר ישבה השבוע בחברת כמה עיתונאים במזנון של בית־סוקולוב, הסבירה את עמדתה: „מה זה משנה מי כתב יונה ומי נץ? כל 4 שנים הם ממילא הופכים כולם לתוכים".

■ ח"כ מק"י **משה סנה** אמר פעם שהחלק החושב בכנסת מקופח לעומת החלק היושב. לאחרונה התליטו הח"כים לעשות משהו למען שני החלקים כאחד, שנאמר: נפש בריאה בגוף בריא. המבצע נקרא „פעילות הספורט המיוחדת לח"כים", ועד כה נירשמו 28 חברי כנסת, לפי החלוקה הבאה: 16 לשחייה חופשית, 11 לקבוצת לימוד שחייה, 5 למישחק טניס, 3 למישחק סקווש, 8 לקבוצת התעמלות חופשית, 6 להתעמלות עם מכשירי עזר, 6 לטניס־שולחן ו־2 למישחקים אחרים.

קלאסיקה משעממת בתיאטרון הממלכתי

■ בפתיחה החגיגית של הבימה לחץ נשיא־המדינה **זלמן שזר** כל כך הרבה ידיים, ואיחל כל כך הרבה איחולים, עד שכאשר ניגש אליו שומר־הראש שלו והודיע לו שהמכונית מחכה לו, הסתובב שזר, לחץ לו את היד ואמר: „האולם ניפלא! ההצגה נהדרת!! ותיכף מיטב האיחולים ליום חגכם!!!" שומר־הראש הנידהם אמר: „תודה רבה", וליווה את הנשיא למכוניתו.

■ באותה חנוכת־בית חגיגית, שהיתה המאורע החברתי של השבוע סיפרה השחקנית **הנחה הנדל**, בפואייה לכמה ממכריה: „שיישאר ביניהנו, אבל כשהיינו צעירים וכשנדמנו עם התיאטרון מעיר לעיר, ביקרנו גם בגרמניה. בכל מקום אליו הגענו היה שטאאטס תיאטר (תיאטרון ממלכתי) ושאושפיל האוס, שהוא סתם תיאטרון. בתור צעירים, לא עלה כלל על דעתנו להיכנס לתיאטרון הממלכתי, כי שם הציגו רק את הקלאסיקה המשעממת. לעומת זאת רצנו תמיד לראות את הדברים המעניינים באמת, בשאושפיל האוס."

■ בהפסקה נשמעו גם כמה הצעות לשמות חדשים להצגה חג הסנדלרים שהוצגה בפתיחה החגיגית. חלק הציעו לקרוא לה חג הסדרנים, בשל סדרני הבימה שבלטו מאד בשטח בחלופות השרד הסגולות שלהם ובחולצות מלמלה לבנה. העיתונאית **עדית נוימן** הציעה לקרוא להצגה זה מסתובב מפני שאחרי כל שתי רפליקות הבמה מסתובבת כדי שהקהל יראה את הטכניקה המשוכללת.

■ למרות שחג הסנדלרים, ניכתב במאה השש־עשרה, תכנו עדיין אקטואלי עד כאב. המחזה עוסק בסנדלר שהפך לראש־עיר, ואשר שאיפת חייו היא... לבנות בניין עירייה חדש ומפואר. הוסיף לאקטואליות תרגומו המוצלח של **דן אלמגור**. למשל: כאשר **רפי נתן**, בתפקיד המלך, מגיע לחנוכת הבנין החדש, הוא אומר בנאום הברכה שלו: „כן, האולם מבריק הוא וחדש — עכשיו תלוי רק מה בתוכו יוגש..." אלמגור, אשר נכח בערב הפתיחה, סרב להביע את דעתו על איכות הביצוע, והסתפק בהערה „דיפלומטית": „הבימה פתחה את האולם עם שלושה דברים: צ'כוב, היטלר ו... קומדיה".

■ תקרית בלתי נעימה ארעה באותו אירוע חגיגי כאשר אשתו של המנהל האדמיניסטרטיבי של הבימה **שמואל עימר**, ניפגשה עם **יעל דרויאנוב**. שתיהן היו לבושות באותה תלבושת בדיוק — חולצה לבנה עם שרוול תפוח וחצאית מכסי שחורה. הן חייכו באדיבות זו לזו, וכל אחת הסתלקה בשקט לפינה אחרת.

■ כאשר המסיבה הסתיימה, ורוב האורחים עזבו את המקום, ניגשה אחת האורחות למזנון, ארזה במפיות את כל הסנדביצ'ים של דג מלוח שנישארו, הכניסה את החבילה לארנק, והלכה באדישות הביתה.

מכבי־האש יפתחו את המועדון

■ מדוע **נחום גולדמן** אינו משתלב בחיים הפוליטיים בישראל? בראיון שנתן השבוע לעיתונאית **זיוה יריב** הסביר גולדמן: „אני לא אוהב במיוחד מפלגות, ומעולם לא השתייכתי לשום מפלגה... אני נון קונפורמיסט ואינני מקבל את החלטת הרוב." במקום אחר באותה כתבה, מוזכר הסבר אחר שלו לאותה תופעה, שלדיברי המראיינת, ניתן לאחד ממכריו: „אני עשיר מאד, אני אוהב בתי־מלון מפוארים ונשים יפות. למה לי להיכנס לפוליטיקה?"

■ מה דעתו של איש הטלויזיה **אריה אורגד** על פרשת המיכרזים בטלוויזיה? בשיחה עם כמה מהפורשים אמר אורגד השבוע: „היום זו מחאה להיות בחוץ. נימצאים שם בחברה הרבה יותר טובה". למרות השקפותיו, נישאר אורגד בפנים, וזאת אחרי ויכוחים מרים וממושכים.

לינדון ג'ונסון

מי שהיה נשיא ארצות־הברית עד שנת 1969 עורר לאחרונה את דאגת ארצות־הברית כאשר אושפז בבית־החולים הצבאי בסאן אנטוניו בשל מחלת־לב. את התקפת־הלב הראשונה שלו קיבל ג'ונסון עוד בשנת 1955. השבוע שוחרר ג'ונסון מבית־החולים כאשר הרופאים מרגיעים את הדואגים לו: „אין סכנה לחייו. בסך־הכל הוא סובל מאנגינה פקטוריס." בתמונה נראה ג'ונסון במיטת חוליו כשמאחוריו נראית אשתו, ליידי בירד, אשר סעדה אותו בימי חוליו.

■ לכנס מועצות התלמידים הבינלאומי הגיע צעיר גרמני בן 22, שבא בכוונה מפורשת להיות מיטרד ולזכות בפירסום. הוא היה כל כך בטוח שיסולקו מהמדינה, עד שהגיע בכרטיס לכיוון אחד. מזכיר הוועדה המארגנת של הכנס, **יהודה אראל**, החליט להעמיד אותו על מקומו, ואחרי שהצעיר שרק באמצע נאומו של **יגאל אלון**, קרא לו אראל והודיע לו: „במדינה שלנו מתפרסמים בעיתונים אלה שנילחמים ונופלים בתעלה. רעשנים מסוגך לא מטרידים אותנו. אני מודיע לך שתצטרך לדאוג בעצמך לכרטיס חזרה, כי מדינת־ישראל לא תיטרח לספק לך אותו." פישר שכנע עד כדי כך, שביום האחרון של הכנס פנה לאראל בתואר: „סר".

■ המלונאי **חיים שיף** עדיין לא התרגל להיות סבא. הוא מציף את נכדו בן ששת החודשים **צביקה** במתנות, שהאחרונה בהן היא צילום ענק, אותו תלה שיף בכל בתי־המלון שלו. למבקרים הוא מראה בהתלהבות את התמונה ומסביר: „אתם רואים, זה הכתר של המלכה שלי."

■ לאות תודה על הכיבוד הזרין של השריפה בדיסקוטק עינבר, הזמין בעל המקום **זלמן זאמק**, את תזמורת מכבי־האש, שתנגן בפתיחה המחודשת של המועדון. הפעם — בתשלום מלא.

אלדו סרא

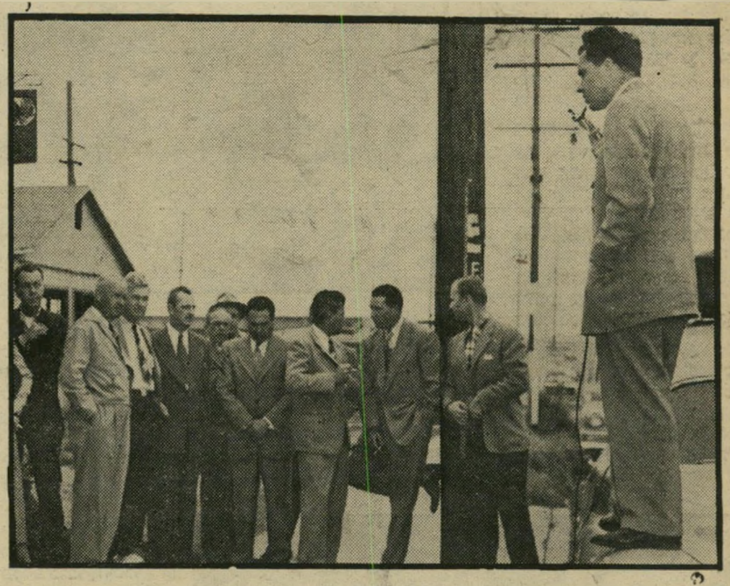
הוא רקדן איטלקי שהגיע לארץ לפתיחת מופרסם בעיקר בזכות בת־זוגו הקבועה לריקוד — בריג'יט בארדו, עליה הוא אומר: „היא סכסית, משגעת... היא היחידה שמכניסה אותי לאכסטזה." בינתיים לא מצא הרקדן האיטלקי ישראלית שתתאים לרמת הריקוד שלו, והוא רוקד במועדון בגפו.

טוס לפאריס על חשבון העולם הזה

עם חברת

OLYMPIC AIRWAYS

מדי שבוע מתפרסם צילום אשר אתה מתבקש לזהותו. כל תשובה נכונה, בכל שבוע, מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה. בתום פירסום סידרת התמונות יוגרל הפרס בין שולחי התשובות הנכונות. את התשובות שלח לת. ד. 136 תל-אביב עבור „חידון צילומים".

בחר אחת מהתשובות הבאות:

1. נשיא התאחדות בעלי־התעשייה, מארק מושביץ'.
2. נשיא ארצות־הברית, ריצ'ארד ניכסון.
3. שר המסחר והתעשייה, יוסף ספיר.
4. שחקן הקולנוע, רוק האדסון, בצ־עירותו.

תלוש מס' 15

השולח .....

.....

כתובתו .....

.....

התשובה .....

.....

.....

הונדה הגיע !!!

בתמונה: השחקן והזמר מוטי פליישר

עכשיו גם אתה הצעיר
ברוחך יכול לרכוש את
האופנוע הנפוץ ביותר

HONDA

יצרן האופנועים הגדול בעולם

המפיצים: **תל־אביב:** החברה להפצת אופנועים בע"מ,
רח' השפלה 1 פנת דרך פ"ת 42 טל. 32971
חיפה: רכב חיפה, ככר ההגנה
הסוכנים הבלעדיים: אחים לוינסון, מהנדסים בע"מ

„אוי ואבוי, לאן שירדת!

השבוע נעשה בכנסת מעשה מביש, שייזכר לדראון.
23 חברי־כנסת, לפי דרישתו של שר־החוץ אבא אבן, הרימו את ידיהם כדי להסיר מסדר־היום את בעיית־השלום. לא את תוכנית־השלום של מישהו, אלא את בעיית־השלום בכלל, מתוך נימוק שאין לכנסת מה לדון בעניין זה, שאינו „אקטואלי".

וכך זה אירע:

לפני שלושה שבועות העלינו הצעה לסדר־היום לדון בבעיית היישות הפלסטינית — בעייה שהעסיקה כל אדם נבון בישראל, והמעוררת ויכוח בכל חוג. אבא אבן נאם נאום ארוך — ושיטחי להחריד — נגד עצם ההכרה ביישות כזאת. אולם כדי לחפות על העובדה שהוא פועל על פי הוראת ממשלה שבה שולטים אנשי־הסיפוח, הוסיף לתיפארת המליצה: הוא מתנגד רק לדון ביישות פלסטינית, אך מוכן לדיון על בעיית־השלום.

אבא אבן רגיל שאין מעמידים את דבריו במיבחן. החלטנו לפוצץ בלון זה. לכן העלינו מייד הצעה נוספת לסדר־היום: „בעיית השלום".

אורי אבנרי: זה יהיה הנאום הקצר ביותר להנמקת הצעה לסדר־היום בתולדות הכנסת.

לפני שלושה שבועות, ביום 9.3.70, הציע שר־החוץ להסיר מסדר־היום את הצעת סיעתנו לדון בייחס הממשלה ליישות הפלסטינית, וזאת מתוך טענה בילעדית שאין הממשלה יכולה להסכים עם הגדרה „יישות פלסטינית". באותו יום הציעה הממשלה לקבל הצעה לסדר־היום של ח"כ שמואל תמיר לטובת ההתנחלות בחברון.

בסיום דבריו אמר שר־החוץ: „השאלה היא כיצד להביא להבנה כנה בין מדינות שיש להן מורשה שונה, אך להן אינטרסים משותפים והשתייכות בכורח ההגיון והצדק בתולדות המיזרח התיכון. אם הכנסת תדרוש דיון על בעיית השלום, תסכים לכך הממשלה, ובתוך הדיון הזה היא לא תתחמק מן הדיון החשוב על מהותם של הגורמים, מבחינה מדינית ומשפטית, שצריכים להרכיב את המיזרח התיכון, אשר יתקיים בשלום."

ליור הצהרה מדינית זו, שפירושה הבטחה חד־משמעית שהממשלה לא תתנגד לקיום דיון במליאת הכנסת בנושא „בעיית השלום", אני מציע לכנסת להחליט על קיום דיון עליו במליאה.

כדי לא לתת לממשלה כל עילה שהיא שלא לעמוד בהבטחה מפורשת זו, אני נמנע מלהוסיף, ולוא אף מילה אחת, להצעה זו, שבאה למעשה מפיו של שר־החוץ.

נאום זה בא כהפתעה גמורה לאבן, שהתכונן להשיב לנאום ארוך על השקפתנו לגבי השלום. לכן, תחת להתייחס לדברי, קרא נאום אותו הכין מראש, ושלא נגע כלל לעניין, מלבד כמה השמצות על חשבון סיעתנו. בסוף הציע להוריד את הצעתנו מסדר־היום, בטענה שישראל אינה יכולה לעשות שום דבר למען השלום, ששום דבר אקטואלי אינו קורה בעניין השלום.

קראתי לו ממקומי: „אוי ואבוי לאן שירדת!"

וכאשר קראו מספסלי המערך שהממשלה תחליט מתי לדון על השלום: „איזו ממשלה? זוהי ממשלה של בגין! אתם הפכתם זנב של גח"ל! אבא אבן נכנע לאנשי הסיפוח!"

שלום כהן עלה על הדוכן, כדי להציע שההצעה תועבר לפחות לוועדה. הוא ייסר את אבן על הפרת הבטחתו המפורשת, וקבע כי הורדת ההצעה מסדר־היום, אחרי קבלת ההצעה בעניין ההתנחלות בשטחים המוחזקים, פירושה עזרה ישירה לתועמלנים הערביים הטוענים שישראל אינה מעוניינת בשלום, אלא בסיפוח השטחים.

מובן שזה לא עזר. דרשנו את מניין הקולות — וקראנו קריאת־ביניים כדי שיירשם בפרוטוקול, כי כל סיעות מפ"ם ומק"י נעדרו מן האולם, יחד עם עשרות חברי־הכנסת המתונים של מפלגת־העבודה. (ד"ר סנה עבר באולם בעת הוויכוח, אך יצא להצבעה, כמו אנשי מפ"ם).

ההצבעה: 23 נגד הדיון בבעיית השלום, 3 בעד (וילנר הצביע עם סיעתנו).

היה זה רגע שחור לכנסת — והוא הוכיח יותר ממאה נאומים מה קורה בצמרת המדינה.

אורי אבנרי

להשחית – כדי לספח!

עשר פעמים עלינו השבוע על דוכן הנואמים — יותר מכל סיעה אחרת מלבד המערך וגח"ל. הנושאים היו שונים ומגוונים:

● **הר הכרמל.** שלום כהן העלה הצעה דחופה לסדר־היום לדון בתוכנית לקרוע את שטח חבירא מן הפארק הלאומי במרומי הכרמל. בנאום נרגש הוא מחה נגד מכירת פינת־חמד זו, הצריכה לעזור לשני מיליון נפש להימלט מג'ונגל האספלט, בגידול העדשים של כמה מיליוני לירות.

יוזמה זו זכתה להערכה, הועברה פה־אחד לוועדה.

(הממשלה רוצה למכור פינה נהדרת זו בתשעה מיליוני לירות — שעה שהיא מוציאה 20 מיליון להתנחלות בחברון. משחיתים את ישראל, כדי לספח שטחים חדשים!)

● **גיוס רפורמי.** אורי אבנרי התנגד למתן סמכויות חדשות לשר־הפנים בעניין תעודת־הזהות, והסתמך על הפרת הבטחת הממשלה בעניין הגיור הרפורמי. כידוע, מתנגד שר־הפנים בבית־המשפט לרישום יהודיה שהתגיירה אצל רב רפורמי, בניגוד מוחלט להבטחה חגיגית של שר־המשפטים מעל דוכן הכנסת לפני חודש בלבד, בעת הדיון על חוק „מיהו יהודי".

● **תיק הבריאות.** הצענו להעביר לוועדה את הדיון במצב הבלתי־נסבל שנוצר עם הישארות תיק הבריאות בידי שר זמני.

● **אומבודסמן.** התנגדנו להרכב ועדה שצריכה לטפל בהצעת חוק האומבודסמן, מפני שלא נכלל בה אף נציג אחד של הופוזיציה האמיתית (וזה לגבי חוק שכל תפקידו הוא להטיל ביקורת על מנגנון הממשלה!)

● **ביטוח לאומי.** נאמנו והצבענו נגד חוק תיקון הביטוח הלאומי, המטיל על הציבור לשלם עבור ביטוח־אבטלה שכלל אינו קיים עדיין, ואינו אלא מס מוסווה.

● **מילווה החיסכון.** נאמנו והצבענו נגד מילווה זה, אחרי שנחתה הסתייגות שלנו שקבעה כי רק מי שהכנסתו בשנה הקרובה תעלה על הכנסתו בשנה הקודמת, יהיה חייב לשלם את המילווה.

● **פרשת פאנאגוליס** (ראה מיסגרת). הגשנו בעניין זה שאילתות חדשות לשר־המשטרה.

● **פרשת קאזאקוב** (ראה מיסגרת).

● **משרד השיכון** (ראה מיסגרת).

● **בעיית השלום** (ראה לעיל).

חוץ מזה הגשנו הצעות דחופות לסדר־היום: לדון בשביתת־הרעב של **עצירים ערביים**, ובהגשת סיוע לנפגעי **הרעש בתורכיה**.

הגשנו שאילתות על יחסי **אבן—רבין, הרוסיים במצריים, משלחת המת"ל, אגרפים הישראליים בתחרות מנרלה**, ועוד ועוד.

תוך מתן תשובות לשאילתות קודמות שלנו, התפלמסנו כמה פעמים עם גולדה מאיר ומשה דיין על היישות הפלסטינית, הצהרות אלופים והסובייטים במצרים.

פרשת פאנאגוליס:

שר־המשטרה שלמה הילל

מאבק סיעתנו בפרשת פאנאגוליס — פרשה אותה גילינו לציבור, ושאיננו מניחים לה לרדת מסדר־היום — מה תכליתו?

לא נחזיר את ג'ורג' פאנאגוליס ל־חיים. בוודאי שלא. אולם אנחנו מתכוונים להוכיח שמעשה־נבלה מסוג זה לא יישאר סודי, וכי ייתבע הדין מן האחראים.

זה לא יעזור לפאנאגוליס, אבל זה יכול למנוע הישנות מיקרים כאלה.

זאת ועוד — דעת הקהל באירופה, שנסערה מפרשה זו, חשוב שתדע כי יש בישראל עצמה אנשים המוחים נגד המעשה, וכי קול המצפון נשמע גם ב־בית־הנבחרים הישראלי.

★ ★ ★

בשבוע שעבר ענה שר־המשטרה שלמה הילל לשאילתה של שלום כהן, ותוך כדי כך התקיף אותנו בחריפות. השבוע עלה אורי אבנרי על דוכן הנואמים ומסר את „ההודעה האישית" הבאה. תחילה שרר רעש במליאה, אך במהלך ההודעה ירדה על האולם דממה מעיקה.

אורי אבנרי: ביום 24.3.70, בתשובה לשאילתה של חבר־הכנסת שלום כהן על

פרשת קאזאקוב

כאשר עלתה פרשת יאשה קאזאקוב לדיון במיסגרת של הצעות לסדר־היום, לא השתתפנו באורגיה הרגשנית הכללית. השתדלנו להישאר צמודים להגיון הצלול.

הצבענו יחד עם המרכז החופשי וע"מ בעד דיון במליאת הכנסת, הצבענו נגד הצעת רק"ח להסיר את העניין מסדר־היום. נמנענו מהצבעה על הצעת הממשלה לדון בעניין בוועדה, וניסקנו זאת, בין היתר, כלהלן:

אני מצטער על כי הממשלה מצאה לנכון להגלות את הדיון לוועדת החוץ והביטחון, שבה הדיונים הם סודיים (ושבה ממילא כבר מתקיים דיון זה.) כל שכן כאשר ראש־הממשלה באה ומציעה לכנסת להזדהות עם ההודעה שלה, בלי לתת לכנסת אפשרות להצביע על הזדהות זו.

יש להפריד לחלוטין בין מאבקים שונים אלה, ולהישמר מכל משמר שלא לערבב המאבק למען יהודי ברית־המועצות עליו אנו מצהים בתוקף הסולידריות הי דית והאנושית — עם מאבקים מדיניים.

לנו יש אהדה עמוקה ליאשה קאזאק ואנו מתרשמים שהוא פועל בתום־לב רוח גבורה.

אולם אנו חוששים שמאבקו מנוצל ידי קבוצות־שוליים, בצורה העלולה לה לעניין המקודש לקאזאקוב עצמו: גורל י די ברית־המועצות.

לאחרונה מתרבות תופעות של פרי חדשה מצד קבוצות־שוליים קיצוניות, הרכב הבלתי־מאוזן של הממשלה פותח ניהן פתח להרפתקאות, הגוררות אחר את המדינה כולה. אני מקווה שיאשה קא קוב לא יסתבך בקבוצות אלה.

אני רוצה לקרוא מעל במה זו לכל מצפון בעולם, להרים קולו למען זכו האדם בברית־המועצות, ולגנות את תופ הדיכוי במישטר הקומוניסטי. במיוחד חובה זו על חוגי השמאל החדש.

אנו מצטרפים לדרישה החד־משמע מתן היתר־יציאה למשפחת קאזאקוב, ו נקת חופש־הגירה לכל אדם באשר הוא.

„עדה ביצועיסטית משחיתה את הארץ ללא תקנה...״

„קופסאות־קופסאות מכסות את הארץ כאבעבועות לבנות...״

„ההיסטוריה לא תסלח לנו על רצח נשמת ירושלים...״

השיכוניזציה

להלן דבריו של אורי אבנרי במיסגרת הדיון על משרד־השיכון. הדברים היו מלווים מוסיקת־רקע של קריאות־ביניים, שלא נקלטו בפרוטוקול.

אורי אבנרי: אדבר על אשר לא דיבר השר — על פרק אחד, חשוב וחשוך, של מיפעל הבנייה.

השר דיבר על כ מ ה. הוא לא דיבר על איך.

אבעבועות לבנות

מאז נעלם מבית זה הסופר יהר סמילנסקי, נותרתי אולי המוהיקני האחרון התובע כאן את עלבונה של הארץ.

לא ארץ מופשטת, אלא הארץ שישנה; לא ארץ־ישראל של מצעים ופרוגרמות, אלא ארץ־ישראל של הרים וגבעות ושפלה וערבה.

זו הארץ, אשר עדה של ביצועיסטים פשטה עליה —

— מכערת ומשחיתה אותה ללא תקנה —

— מכסה אותה שיכונים־שיכונים, קופסאות־קופסאות, בי־עור מאובן ומתוכנן העומד על תילו —

— משנה את דמותה ללא הכר —

— הורסת את צביונה וייחודה והדרה —

— עד שלא נותר כימעט דבר מנוף ילדותנו, חמדת נעו־רינו, מכורת שירינו —

— ובאה תחתה ארץ חסרת ייחוד ואופי, מין סלאם ניאו־אמריקאי—מזרח־אירופי, מין אוסף של קוביות המכסה הרים ועמקים כאבעבועות לבנות —

— מחלה שפשטה מהר־כנען ועד באר־שבע, מאילת ועד הכרמל, ואכלה כל חלקה טובה ויפה.

כמה פעמים שמענו על כך מישאלות חסודות מפי שרי־שיכון? כמה הבטחות של שינוי הובטחו?

אך דבר לא השתנה, והשיכוניזציה של ה־ארץ נמשכת.

האם זהו מחיר קליטת העלייה, האם גזירה משמים היא שאין לשכן המונים אלא במחיר רצח נשמת הארץ?

אינני מאמין בכך, ואין אמת בכך.

לא גזירת שמים היא, אלא גזירה של בי־רוקרטיה ביצועיסטית, חסרת דמיון ומעוף, זרה לרוח הארץ ומתנכרת לה, ביורוקרטיה שמולדתה היא הסטאטיסטיקה, ואילו הארץ עצמה אינה בעיניה אלא אובייקט.

על כל אלה לא אמר השר אף מילה אחת — ושתיקה כהודאה.

הרצח של ירושלים

ואם חטא חטאו כלפי הארץ כולה, הנה רובץ על פתחנו פשע נורא שבעתיים — הפשע כלפי ירושלים.

פשע זה, אם קום יקום, אינו אלא רצח בכ־וונה תחילה, רצח נשמת עיר, רצח אשר ההיסטוריה העברית והעולמית לא תסלח לנו אותו לעולם.

ירושלים אינה עוד עיר, עוד עפולה, עוד קריית־מלאכי, עוד רמת־אביב. ירושלים היא יהלום שאין שני לו, עוצר נשימה ביופיו, מרטיט לבבות עד קצות תבל.

מי שניגש לבנות בית אחד בירושלים, קול פנימי מצוה לו: של נעליך בחרדת־קודש, כי מצטרף אתה לדורות־דורות של בוני ירושלים; מאז ימי היבוסי והכנעני, וימי הישראלי, ימי המוסלמי, ימי הצלבן, ימי סולימאן הנהדר וימי בוני היישוב החדש.

והנה נכנס בולמוס של ביצועיזם שוביניסטי גם מבעד לשעריה של כלילת־היופי. תחרות של דמגוגיה, אשר רוממות ירושלים בפיה אך לכה גם בייחודה של ירושלים האמיתית, ה־חיה, הקיימת, הנושמת — חוגגת כאן את נצחונה העגום.

תחילה דיברו על שיכונים מיוחדים במינם. הביאו תמונות ושירטוטים לתפארת. אך צאו וראו את רמות אשכול, שיגרה אפורה ומצופה־אבן, ואת הסלאם שעל הר־הצופים, מול פני סניגי הבנייה של שיך־ג׳ראח ושועפאט.

ולא די להם בכל אלה. בא השר שמעון פרס ומדבר על 200 אלף יהודים נוספים לירושלים — חזון־ביעותים של שיכוניזציה של עיר הקודש, שיכונים מול הר־הבית, „ירושלים שיכונים סביב לה״.

מי אמר, שבירת ארץ־ישראל חייבת להיות כרך סואן, מין שיקאגו של המזרח־התיכון, מין ברוקלין שעל הרי־יהודה? מי אמר שגדולתה של ירושלים לא תימדד ביופיה, לא ביחודה, לא ברוחה — אלא במיספר המכוניות הפול־טות־עשן בה, בסטאטיסטיקות של יחידות דיור?

בן השטן, אבי האסון

אני הצבעתי בעד איחודה של ירושלים, אבל לא בעד השיכוניזציה שלה. הצבעתי בעד שמירת ירושלים המאוחדת כבירת הארץ.

אני מוכן להצביע ככל רגע למען צמיחתה האורגנית, הזחירה, בתנאי שבתוכה יגשו ל־מלאכה ביראת־כבוד, כיודעם כי קטונו מול 160 הדורות המכיתים אליהם מאבניה של ירושלים.

בולמוס ההשחתה של ירושלים מתעטף באיצטלה של צו לאומי. איזה צו לאומי יש כאן?

ירושלים היא בירתם של שש עמים ושלוש דתות. היא יכולה להיות, היא צריכה להיות, סמל איחודם ושותפותם.

עובדות־מוגמרות, כביכול, שכל כוונתן היא לדחוק את רגלי העם השני, להפוך את ירו־שלים לעירו של עם אחד — עלולות לגרום בכייה לדורות ולהפוך את עיר־השלום לממל של חורבן־חשלום.

גם מבחינה זו — ניגש־נא בחרדת־קודש אל בינוי ירר־שלים, חרדת־קודש מול פני האחריות. אם התפזון הוא בן־השטן, הרי בירושלים הוא אבי־האסון.

התנחלות בעורמה

ומירושלים נצפין לבית־אל ונדרים לחברון.

ייתכן שאין הדבר נושא את שלט משרד־השיכון, אלא את שמה של ממלכה אחרת. אבל, מה שנעשה שם הוא שיכון רחב־ממדים, עיר חדשה, קרייה חדשה — התנחלות נוסח־חברון שאין דנים בה, אין מדברים עליה, ושתוצאו־תיה עלולות להיות גרועות עוד יותר.

משחו קורה בבית־אל. בשקט. בצינעה. בי־עורמה.

אני מבקש לדעת, בכבוד השר — האם ידיך במעשה הזה? אם כן, מי הסמיך את הדבר? האם היתה על כך החלטה ממשלתית?*

הרפתקה קנאית — על חשבון מי?

ולבסוף — חברון.

מיליונים יוקדשו לשיכוניזציה של עיר זו — התנחלות שלידתה בפריקת־עול של קנאים יחידים, המשכה בהתחרות בין שרים על התואר „מר חברון״, וסופה בהנפת גרזן על הסיכוי היחידי לשלום בין שני העמים.

מניין יבואו המיליונים האלה? מן השיכונים לזוגות צעירים? מן השיכונים הדרושים לפת־רון מצוקתן הממאירה של משפחות מרובות־ילדים? מבתי־חולים? מגני־ילדים?

מרדכי סורקיס: — — — (לא נקלט בפרוטוקול)

אורי אבנרי: האם זהו המחיר שיש לשלם עבור הרפתקה פוליטית עגומה, נוסף על כל שאר המחירים?

בניין העם, בניין החברה

למשרד השיכון יש משימה מרכזית בבניין הארץ, בבניין העם, בבניין החברה הישראלית.

מעשיו לובשים דמות של אבן ובטון, ויש להם השלכות על כל מיבנה חיינו, על עתידנו הלאומי והביטחוני והסוציאלי והכלכלי.

הלואי והשר ועוזריו יבינו את מלוא היקף האחריות העצומה המוטלת עליהם — אחריות החורגת בהרבה מת־חום הסטאטיסטיקה.

---

* בדברי התשובה שלו, התעלם השר זאב שרף משאלה זו.

„ירושלים שיכונים סביב לה״ — האם תיראה העיר כמו פומומונטאז׳ זה?

מכתבים

■ עיתון מדכא

הגליון האחרון (העולם הזה 1700) היה לגבי מדכא מאוד.

אני מתייחס לשתי תופעות עגומות: הנסיונות הבלתי־פוסקים לסתום את פיו של אבנרי בעת נאומו בכנסת נגד חידוש התנחלות בחברון — (כמה דם צריך להישפך) והשמועות שהופצו על מותו.

וייסבאן

הנסיון הראשון נעשה על־ידי אנשי תנועת ארץ־ישראל השלמה. השני — לא צריך להיות נביא כדי לנחש.

הימין הישראלי הולך ומגלה חוסר־סובלנות אופייני לקבוצות קיצוניות — שבאין מאחוריהן המונים, חייבות להשיג תוצאות באמצעים אחרים: השקעת הון־עתק בשטיפת־מוח המונית ובפירסום, סתימת־פה מתנגדיהם, ולבסוף — הסיום הטבעי: אלימות!

בקצב הנוכחי, לא ירחק היום שבו נזכה לראות גם הפעלת רימונים כאמצעי בוויכוח ציבורי.

משה וייסבאן, חיפה

■ יקומו הדתיים על סוחרי הדת

במדינות נאורות בעולם קיימים גופים שונים — ממשלתיים או אף פרטיים — המעניקים פרסים ותעודות־הוקרה לאזרחים מצטיינים. לוא היה גוף דומה בארץ, הייתי ממליצה לתת פרס לתלמיד־הישיבה והצנחן ישועה בן־שושן (העולם הזה 1699) — לדעתי, איש־מופת במלוא מובן המילה.

הנה דמותו האמיתית של יהודי מאמין באלוהים. זוהי המשמעות האמיתית של הגשמת ערכי־הדת היהודית — אהבת האדם, אהבת העם, אהבת הארץ.

חבל שהדתיים אינם מבחינים, שאויביהם הגדולים ביותר הם סוחרי־הדת המיקצועיים, המתפרנסים מהם. סוחרים אלו, הדתיים המיקצועיים, הם הגורמים לעוינות ולאיבה השוררת בציבור החילוני אל הדתיים.

יקומו הדתיים האמיתיים וישתחררו מן האפוטרופסות המזיקה של סוחרי־הדת.

דליה הרן, ירושלים

■ תחרות הצירופים

אני מצרפת בזאת תמונה לתחרות־הצילומים

תמונת השבוע

מים. השם המתאים לדעתי הוא: הרמוניה.

שלומי רביקוביץ', תל־אביב

● עבור תמונת־השבוע, שזכתה גם לפיתרת **אני לבנה והוא שחור**, זכתה הקורא רביקוביץ בפרס בסך עשר ל"י.

(המשך בעמוד 8)

פרקר פלייטר

למען ילמדו בניכם

הוא העט היחיד שאושר רשמית כמתנה הניתנת בסדר הפסח

את המילוי תן בחול המועד

ארוחת ליל הסדר בשיאה.
האפיקומן מוסתר היטב.
האורחים שלך שרים.
כעת הזמן לתת לו (או לה)
את מתנת חג הפסח המיוחדת-
את "הפרקר פלייטר",
העט הכדורי מפלדת אל-חלד.
זוהי באמת יצירת מופת.
מקבלה יהיה גאה. בסדר שעבר
לא יכולת לתת מתנה כזו.
מה נשתנתה שנה זו מכל השנים?
זו השנה של הבן החכם של פרקר.
"למה לא ניתן את „הפרקר פלייטר"
ליד שולחן הסדר הערוך

בלי המילוי?" הוא שואל.
"את המילוי ניתן בחול המועד
כשמותר יהיה לכתוב".
כן, הבן החכם אישר רשמית
ש„הפרקר פלייטר" ראוי להגשה
ליד שולחן הסדר. העט היחיד
(מלבד הפרקרים האחרים)
שאושר כך.
עם עט כדורי זה תוכל לכתוב עד
לשנות המאה הבאה ולא תזדקק
להחליף מילוי עד הפסח הבא.

PARKER

יצרני העטים המבוקשים ביותר בעולם

שחם לבינסון אילון

תמרורים

נישאה • בנשואים אזרחיים במקסיקו, הנסיכה האיטלקית **מריה ביאטריס** (26), בתו של אומברטו, לשעבר מלכה של איטליה, שהתפרסמה בסידרה של שערוריות אהבה בכל העולם, בתוכן רומן אהבים עם חייל בקיבוץ בישראל, ובכמה נסיונות התאבדות, **לואים ריינה** (28), דיפלומט בשירות התוץ הארגנטיני.

נחוג • יום הולדתה ה־53 של **רות דיין**, אשתו של שר־הבטחון, בתו של עורך־הדין שוורץ מירושלים, ילידת מרחביה שהיתה מייסדת ומנהלת משכית.

נפטרה • בנתניה, **ג'ניה שקולניק**, גיסתו של ראש־הממשלה המנוח לוי אשכול, שעלתה עם בעלה מברית־המועצות, ושיכלה את בנה, קצין בצה"ל, בתעלת־סואץ לפני מספר חדשים.

נפטר • המשורר והסופר **אביגדור המאירי** (83), יליד הונגריה, בנו של בעל אחוזה ששיריו העבריים הראשונים התפרסמו בשבועון המצפה שהופיע בקראקוב, כשלמד בגמנסיה שליד בית־המדרש לרבנים בבודאפסט. המאירי, שהיה קצין בצבא ההונגרי במלחמת העולם ה־ראשונה, נפצע ונשבה בחזית הרוסית, עלה ב־1921 לארץ, עבד כעתונאי וכסופר, ייסד את התיאטרון הסאטירי העברי הראשון הקומקום, תירגם עשרות מחזות, שירים וספרים, התמנה עם הקמת המדינה כמסגנן הפרוטוקולים של הממשלה. יצירותיו המפורסמות ביותר: יומן מלחמת העולם הראשונה השגעון הגדול והשיר מעל פיסגת הר־הצופים.

נהרג • בתאונת דרכים, בגיל 73, הרב **יצחק אבו־חצירא**, הרב הראשי של רמלה ולוד, ומנהיגם הדתי של עולי מרוקו בישראל. התפרסם בישראל כשערך טכס נשואיו של מי שהיה שר־הדתות הרב טולידאנו.

נפטר • במוסקבה, בגיל 75, המרשל **סמיון קונסטנטינוביץ' טימושנקו**, המצביא שהוביל את הצבא האדום לנצחונו על גרמניה הנאצית ב־1945. טימושנקו, שהיה טוראי בצבא הצאר, הגיע במלחמת העולם השניה לתפקיד סגנו של סטאלין בפיקוד על הצבא הסובייטי, התמנה כשר־

טימושנקו

ההגנה הסובייטי ב־1940, השיא את בתו לבנו של סטאלין, ואסילי. בתקופת הדה־סטאליניזציה בשנות ה־60, הודח מכהונתו כמפקד הצבא בבילורוסיה והתמנה כמבקר הכללי של משרד־ההגנה הסובייטי. שעות מספר לפני מותו, קיבל על מיטתו בבית־החולים את אות מיסדר לנין, החמישי ב־מספר שלו.

נפטר • בלונדון, בגיל 84, אלוף־מישנה **פרדריק ג'אדד פיק**, מייסד הלגיון הערבי הירדני. פיק, שהיה ידידו ופקודו של לורנס איש־ערב, התמנה ב־1921 כמפקח הכללי של הג'נדרמריה בירדן, הקים אז את הלגיון הערבי ביוזמתו, שילם את משכורת חייליו מכיסו הפרטי, פקד עליו עד שנת 1939, כשהעבירו לפיקודו של גלאב פתה.

הנדון:

גב ויכוח בכנסת על גורל תיק־הבריאות, התפתח השבוע ויכוח־וטו מדיניני בין ראש־הממשלה ובינו.

הערתי שלממשלה יש שתי רגליים — ה־אחת, הימנית, סובלת מאליפאנטיאזיס, ו־אילו השמאלית, סובלת מפוליומיליטיס.

(אליפאנטיאזיס — "מחלת הפילים" — גו־רמת לניפוח עצום של אברים, כתוצאה מ־סתימת עורקים ובלוטות. פוליומיליטיס — "שיתוק ילדים" — גורמת לתופעה ה־הפוכה, הצטמקות ודילדול האברים).

על כך קראה לי הגברת גולדה מאיר, ממקומה: "אתה כימעט מועמד לשר־הבריאות. אתה מדבר על מחלות מוזרות."

עניתי לה שלא בי האשם לכך שהממשלה סובלת ממחלות מוזרות.

זו אשמתה שלה.

★ ★ ★

ח יקופי הדברים היו היתולים (במי־דה שאפשר להחליף דברים היתוליים עם הגברת גולדה מאיר).

אבל המחלה עצמה היא חמורה ביותר, והגיע הזמן לעמוד עליה.

לעיני הציבור מצטיירות הממשלה והכנסת כגופים מאוזנים.

בממשלה, כך נידמה, יש גם אגף שוחר־סיפוח וגם אגף שוחר־שלום. יש איזון בין שרי־מפ"ם ובין שרי־חרות, בין משה דיין ובין פינחס ספיר. השילטון הממשי הוא בידי אנשי המרכז, הרחוקים משני האגפים במידה שווה.

בכנסת, כך נידמה, שורר מצב דומה. יש אופוזיציה שוחרת־סיפוח ויש אופוזיציה שוחרת־שלום. יש איזון בין אגודת ישראל ובין רק"ח, בין המרכז החופשי ובין ה־כוח החדש. בסיעות הקואליציה יש אנשי־סיפוח מתונים מחד, ואנשי־שלום מתונים מאידך. הרוב הוא בידי האנשים שבאמצע.

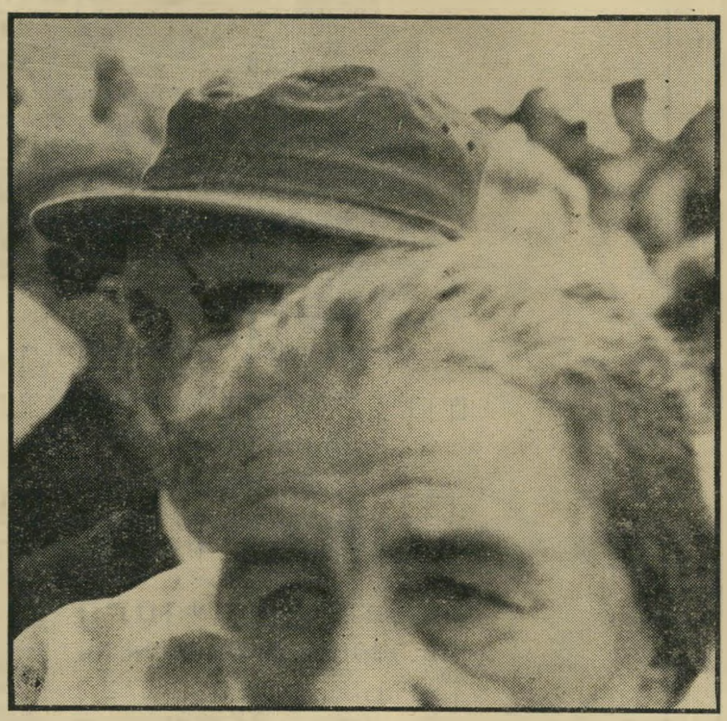
זהו ציור מושך ומרגיע. הוא תמורת שלום טוטאלי, בסיפוח רצועת־עזה, רמת־הגולן ושארם־אל־שייך. תוך שמירת ה־סיפוח המוחלט של ירושלים המזרחית. והו האגף של מנהיגי מפ"ם.

בין שני המחנות יש הדוגלים בסיפוח שלם אך בשקט וכעורמה (כגון משה דיין ושמעון פרס), יש הדוגלים בהחזרת שכם ואיסמעי־ליה תמורת שלום מוחלט (כגון יגאל אלון), ויש הממתינים עד ל־הרכב הכנסת הוא, לכאורה, מאוזן למדי.

לפי ספירה שערכנו השבוע, יש בין 120 חברי־הכנסת כ־55 ניצים, כ־45 יונים וכ־20 הפוסחים על שתי הסעיפים.

אך למעשה המצב שונה לגמרי.

כאשר קם חבר־כנסת ומותח ביקורת על הממשלה, בשל המהלך האיטי־מדי של ה־התנחלות בארץ־ישראל השלמה, שוררת ב־בית אווירה שקטה של הבנה ואהדה, ונציג

כמוהו נעלם ח"כ אברהם עופר, שהפך עצמו נושא־הדגל של מתנגדי־הסיפוח במפלגה זו.

מה מביא לצימאונם הפיתאומי לשתות כוס קפה במיזנון, כשעה שמצביעים על עניינים החשובים להם יותר מכל?

גולדה מאיר.

גולדה אינה נמצאת באמצע. היא נמצאת באמצע בין האמצע ובין האגף הקיצוני ביותר. והיא שולטת בכיפה במפלגתה ובמע־רך. מכאן גם הסירוס־העצמי של מפ"ם בכנסת.

סיבה אחרת נעוצה בחוסר ביטחונם העצ־מי של רוב ה"יונים" בשובך הכנסת.

רוב אנשי־הסיפוח נבחרו לכנסת על־פי מצע סיפוחיסטי מפורש. לא כן רוב חסידי־השלום.

רק שני אנשי הכוח החדש וארבעת ז'־קומוניסטים נבחרו על סמך מצעי־שלום. עשרות שוחרי־השלום של מפ"ם ומפלגת־העבודה נבחרו על־פי עיסקת־חבילה עם שוחרי־הסיפוח במערך, ברשימה משותפת. היונים הליברליים, וגם יונה דתית כמו ח"כ מלמד (המגלה אומץ־לב ראוי לציון), נבחרו ברשימות בעלות מצעים סיפוחיסטיים.

מאות אלפי בעלי הכרת־השלום שבחרו לפני חצי שנה ברשימת המערך, שיתקו ו־השתיקו את עצמם בממשלה ובכנסת.

תמורת כמיהתם להיות "עם הרוב", הם משלמים עתה במטבע קשה מאוד.

★ ★ ★

ד מחלה ממאירה, איך אפשר לרפא אותה?

יש המאמינים כי הכל ישתנה בבוא היום, אם יכריחו האמריק־אים את ממשלת־ישראל להכריע הכרעה ברורה, למשל ברוח תוכ־נית רוג'רס.

או, לפי המאמינים כך, יתעורר האגף

מחלה מוזרה

מצטיין בהארמוניה גיאומטרית. כמרכבה הצער אין הוא מציאותי.

★ ★ ★

ל פני שבועיים, בעת הוויכוח על ה־התנחלות בחברון, פנה אלי יגאל אלון והכריז כי אין בממשלה אף שר אחד ה־מוכן לחזור לגבולות ה־5 ביוני 1967.

הפעם אמר את האמת.

נניח שהיה נערך השבוע במדינה מישאל־עם כללי על השאלה: "האם אתה מוכן לוותר על כל סיפוח שטחים תמורת שלום־אמת?" איך היה העם מכריע?

אני משוכנע כי אז היה נוצר במדינה רוב למען שלום בלי פי־פוח. רק מיעוט היה מצביע בעד סיפוח בלי שלום.

במצב המטושטש הנוכחי, כשאין מציגים לציבור שאלה כה ברורה להכרעה, מחולק הציבור לשלושה מחנות כללים: מיעוט ה־רוצה בסיפוח כל השטחים, מיעוט המוכן לוותר על כל סיפוח תמורת שלום, ומחנה־ביניים, שלא החליט בבירור, הרוצה ב־שלום אך שהיה רוצה גם לספח מה ושם.

זהו המצב בציבור. אך אין זה המצב בממשלה.

בממשלה יש אגף קיצוני שהיה רוצה ל־ספח את עבר־הירדן, אך המוכן ל פ י ש־ע ה להסתפק בסיפוח כל השטחים הכבושים. זהו האגף של מנחם בגין ועזר וייצמן, ויש לו מישקל כמותי ופסיכולוגי רב מאוד בממשלה.

בצד השני יש אגף מתון, המוכן להסתפק, **הכרעה כדי להצטרף אל המנצה (כגון אבא אבן).**

★ ★ ★

פ יריש הדבר שאין בממשלה שום ייצוג למחנה הגדול, הדוגל בשלום ב מ ק ו ם סיפוח, וגם לא למחנה המאמין כי על הממשלה לפעול למען שלום עם מדינה פלסטינית חדשה.

מדוע זה חשוב?

זה חשוב מפני שבהיעדר אנשים הדוגלים באופן עיקבי ביוזמות־שלום, אין בממשלה מישקל נגדי לאותם הדוגלים באופן עיקבי ב־יוזמות־מלחמה.

במילים אחרות: מישקלו של מנחם בגין בממשלה אינו גובע רק מכוחו המפלגתי (רבע הממשלה), אלא גם מהעדר מישקל נגדי.

הרגל הימנית, הגדולה והחזקה, גוררת את הגוף אחריה. הרגל ה־שמאלית, המדולדלת והחלושה, מעוררת רחמים.

זוהי סיבת ההכרעות שנפלו בממשלה: ההפצצות לעומק, מדיניות ההתנחלות, הק־מת הקרייה בחברון, ההתנגדות לתוכנית רוג'רס, וגם "מיהו יהודי".

העובדה כי כל הצעדים האלה כבר הוכחו כשגיאות חמורות, אינה משנה דבר. כי יחסי־הכוחות בממשלה לא השתנו.

והם הקובעים.

★ ★ ★

ב כנסת בולט מצב זה עוד הרבה יותר, כי הדיונים בכנסת הם גלויים. כאשר קם חבר־כנסת ומותח בי־קורת על הממשלה בשל אי־נקי־טת יוזמות־שלום, פורצים מייד עשרים־שלושים חברי־כנסת במק־הלה אוטומטית של צעקות הים־טוריות, הישבי־ראש התורן מפסיק את דברי הנואם כל כמה רקות, ונציג הממשלה עונה בתקיפות.

הצעה המותחת ביקורת על איטיות ה־התנחלות בחברון — הועברה לוועדה, על־פי הצעת השר אלון.

שתי הצעות שבאו ליזום דיון על בעיית הישות הפלסטינית ועל בעיית השלום בכלל — הורדו מ־סדר־היום, על־פי הצעת השר אבן.

במיקרה הראשון הטיל האגף הימני ב־קואליציה את מלוא מישקלו על כף־המאז־ניים, לטובת האופוזיציה של הסיפוחיסטים.

במיקרים השניים נכנע האגף ה־מתון בקואליציה ללא כל מאבק, ועשרות ה"יונים" של מפ"ם ומפ־לגת־העבודה פשוט ברחו למיזנון לפני ההצבעה.

★ ★ ★

ה סיבה למחלה מוזרה זו של המימסד המדיני בישראל נעוצה במישמעת ה־ממשלתית, הקואליציונית והמפלגתית.

מוכ"ל מפלגת העבודה ידוע כשוחר־שלום קיצוני — אך לעולם אינו נמצא במליאת הכנסת כאשר מצביעים על הצעות־שלום. הממשלה עונה בנימה של התנצלות.

כאשר קם חבר־כנסת ומותח בי־קורת על הממשלה בשל אי־נקי־טת יוזמות־שלום, פורצים מייד עשרים־שלושים חברי־כנסת במק־הלה אוטומטית של צעקות הים־טוריות, הישבי־ראש התורן מפסיק את דברי הנואם כל כמה רקות, ונציג הממשלה עונה בתקיפות.

הצעה המותחת ביקורת על איטיות ה־התנחלות בחברון — הועברה לוועדה, על־פי הצעת השר אלון.

שתי הצעות שבאו ליזום דיון על בעיית הישות הפלסטינית ועל בעיית השלום בכלל — הורדו מ־סדר־היום, על־פי הצעת השר אבן.

במיקרה הראשון הטיל האגף הימני ב־קואליציה את מלוא מישקלו על כף־המאז־ניים, לטובת האופוזיציה של הסיפוחיסטים.

במיקרים השניים נכנע האגף ה־מתון בקואליציה ללא כל מאבק, ועשרות ה"יונים" של מפ"ם ומפ־לגת־העבודה פשוט ברחו למיזנון לפני ההצבעה.

★ ★ ★

ה סיבה למחלה מוזרה זו של המימסד המדיני בישראל נעוצה במישמעת ה־ממשלתית, הקואליציונית והמפלגתית.

מוכ"ל מפלגת העבודה ידוע כשוחר־שלום קיצוני — אך לעולם אינו נמצא במליאת הכנסת כאשר מצביעים על הצעות־שלום.

המתון במערך במלוא קומתו, יצטרפו אליו כל הפוסחים עתה על שתי הסעיפים, ייווצר רוב למען השלום, הקואליציה תתפרק, וה־רגל הימנית תחזור לממדיה הנורמליים.

אחרים סבורים כי התרופה תבוא ביום בו יתלקח המאבק על ירושתה של גולדה.

מועמד חסידי־הסיפוח (דיין) יתמודד או עם מועמד האגף המתון (פינחס ספיר או בא־כוחו), וממילא ייווצר מצב חדש. אולי אפילו תתפלג מפלגת העבודה, ותיווצרנה שתי מפלגות אמיתיות: מפלגה גדולה של חסידי הסיפוח ומפלגה גדולה של חסידי ה־שלום.

אני כשלעצמי איני מוכן לממוך לא על מקרה א' ולא על מקרה ב'.

כי התרופה יכולה לבוא רק מלמטה.

לא בדרך של בחירות — כי הבחירות רחוקות מדי, ואילו תקופת־ההכרעה כבר החלה.

אלא בדרך של התארגנות ציבורית של שוחרי־שלום, התלכדותם במחנה מדיני יעיל, הרמת קולם עד כדי צעקה — כפי שתובע שיר־השלום של הצנחן הנכה.

הרגל השמאלית זקוקה לזריקה של הורמונים — כדי להחזיר לה את הכוח חדרוש. החורמונים יכו־לים לבוא רק מן הציבור עצמו.

בסופו של דבר, לא תיסול ההכרעה ה־אמיתית בממשלה, וגם לא בכנסת. היא תיפול בלב הציבור, בליבו של כל אזרח.

המחלה היא מוזרה. התרופה היא טיבעית.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

■ **הנחות מס —**

למשתמטים מצה"ל

חבל שח"כ אורי אבנרי לא עמד על כך, כיצד שיטת המיסוי שלנו מעודדת השתמטות משרות צבאי.

אזרח התומך בילדו, שהוא תלמיד בחינוך על־תיכוני, זכאי לזיכוי מס־הכנסה — בתנאי שהתלמיד עדיין לא בן 20.

אבל בגיל זה כולם הרי כבר בצבא — ויוצא שרק הוריהם של בחורי־ישיבה המשוחררים משרות צבאי — נהנים מזיכוי זה.

י. גוטן, באר־שבע

■ **ילד מנישואים**

מעורבים — אומלל

מצבו של ילד מנישואין מעורבים הוא גרוע ביותר, במדינת ישראל, גם מבחינה חברתית — אם הוא מסרב להתגייר.

בישראל התיאוקרטית יש לדרוזים, למוסלמים, לנוצרים, לצ'רקסים ולארמנים מוסדות־דת משלהם, כוהני־דת משלהם, בתי־קברות משלהם. לבן לאם לא יהודיה — אין מאומה, מלבד מקום מחוץ לגדר אחר מותו.

חיילת צה"ל, אי־שם

■ **כדיחה עצובה**

עד שניים

בשבוע שעבר (העולם הזה 1700) הופיע בעיתון סיפור בדיחה עצובה מאוד במדור במדינה, על תחפושת פורים שזכתה בפרס ראשון בפורימיאדה. הזוכה, אילן לוי, בן

אילן מחופש לגולדה הגננת

11, התחפש לגולדה הגננת, כשהוא מחזיק בלונים עם שמות כל חברי־הממשלה, ומוצץ תלוי על חזהו.

במיקרה הייתי בפורימיאדה עם ילדי, וצילמתי את המנצח עוד בחוץ, לפני שידעתי שיזכה בפרס. אני מצרף את תמונתו.

גדעד הגואל, גבעתיים

■ **לא נסתפר**

המועצה הישראלית לצרכנות פירסמה מדעות שבהן היא קוראת לשביתת־קונים נגד המספרות, בגלל שהעלו את מחיריהן מעל לשתי ל"י לתספורת לגבר.

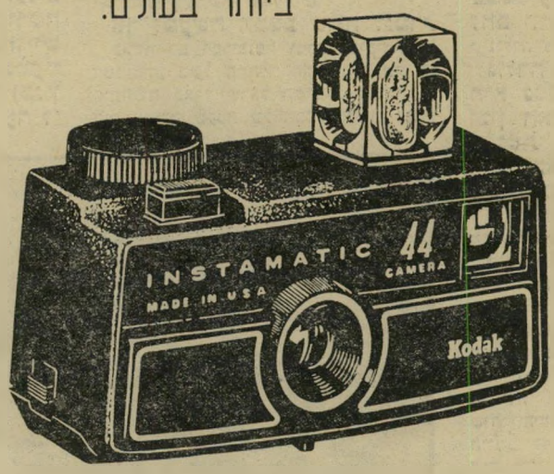
כספי

והנה אני, כמו אידיוט, משלם כבר יותר משנה 2.5 ל"י. לדעתי, באמת צריך להקים מהומה ב־עיתונות על שערוריה זו.

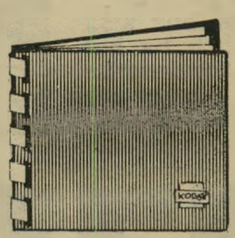
בן־ציון כספי, גבעתיים

רכוש מצלמת קודאק אינסטמטיק ב־75 ל"י בלבד.

מצלמת קודאק אינסטמטיק 44 החדישה ביותר בעולם.

* סידור מיוחד לקובית בזק * אין מה לכוון!
* אין מה לשכוח! * קל לצלם * הכנס סרט אינסטמטיק. וצלם! * טובה לשלושתן:
תמונות צבעוניות. שיקופיות. שחור־לבן.
* תמונות חדות * רצועת יד לנשיאה.

חינם! אלבום כיס מרהיב של קודאק לתמונותיך תקבל עם רכישת מצלמת קודאק אינסטמטיק 44. באלבום מקום ל־12 תמונות הנשמרות היטב ואפשר לשאתו בארנק או בכיס.

עצור את הזמן עם מצלמת קודאק אינסטמטיק 44.

דרוש פיתוח והדפסה של סרטי "קודאקולור" במעבדות דלחה קולור. פיתוח חינם.

סוליפס — משחת שיניים חדשה של „יצהר"

ביהח"ר יצהר, הוציא בימים אלה לשוק את משחת השיניים החדשה וה־חדישה: סוליפס — בפסים הכפולים (אדומים או כחולים).

משחת השיניים — סוליפס ממשיכה את המסורת הותיקה של משחת סולידוכס, המיוצרת בעולם מזה 50 שנה והמשווקת בישראל מזה 20 שנה, לצרבור של עשרות אלפי נאמנים.

הפסים האדומים של סוליפס מכילים Hexaclorobene אשר משמש נשק אנטי בקטריולוגי יעיל ונמרץ, בעל פעילות ממושכת.

הפסים הלבנים שבמשחה מורכבים מיסודות משחת סולידוכס המפורסמת, אשר החומר הפעיל בה Cariolan מסיר את אבן השיניים, מסלק כתמי סבק, ומקנה לחניכיים ולפה הרגשה נפלאה של רעננות ריחנית.

ואילו הפסים הכחולים מכילים Fluoride למניעת עששת החניכיים.

המשרד המרכזי של תנועת העולם־כוח חדש עברי

לרחוב החשמונאים 88, תל־אביב, קומה ב'.

מיספר הטלפון יהיה 265836, והוא יחובר בקרוב.

המשרד יהיה פתוח במועדים הבאים:

יום א': 14.00 עד 22.00
יום ב': 9.00 עד 13.30
יום ג': 9.00 עד 13.30
יום ד': 14.00 עד 19.00
יום ה': 9.00 עד 13.30, 19.00 עד 22.00.
יום ו': 9.00 עד 13.00

שולמן משתולל באבו־כביר

כשהייתי עצור באבו־כביר, ראיתי במו־עיני איך שולמן המפורסם השתולל והת־עלל בעציר אחר: הוא הרביץ לאדם שקט, מגודל זקן, שפך לו מים למרק, ואחר־כך שפך לו את המרק בפנים — והסוהרים לא התערבו.

ברחוב קיימת המשטרה כדי להגן על ה־אזרח. ודווקא תחת שלטונה, בבית־המעצר, היא משאירה אותו ללא הגנה.

משה ב., קריית־שלום

המכייש והמתבייש

בקשר לסיפור שופר האימפריה הישראלית (העולם הזה 1698), ברצוני להגיב במשפט אחד: כפי שנאמר בתלמוד — הכל לפי ה־מכייש והמתבייש.

יעקב גרוס,
טיימס־אוף־ישראל, תל־אביב

מחזירי־אור לחיילי צה"ל

בקשר לכתבה הסוואה לילית שפורסמה בהעולם הזה 1961:

אין זה נכון כאילו המועצה הלאומית ל־מניעת תאונות הגיעה למסקנה, כי אין כל צורך לצייד את חיילי־צה"ל בתגים מחזירי־אור. המועצה הציעה זאת לשלטונות הצבא מספר פעמים, לאחרונה לפני כארבעה חו־דשים. לצערנו, לא ראה צה"ל כאפשרי לה־ענות לפנייתנו.

נ. תלינר, מזכיר כללי, המועצה הלאומית למניעת תאונות, תל־אביב

אינני נץ שחור

קצת באיחור, הגיע לידי גליון העולם ה־זה 1688, ובו הסיפור סוס פלדה על הקרח, אודות המיבצע שבו חציתי את האגם הקפוא בקופנהאגן על גבי אופנועי.

ידידי ורעי, מעולם לא הייתי נץ שחור, כפי שכינו אותי. מלבד זה, מקום מגורי

אברהם ואופנוע

איננו בת־ים, אלא עדיין יד־אליהו.

נוריאל אברהם, קופנהאגן

טעות לעולם צודקת

סא"ל (מיל.) גיורא שינן... הוסיף כי הוא מוכן לחתום לחודש שרות נוסף, בתנאי שיקבל חופשה להקפת הטבור (ידיעות־אחרונות, 25.3.70).

זאב גוטסמן, חיפה

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בק־צרה. עדיפות תינתן למצו־פים תלונות למכתביהם.

תן כותרת!

שלח כותרת מתאימה לתמונה למעלה. לשולחי הכותרות המוצלחות ביותר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח על־גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, תל־אביב, ולציין על הגלוייה: „תן כותרת". המועד האחרון למישלוח הכותרות הוא 21.4.70

בעולם

ירדן

החוטפת לדמשק

ליילה חאלד זכתה לפי חודשים מספר בפירסום עולמי, כאשר שלפה רימון ב־מטוס ט.ו.א. שהיה בדרכו מרומא ללוד, הכריחה את טייסו להנחיתו בדמשק לאחר שחג כבר מעל שדה־התעופה של לוד. כ־תוצאה מאותה חטיפה נכלאו בדמשק שני ישראלים, הפרופסור סמואלוב וסאלח מועלם.

לאחרונה הפכה ליילה לאחד מאמצעי ה־פירסום של **החזית העממית לשיחרור פלסטין**. להלן ראיון עמה שהתפרסם ב־שבועון הגרמני הנפוץ **שטרן**:

קומתה אינה עולה על מטר וששים. גבר יכול להקיף את גירתה בידו האחת, גוון פניה השחום אינו זקוק כלל לצבעי איפור. מתחת לקוצת שערה השחור כ־עורב מציצות זוג עינים יוקדות. תנועותיה כשל חתול גועי. בשמלת מיני היא נראית קרוב לוודאי כחתיכה.

אולם ליילה חאלד אינה הולכת בחצאיות מיני ואינה מטיילת בקרבת בתי־הקפה של החברה הגבוהה באירופה. היא לבושה מדים ירוקים ומקום מושבה במשרדי החזית־העממית־לשחרור־פלסטין שברבת־עמון. ב־התאם לכללי המשפט הבינלאומי היה מקום מושבה צריך להיות שונה: תא כלא עם חלון מסורג.

אולם מה שנחשב כפשע בינלאומי בארצות התרבות המערבית נחשב בארצות ערב למעשה גבורה. תמונותיה של הגבורה ליילה תלויות במחנות האימונים של ארגון החבלה אליו היא משתייכת. דמותה מופיעה כמעט בכל חוברת תעמולה ואף בולים מיוחדים שהוצאו על ידי הארגון נושאים את דמותה ואת דמות שותפה לחטיפה, סלים אסאוי.

ליילה היפה אינה נרגשת ממחמאות גבי־רים. במלוא הרצינות היא אומרת: „מחמ־אות אינן מענייני. הדבר החשוב בעיני הוא תכונתי כאשה ערביה. אין אנו עוד בורות ומטומטמות ואיננו בנות הרמון.“

לקולה גוון מתכתי. מעל לשולחן הכתיבה שבמשרדה תלויות תמונות צ'ה גווארה, לנין, מארקס ומאו. מלמטה תלויה הסיס־מא: „סוציאליזם שבהכרה פלוס נשק שווה שחרור.“

איזה גבריים. ליילה עצמה קיבלה חינוך מערבי. משפחתה בת 12 הילדים היגרה לדבריה מחיפה ללבנון לאחר מל־חמת העצמאות. את חינוכה קבלה באו־ניברסיטה האמריקאית של ביירות ולאחר מכן שימשה כמורה בכווית ובנסיכויות המיפרץ הפרסי. לאחר מלחמת ששת הימים התפטרה מעבודתה.

לדבריה, לאחר שנוכחה לדעת כי צבאות ערב הוכו ואינם יכולים להלחם בישראל, הגיעה למסקנה כי הפלסטינים הם החייבים ליטול את נשקם. היא באה לרבת־עמון והצטרפה לחזית העממית. לאחר קורס גרילה של ארבעה חודשים למדה להפעיל כלי נשק שונים ואף להרכיב מנגנוני חבלה. לאחר תום הקורס הוצעה לליילה מלאכת חטיפת המטוס.

את שותפה לביצוע החטיפה, סאלם אסאוי, הכירה זמן קצר בלבד לפני המבצע, ברומא, שעות ספורות לפני שעלו למטוס בדרכו לתל־אביב. ליילה רכשה לעצמה כרטיס למחלקה הראשונה. בחליפת מכנסיים לבנה, כובע קש רחב ומשקפיים ענקיות הייתה וודאי מחוז מרהיב. ליילה מספרת: „לידי ישב גבר שהביט בי בעיניים בוהות. כששאל אותי מה מוצאי השבתי לו כי אני בולי־ביאנית.“ „כך תארתי לעצמי,“ השיב. לאחר מכן סיפר לי כי הוא אמריקאי וכי הוא נוסע לאתונה לבקר את אמו אותה לא ראה 15 שנה.“

לאחר החטיפה, נזכרה ליילה, נסעה ב־אוטובוס כשלידה יושב האמריקאי ממוצא יווני, שישב לידה במטוס. „היא בכה כתינוקת,“ היא מספרת. „הדמעות זלגו מעיניו כמים. הבטחתי לו שאשלח מברק לאמו ואמסור כי שלומו טוב. אולם ה־דמעות המשיכו לזלוג. איזה גברים!!!“

רפואה

דיאטה מובחנת

כל אדם מודרני יודע כיום שהשומן מזיק

אביב! את משחוקקת להתחדשות, ליופי ולנשיות! את בשורת האביב תמצאי בקולקצית האביב החדשה של "טריומף אינטרנשיונל", המציעה לך מבחר עצום של דגמים בשלל גוונים. בשיטה המיוחדת של "טריומף אינטרנשיונל" חוכלי לבחור לך את הדגם ההולם את גזרתך, את טעמך, את מידותיך ואת אישיותך. כי החזיות של "טריומף אינטרנשיונל", הן חידוש מהפכני בישראל המבוסס על ידע מקצועי מעולה וחדיש שיובא לא מכבר מאירופה והמאפשר לך להנות מחזיות באיכות מעולה וברמה בינלאומית. **היי אביבית, היי נאה, היי אשה בכל אבריך עם החזיות של "טריומף אינטרנשיונל".**

אינפורמציה מסחרית: טלפון 54769; 52641 ת"א

מכון פסיכולוגי
בהנהלת נתן רזניק
הרפית מתח ולמוד הפנוזה
טפול בחוסר בטחון ותסביכים
ת"א, המלך ג'ורג' 44,
בשעות: 18.00—15.00.
חיפה, טלפון: 69300.

ב־400 ל"י
רבשו מקצוע משתלם ופרנסה בטוחה
בזמן קצר ובהדרכה מקצועית מעולה
ספרות נשים
קורסים יום וערב
פתיחת הקורס
15.4.70

רייס 1, ת"א (ככר דיזנגוף) טל. 226066
ההוותק, הנסיון, והמוניטין שלנו ערובה להצלחתך!

ב.גילאון,נ.גלבוע,זילברקו בע"מ,א.ברמן שיתוף:
Circul de Stat BUCURESTI
הקרקס הממלכתי הרומני
קרקס בוקרשט
תל־אביב
„רחבת כרמל" רח' הכובשים
לוח הצגות לחג הפסח
יום חמישי 16.4, 2 הצגות, ב־4.30—8.30
יום ששי 17.4, 2 הצגות, ב־11.00—2.30
מוצ"ש 18.4, 2 הצגות, ב־6.45—9.15
יום א' 19.4, 2 הצגות, ב־4.30—8.30
יום ב' ערב פסח 20.4 ב־10.00—12.30
יום ג' א' דפסח, 21.4 6.45—9.15
יום ד' חו"מ 22.4, 3 הצגות, ב־4.30—11.00—8.30
יום ה' חו"מ 23.4, 3 הצגות, ב־4.30—11.00—8.30
* * *
משימות בלתי אפשריות!!
אקרובטים, לוליינים, ליצנים, אריות,
נמרים, דובים, סוסים, יונים ועוד...
* * *
כרטיסים „כנף" אלנבי 83 טלפון 615566
ובכל המשרדים בתל־אביב והסביבה.
* * *
לחוסכי „גחלת" הנחה מיוחדת. תלושי הנחה לקבל
בלשכות המודיעין העירונית וב„גחלת" אלנבי 91
תל־אביב.
* * *
מוסדות וארגונים מתבקשים לפנות לשם בקורים
קבוצתיים למשרד הקרקס ת"א, רח' מונטיפיורי 25
טלפון 625656.

חוטפת־מטוס ליילה חאלד
„אנחנו כבר לא חיות בהרמון"

לבריאות, מסוכן ללב, ושכדי להיות בריא יש לשמור על דיאטה.

כל רופא יודע שבבדיקת דם פשוטה ניתן להקבוע את כמות הכולסטרול שבדם, ולפיה לקבוע אם האדם זקוק לדיאטה ול־תרופות כדי לרזות.

אולם רק לאחרונה גילו אנשי המדע כי לא כל דיאטה טובה לבריאות. מדענים ב־ארצות־הברית גילו במחקר ממושך כי יש־נם לא פחות מחמישה סוגי שומן בלתי־נורמליים בדם העלולים להזיק לבריאות, שהכולסטרול הוא רק אחד מהם.

כדי למנוע מחלות־לב לא די לקבוע כי כמות השומן בדמו של אדם היא רבה מדי. צריך גם לקבוע איזה סוג שומן נמצא בכמויות מופרזות בדם.

מתי בישראל? הסטטיסטיקה הוכיחה כי כל אדם מגיל 20 ומעלה כיכוויו לסבול ממחלת לב עד גיל 60 הם אחת לחמש. שמירת דיאטה בלבד אינה מועילה להפחית סיכוי זה.

בעקבות התגליות החדשות הוציא מכון הלב האמריקאי הוראות חדשות לרופאים, לפיהם יצטרכו מעתה לקבוע בבדיקות מע־בדה איזה סוג שומן עודף מצוי בגופו של החולה, להתאים את דיאטת ההרזיה והתרופות לפי סוג שומן זה.

ניסויים שנערכו הוכיחו כי ניתן להפחית במהירות את כמות השומן בדם, אם מצלי־חים לקבוע את סוג השומן העודף. יותר מזאת — ישנם סוגי שומן המסוכנים ל־בריאות יותר מאחרים. דיאטת הרזיה ש־אינה מותאמת לסוג השומן העודף, עלולה להזיק יותר מאשר להועיל.

הבעייה אינה בעייה אמריקאית בלבד. היא קיימת גם בישראל. כמה שנים יעברו עד שגם רופאי ישראל יקבעו את הדיאטות שהם מכתיבים לחולים שלהם, לפי התגליות המדעיות החדשות?

ארה"ב
הוויאטנאמיזציה
של קליפורד ווקר

כשמלאו לקליפורד ווקר, טקסאני מהעיר אוסטין, 21 שנה, רצה למלא את חובתו למען העם האמריקאי, להתגייס למארינס, לטוס לוייט־נאם ולהרוג את אנשי הוייט־קונג.

היתה רק צרה אחת. בבדיקות הרפואיות התגלה כושרו כבלתי תואם את הדרישות של חיל הנחתים האמריקאי. אמרו לקליפורד שהוא יכול להשאר בטקסאס ושהנחתים יתסדרו בוייט־נאם בלעדיו.

שום דבר לא העליב את קליפורד ווקר יותר מדחיה זו. הוא החליט להוכיח לשל־טונות הצבא האמריקאי כי הם טועים. קליפורד רכש בכספו מדים של חיל הנח־תים, קנה כרטיס טיסה לוויאט־נאם. בסאיגון לבש את מדי הנחתים, התיצב במשרדי הצבא האמריקאי כחייל שיחידתו אבדה לו. בהוכחה אף הציג צו התייצבות — מזויף, כמובן.

מלחמה פרטית. כל זה אירע ב־1968. ווקר הוצב ליחידה חדשה, לוחמת, נשלח לקוי החזית מבלי שעבר כל אימונים. איש לא הבחין במשך שנתיים כי אינו נכלל כלל ברשימת המגוייסים. הוא היה החייל האמריקאי היחיד שלא קיבל משכורת, כיון ששמו לא נכלל ברשימה. אבל הוא לא התלונן והתקיים על כספו. העיקר ללחום בוייאט־קונג.

קליפורד נפצע שלוש פעמים במהלך הקרבות בהם השתתף. רק כשנפצע בשלי־שית החלו שלטונות הצבא האמריקאי לבדוק מדוע אינו מקבל משכורת, הוא הוחזר לארצות־הברית שם גילו כי לחם ביזמתו הפרטית.

לפני שבוע הועמד קליפורד ווקר לדין, האשמה: התחזות כאחר ושימוש ללא רשות במדי המארינס האמריקאים.

גיבור „משפט הקופים"
חוזר לאחר 45 שנה

כאשר ג'והן סקופס נאם לאחרונה בפני תלמידים במדינת טנסי, ארצות־הברית, הוא הסתכך בצרות כאלו, שנאלץ לעזוב את ה־מדינה למשך 45 שנה.

השבוע הוא חזר.

סקופס, כיום בן 70, היה הנאשם במשפט

(המשך בעמוד 12)

בעולם

(המשך מעמוד 11)

הקופים המפורסם, ב־1925. הוא הואשם על־ידי התביעה על שהעז ולימד את תלמידיו את תורת־ההתפתחות של דארווין, לפיה מוצא האדם מן הקוף.

תורתו של דארווין היתה סאבו חמור ב־טנסי — טאבו שהוסר רק לפני שנתיים!

לאחר שנמצא אשם, עזב סקופס את ביתו, נטש את ההוראה, והפך לגיאולוג של חברת־נפט במדינת לואיזיאנה השכנה.

השבוע, לאחר 45 שנה, חזר גיבורו של דארווין לנאשוויל, בירת טנסי, כדי להרצות שם בפני איגוד מועצת הסטודנטים.

נושא הרצאתו לא פורסם מראש.

ויאטנם

הרוג — ועלה בדרגה

קידומם בדרגה של קצינים קרביים בצבא ארצות־הברית בויאטנאם — תלוי במספר חללי האויב שהם מפילים.

זאת גילה לפני שבוע ג'והן קרוגר (23), סגן חי"ר בצבא ארה"ב בויאטנאם, בעדותו בפני ועדת־חקירה של הצבא.

לדברי קרוגר קיים בצבא ארה"ב לחץ רציני מגבוה „לצבירת גופות" — במאמץ להרבות את ההרג בקרב האויב.

עדותו של קרוגר ניתנה במשפטו של סגן ג'יימס דאפי, 22, שהואשם כי הוציא להורג בדם קר אזרח ויאטנאמי לא מזויין שנישבה על־ידי חייליו.

סניגורו של דאפי העלה את קרוגר אל דוכן העדים כדי לנסות ולהוכיח שעל ה־נאשם, כעל קצינים זוטרים אחרים, הופעל לחץ כדי לבצע הריגות — מכל סוג שהוא: חיילים, אזרחים, שבויים — לא חשוב. ה־עיקר שיצברו לזכותם גופות.

גופות — או ענש. סגן קרוגר סיפר כי בבמפקדת גדודו תלוייה מפה של כמות ההרוגים הקומוניסטים בגיזרתם. היו ב־טבלה טורים להרוגים ביבשה, באויר, וכן הלאה — אך לא היה שם טור לשבויים. „הרושם שלי הוא שהקצינים הגבוהים רוצים רק יותר גופות ככל האפשר," העיד קרוגר.

עד אחר באותו משפט העיד כי יחידות שלא הצליחו לספק את הנורמה של צבירת גופות — הושארו פרק זמן נוסף בקו ה־ראשון.

„המדיניות שלנו היתה פשוטה," סיפר קרוגר. „ברגע שיצרנו מגע עם האויב, היינו יורים עד שבשטח לא נשארה נפש חיה. אם איש ויאטקונג היה יוצא ממחבואו במטרה להיכנע — הוא היה גוזר בזאת על עצמו פסק־דין מוות.

הוא סיפר כיצד לאחר שתפס פעם שניה שבוי ויאטקונג, ספג מנה מקצין־המיבצעים של הגדוד, בגלל שסיכום הגופות היה חמש במקום שבע, כתוצאה מכך.

סיכם את המצב השופט: „במה, לדעתך, היתה המפקדה מעוניינת יותר," שאל את אחד העדים. „ב־14 הרוגים קומוניסטים ו־שבוי אחד — או ב־15 הרוגים?"

כמובן שב־15 הרוגים," השיב העד. „שבויים בכלל לא נחשבים."

ארצות־הברית

1001 שנות מאסר

בטקסס, כידוע, הכל הכי גדול: המדינה היא הכי גדולה בארצות־הברית (בלומר, הי־תה — עד הצטרפות אלסקה) החוות בה הכי גדולות — אפילו האנשים והצ'יוואט'ס שם הכי גדולים.

השבוע זכתה טקסס בשיא חדש: חבר מושבעים בדאלאס דן את לארי ג'ו נוקס בן ה־23 לאלף ואחת שנות מאסר. הוא נמצא אשם באונס, ותקיפה בסכין־גילוח של מרכזנית צעירה.

היה זה גזר־דין השלישי החודש שפסק עונשי־מאסר ענקיים, בידי מושבעים מדאגים מהתגברות האלימות בעירם.

השניים הקודמים היו 800 שנות מאסר לצעיר בן 19, באשמת אונס, ואלף שנות מאסר לבן 50, באשמת שוד.

מבצע מיוחד
לקוני טלויזיה
Metz
בחדשים אפריל-מאי

5
שנים אחריות
לחלקי חלוף חנם!*

לא נפלנו על הראש

אנו בהחלט יכולים להרשות לעצמנו להעניק לך את תקופת האחריות הארוכה ביותר הניתנת כיום חינם למקלטי טלויזיה בישראל!

זאת מפני שאנו משוכנעים באמינותה של טלויזיה "מץ" וביכלתה להאריך ימים יותר מכל מקלט טלויזיה אחר.

אך אם בכל זאת יתקלקל חלק כלשהוא בטלויזיה "מץ" במשך 5 שנות האחריות תקבל את חלק החילוף האורגינלי — חינם!

קנה טלויזיה אחראית — קנה טלויזיה METZ ודרוש את תעודת האחריות המיוחדת של "רלפו" בע"מ.

* בתנאי שהשרות יבוצע במעבדות METZ ברחבי הארץ.

באיכות, בשירות, בקליטה
ובקול טלויזיה Metz מעל לכל

חד פעמי! בהנחה מיוחדת!
בחופש פסח (19.4 — 12.4)
קורס בוקר של שבוע אחד
(שעתיים כל יום) ל־
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
ב„אולפן גרג" (בר־קמא).
הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209

חסנוי
קיבלת
חשבונך,
פרע נא
אותו בהקדם.

למכירה
מוסטנג 65
במצב טוב
פרטים אפשר לקבל
בטלפון 134—260, תל־אביב.

דו תשקיף

ישראל דרשה מארצות־הברית להחזיר את ה„מיג־21"

בתגובה על החלטת ממשלת ארצות־הברית שלא למכור בשלב זה מטוסי „פאנטום" נוספים ליש־ראל, הטילה ממשלת־ישראל אמברגו על מישלוח מטוסי־קרב לארצות־הברית.

בידיעה שפורסמה בארצות־הברית נאמר, כי מטוס ה„מיג־21" שהיה בידי ישראל, אחרי שהובא לארץ בידי טייס עיראקי, נשלח לפני מיספר חוד־שים כשהוא מפורק בארגזים לארצות־הברית, לב־דיקה.

לדברי הידיעה היו חלקי המטוס מונחים בארג־זים במשך 90 יום לפני שהתחילו להרכיבם. בינ־תיים, בעיקבות דחיית הבקשה הישראלית למטוסים נוספים, נתנה ממשלת־ישראל הוראה לפרק מייד את ה„מיג־21", לארזו ולשולחו מייד חזרה לישראל.

צומצם הפער בחימוש בין ישראל לערבים

מה היו הנתונים עליהם התבססו של־טונות ארצות־הברית כאשר החליטו כי בידי ישראל יתרון צבאי על ארצות־ערב, שאינו מחייב אספקת מטוסים נוספים ל־ישראל?

הנתונים סופקו על־ידי המומחים הצבאיים של אר־צות־הברית. נקבע בהם, כי לפני מלחמת ששת־הימים היה היחס בכמות המטוסים והטנקים בין ישראל ואר־צות־ערב 1:6 לטובת ארצות־ערב. למרות עדיפות זו של הערבים בכמות הנשק ניצחה ישראל. לפי הערכת האמריקאים קיים גם כיום יתרון לערבים בכמות הנשק אלא שהיחס השתנה ל־1:4 לטובת הערבים. כלומר: מאז מלחמת ששת־הימים צימצמה ישראל את הפער בינה לבין ארצות־ערב כולן בחימוש ב־20% לערך.

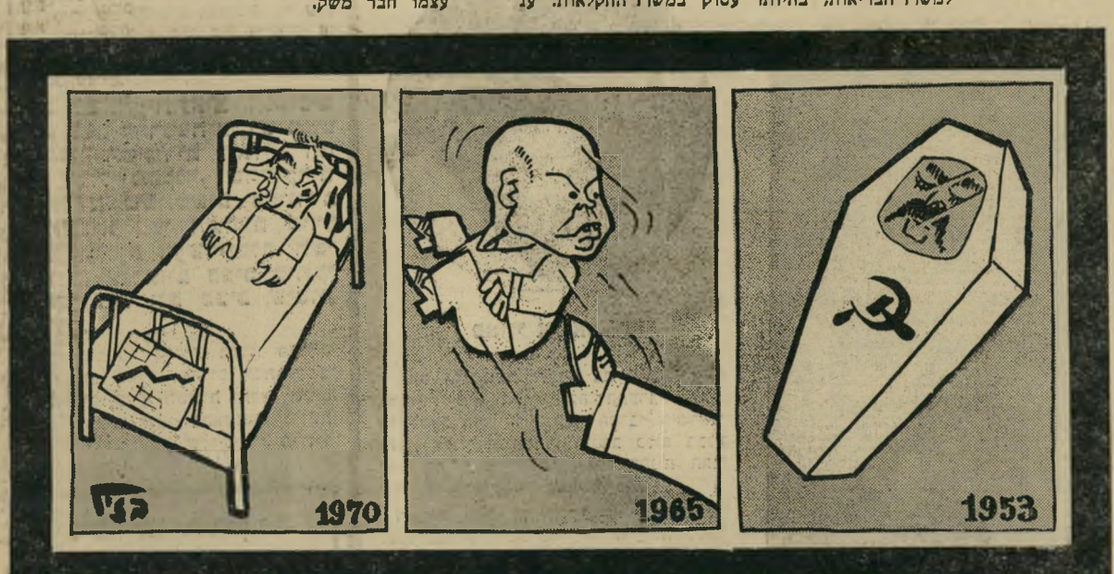
הנפט הסובייטי יחולל מהפכה במצב במרחב

עובדה חדשה לגמרי, העתי־דה לחולל מהפכה בכל ענייני המרחב: גילוי אוצרות־נפט עצומים בסיביר המערבית.

אוצרות אלה שתים בממדיהם לנפט שנתגלה בצפון אלאסקה, העתיד להפוך את ארצות־הברית בלתי־תלוייה בנפט הערבי.

עם גילוי זה מאבדת ברית־המועצות את אחד המניעים העיקריים שדה במרחב: הב־טחת אספקת נפט בעוד כמה שנים, כאשר התפתחות התע־שייה הסובייטית תעיד על אוצרות־הנפט הסובייטיים ש־היו ידועים עד כה.

לעומת זאת עלולה ברית־המועצות להופיע, תוך כמה שנים, כמתחרה רצי־נית לנפט הערבי בשוקים המסורתיים של הערבים באירופה, דבר העלול ל־הביא לסיכסוכים חמורים בינה ובין מדי־נות כמו לוב, אלג׳יריה, עיראק, סעודיה וכחיית.

קידמה סובייטית

המיכשול היחידי המונע לפי שעה את פיתוח השדות החדשים: ההון העצום הדרוש להסקתו ולהובלתו. ייתכן שהסובייטים ישתפו בזה הון מערב־אירופי.

מטוסים מצריים יפעלו מסוריה?

מאחורי הידיעה, שדמשק ביקשה מברית־המועצות להציב טילי סאם־3 בסוריה, עומדת, כפי הנראה, תוכ־נית בעלת משמעות רחבה הרבה יותר:

לפי מקורות מערביים, ביקשו הסורים את ההגנה האווירית כתנאי מוקדם להעמדת שדות־התעופה צבאיים בתחום סוריה לר־שותו של חיל־האוויר המצרי. הסורים הצי־עו להרחיב ולשפץ את שדות־התעופה, כדי שיוכלו לשמש את מטוסי הקרב־הפצצה „סוחוי 7" שבידי המצרים. טילי „סאם־3" יוצבו להגנת שדות־התעופה הללו.

מקורות לבנוניים רמזו כאילו כבר נתנה ברית־המוע־צות את הסכמתה לכל התוכנית, אולם אין אישור לכך מכל מקור אחר.

בכל זאת: שואפים לפילוג גח״ל

חרף כל ההכחשות, תימשך המגמה בתוך צמרת ה־ליבראלים לפילוג גח״ל.

אומנם אין שום תוכנית מוגדרת, ולא נקטו צעדים מחייבים. אולם הגישושים בכיוון זה הגיעו לשלב מת־קדם למדי.

הכוונה: בהכרעה על עתיד השטחים, תתייצב המפלגה הליבראלית נגד מדיניות הסיפוח המוצהרת של חרות.

מוקד מגמה זו: אנשי המנגנון של הלי־בראלים, ובראשם ח״כ שימחה אהרליך, אשר יחסיו עם מנחם בגין אינם ידידותיים במיוחד. המתיחות בין השניים הגיעה לכי־טויה ערב הבחירות האחרונות, כאשר התנגד בגין להצבתו של אהרליך בראש רשימת גח״ל לעיריית תל־אביב, ואף איים שחרות תגיש רשימה נפרדת בראשותו של אברהם שכטרמן אם לא ייכנעו הליבראלים לאולטימאטום זה.

שמעון פרס — שר־הבריאות?

לא מן הנימנע, כי שמעון פרס יוצע לתפקיד שר־הבריאות.

הפקידות הבכירה של המשרד, ואיתה ראשי מוסדות הרפואה, לוחצת למען מינוי מהיר של שר. שכן, אין ביכולתו של חיים גבתי להקדיש את כל הזמן הדרוש למשרד־הבריאות, בהיותו עסוק במשרד־התקלאות. ע־ני המשרד סובלים מזה קרוב לשנה מהיעדר הנהגה ברורה ותקיפה.

הרופאים מבקשים כי השר החדש יהיה אף הוא רופא, אך ייתכן שראש־הממשלה תחליט על מינויו של פרס, המשמש שר־הקליטה באורח זמני בלבד.

איצטדיון בלומפילד גם בירושלים

הבירה תזכה באיצטדיון ספורט מודרני ורחב־ידיים, שגם הוא ישא את שמם של האחים בלומפילד מאנגליה.

אחד האחים, ברט, הגיע לישראל כדי לסכם את פרטי התוכנית, יחד עם ראש עיריית ירושלים טדי קולק. הוא מתכוון להשקיע 1.5 מיליון דולאר, והמקום המוצע הוא בכניסה לירושלים המערבית.

בניגוד לאיצטדיון תל־אביבי, לא יהיה שייך מיגרש בלומפילד החדש לאגודת הפועל, או לשום אגודה מסויימת. הוא ינו־הל ישירות בידי בלומפילד עצמו, ויעמוד לרשות כל אגודת־ספורט בבירה.

ג׳יימס בונדים פרטיים בלוד

חברות־התעופה הזרות הפועלות בישראל מתכננות פעולה משותפת כדי לאבטח את מטוסיהן ואת הנוסעים בהם, בצאתם מלוד.

חלק מאמצעי־הביטחון יספקו השלטונות הממלכתיים של ישראל, במיסגרת תפקי־דיהם הביטחוניים. אולם אין בשירותים אלה כדי לענות על כל הדרישות של בטי־חות בנמל־התעופה ובאוויר.

אל־על מספקת לעצמה את השירותים האלה, ואף הקימה מחלקה מיוחדת לסידרי בטיחות.

כפי הנראה, יפנו החברות הזרות למשרדי בילוש ושמירה פרטיים בתל־אביב, כדי שאלה יספקו את ה־מומחים הדרושים לבילוש ולאבטחה.

הקיבוצים ישלמו יותר לקופת־חולים

הנהלת קופת החולים של ההסתדרות עומדת לתבוע שינוי שיעורי המס המשולמים על־ידי חברי קיבוצים ומושבים החברים בקופה.

בני הקיבוצים משלמים מס לפי משכורת ממוצעת של 100 ל״י לחודש. בעוד שההכ־נסה הריאלית של חבר קיבוץ נעה בסביבות 800—600 ל״י לחודש.

הנהלת קופת־חולים טוענת, כי מיסים לא ריאליים אלה הם הגורמים להסמדים ולאי־איזון התקציב של הקופה. ההצעה להעלאת המיסים עלולה להיתקל בהת־נגדות מרובה מצד מרבית חברי ההעדה המרכזת, במ־יוחד מצד מזכ״ל ההסתדרות יצחק בן־אהרון, שהינו עצמו חבר משק.

מחדל ממשלתי הזיק שוב לתדמית המדינה

אירגון בינלאומי מאשים:

בתי-עינויים בישראל!

שוב נחלה ממשלת ישראל תבוסה מוחצת בחזית המאבק על דעת־הקהל העולמית — תבוסה שהיהדהד סביב כדור־הארץ.

תבוסה זו היתה מסוכנת שבעתיים מפני שמול ישראל לא עמד הפעם גוף פוליטי המיצג אינטרסים של מעצמה עויינת, אלא גוף אידיאליסטי הנהנה מאמון עצום בעולם, ובעיקר בקרב בעלי־המצפון.

אמנסטי („חנינה"), הוא אירגון של מתנדבים מבני עמים רבים, המטפל בגורלם של אסירים מדיניים בכל הארצות, ללא הבדל לגבי מוצאם, השקפתם ומסורותיהם.

פעולות אירגון זה למען אסירים בארצות כה שונות כמו ברית־המועצות ויוון, ספרד וקונגו, היקנו לו אוצר של יוקרה ורצון־טוב. הוא משתמש בתמיכה מוסרית זו כדי להפעיל לחץ על המישטרים השונים, לשיחרורם של האסירים הפוליטיים או להקלת מצבם. רבבות עצירים ברחבי העולם תולים את תקוותיהם באירגון זה.

בין השאר יש לאירגון זה מעמד מוכר ליד האו״ם ומועצת אירופה. בין ראשיו בולטים מנהיגי כנסיות ואישי־מוסר בעלי שם עולמי.

השבוע פירסם האירגון בהבלטה מירבית דו״ח שקבע שיש הוכחות־לכאורה לקיום שיטה של עינויי עצירים ערביים בישראל, וכי דרושה חקירה בינלאומית מוסמכת, כדי לברוק הוכחות אלה.

סמל אירגון „אמנסטי"

ליט האו״ם להקים ועדת־חקירה כדי לבדוק האשמות אלה ואחרות בשטחים המוחזקים, הודיע נציג ישראל כי לא יינתן למשלחת זו להיכנס לשטחים.

חסיבה הרשמית: אי־הסכמת האו״ם לשגר משלחת דומה לחקירת מצב היהודים בארצות־ערב.

בישראל נתקבלה הסיבה כסבירה, אך כמעט בכל מקום אחר נראתה כתירוץ מחוכם בלבד. אמר נציג ניישראלי: „אם אין עינויים, הרי ישראל עצמה היתה צריכה להיות מעוניינת שהדבר ייקבע באופן מוסמך. קשירת הדבר בגורל יהודי ערב אינה עוזרת לאותם יהודים, כי ברור שתגאי זה לא יתגשם. התוצאה היחידה היא אי־מתן היתר למשלחת להיכנס לשטחים המוחזקים על־ידי ישראל, וזה מטיל חשד כבד על ישראל שיש לה מה להסתיר."

המשלחת של האו״ם ביקרה בארצות־ערב, גבתה עדויות מפי ערבים שטענו כי עונו בישראל, פירסמה דו״ח המחשיד את ישראל בחשדות כבדים ביותר. הטענות הישראליות כלפי הרכב הוועדה שיכנעו רק מעטים, מכיוון שהודעת ישראל שלא תתיר לוועדה להיכנס מנעה את השתתפות יריביה בוועדה.

היה זה תמרון אופייני של אבא אבן — והוא הביא נזק לישראל.

החלטה פה-אחד

רשת „אמנסטי" חמורה עוד יותר, מכיוון שבניגוד לאו״ם, אין אמנסטי מהווה אירגון בעל אינטרסים פוליטיים.

לפני שנה ניתן למארטין אנאלס, היו״ר הבריטי של האירגון, לסייר בבתי־הסוהר הישראליים. בסיום הביקור פירסם דו״ח זהיר, בו קבע כי לדעתו אין עינויים במוסדות של שרות בתי־הסוהר.

אולם, רמז אנאלס בצורה מובלטת, אין הוא בטוח בכך לגבי מיתקני־מעצר שאינם שייכים לשירות בתי־הסוהר, בהם נמצאים העצירים בשלב החקירה.

מאז עברו חודשים, ומאחורי הקלעים התנהל משא־ומתן שקט ומייגע. אמנסטי תבע לערוך חקירה בינלאומית מוסמכת. ישראל התנגדה לכך, והסכימה רק לבצע חקירה מטעם ממשלת ישראל, בכל מיקרה

(המשך בעמוד 23)

שמועות, סיפורים, אבל...

לתכן כי לדו״ח זה לא היתה השפעה כה מזיקה, לולא כבר היו רווחים בעולם חששות כבדים לגבי שיטות־עינויים בישראל.

מה מקורם של חששות אלו?

בארצות־ערב מסתובבים מאות פליטים מן השטחים המוחזקים, הטוענים כי עונו בעת מעצרם, ובעיקר בעת חקירתם, בישראל. הם מספרים על כך פרטי־פרטים.

סיפורים דומים מתגלגלים בצורת שמועות בשטחים המוחזקים עצמם, והאוכלוסיה שם מאמינה בהם ללא הסתייגות.

עתונאים זרים, הגובים עדויות במרחב מוצפים בסיפורים אלה. לעיתים קרובות די בחקירה שטחית כדי להפריך את הסיפור ועיתונאים מנוסים מבחינים לא פעם שסיפור מסויים הוא פרי של הדמיון, או נסיון של עצירים־לשעבר לתרץ את המידע שמסרו לחוקרים.

אולם גם העיתונאים המנוסים יצאו ברובם בהרגשה כי יש ממש בחלק מן הסיפורים האלה. הם הגיעו לכלל מסקנה, שהחוקרים הישראליים משתמשים בעינויים כדי להוציא מסי חשודים מידע הדרוש למניעת מעשי־חבלה. חשדות אלה מתרכזים סביב מיתקנים מסויימים וגם סביב שיטות מסויימות.

על כך פורסמו כתבות בכמה מחשובי עתוני העולם. כתבים אחדים הסתפקו ברמזים, אחרים הביעו חששות ותבעו חקירה מוסמכת, אחרים יצאו בהאשמות גלויות, כמו עורך עניני־החוץ של טיימס הלונדוני, טד הוג׳קיס.

סיבה או תירוץ?

עי כך ההאשמות האלה ענו דוברי ישראל בהכחשה טוטאלית: אין עינויים בישראל.

אולם אם רצו לשכנע בכך את

דוגמא לפעילות „אמנסטי" בישראל

פאוזי אל־אסמר

אחת הדוגמאות לצורה בה פועל אירגון אמנסטי, היא הצורה בה התערב אירגון זה למען המשורר־עתונאי הערבי הישראלי מלוד, פאוזי אל־אסמר, היושב כלוא בכלא דמון זה מספר חדשים, לפי תקנות החירום, מבלי שיועמד למשפט.

השבוע פתח פאוזי אל־אסמר בשביתת־רעב, כשהוא תובע להעמידו לדין או לשחררו, אם אין הוכחות נגדו על פעילות חתרנית נגד המדינה. אנשי ציבור יהודים הפגינו השבוע למען שיחרורו בפתח בית חולם בו הוא עצור.

אולם עוד לפני פעילות זו למען פאוזי, התערב אירגון אמנסטי בענינו. אחד מפעילי אמנסטי פנה לשגריר ישראל בלונדון, אהרון רמז, תבע ממנו הסברים לפרשת מעצרו של פאוזי אל־אסמר. אהרון רמז שיגר מכתב תשובה שהעתקו פורסם להלן.

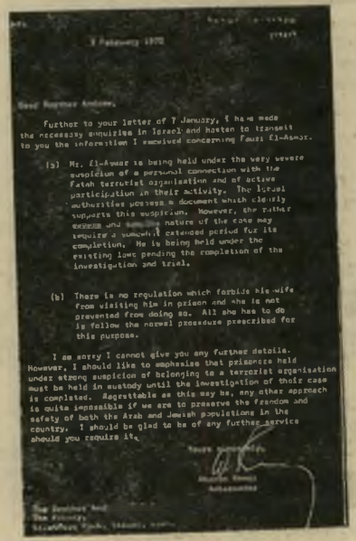
מכתב זה, שנכתב לפני חודשיים בלבד על־ידי שגריר ישראל בלונדון, אהרון רמז, מופנה לאחד מראשי אירגון אמנסטי, הנזיר הקאתולי אנדרו.

בתשובה לשאלתו של הנזיר, מודיע השגריר כי אל־אסמר נעצר בגלל חשד „חמור מאד" שהוא קיים קשר אישי עם אל־פתח. בידי שלטונות ישראל יש מיסמך הנותן תימוכין לחשד זה.

עד כאן נכונים דבריו של השגריר. לעומת זאת אין כל אמת בהמשך: „בגלל האופי החמר והמסובך של פרשה זו, יהיה דרוש זמן די ארוך להשלמת התיק. הוא מוחזק על פי חוקים קיימים, עד להשלמת החקירה והעמדתו לדין."

האמת היא שאל־אסמר אינו נמצא במעצר לצורך השלמת החקירה, ואין כל כוונה להביאו לדין. השלטונות המוסמכים החליטו כי המיסמך שבידיהם אינו מאפשר את הרשעת האיש בדין, לפי החוק הקיים. ולכן הוא מוחזק במעצר מינהלי על פי סעיף 111 של תקנות־ההגנה הבריטיות. החקירה המשפטית שהיתה תלוייה ועומדת נגדו — בוטלה.

מיסמך זה מראה כיצד פועל האירגון, תוך טיפול אינדיווידואלי בכל מיקרה. הוא גם מראה כי ביחסיו עם האירגון לא דבקה השגרירות באמת הצרופה, אלא ניסתה לייפות את הענינים על־ידי התאמת עובדות לצורכי ההסברה. מובן שהדבר לא הגביר את האימון למידע הישראלי.

מכתבו של רמז

Dear Father Andrew,

Further to your letter of 7 January, I have made the necessary enquiries in Israel and hasten to transmit to you the information I received concerning Fouzi El-Asmar.

(a) Mr. El-Asmar is being held under the very severe suspicion of a personal connection with the Fatah terrorist organization and of active participation in their activity. The Israel authorities possess a document which clearly supports this suspicion. However, the rather secret and sensitive nature of the case may require a somewhat extended period for its completion. He is being held under the existing laws pending the completion of the investigation and trial.

(b) There is no regulation which forbids his wife from visiting him in prison and she is not prevented from doing so. All she has to do is follow the normal procedure prescribed for this purpose.

I am sorry I cannot give you any further details. However, I should like to emphasise that prisoners held under strong suspicion of belonging to a terrorist organization must be held in custody until the investigation of their case is completed. Regrettable as this may be, any other approach is quite impossible if we are to preserve the freedom and safety of both the Arab and Jewish populations in the country. I should be glad to be of any further service should you require it.

Yours sincerely,

Aharon Remez
Ambassador

The Reverend Father
Andrew,
The Priory,
Strawberry Vale, Twickenham.

מה מסתתר מאחורי מיתקפת השלום של נאצר?

נאצר מחכה לגולדמן

נאצר וגולדה ומגולדמן

נאצר

„האם יצאה ממשלת־ישראל מדעתה?"

זאת היתה התגובה הראשונה של אזרח נורמלי, כאשר שמע כי ממשלת־ישראל אסרה על הד"ר נחום גולדמן, המנהיג הציוני הוותיק, להיענות להזמנתו ה־היסטורית של נשיא מצרים, גמאל עבד־אל־נאצר, לבוא לקאהיר במטרה ברורה לברר אפשרות לבסיס לשלום.

ממשלת־ישראל ידעה כל הזמן שישנה אפשרות ריאלית את אשר אמרנו מזה שנתיים ומעלה, כאשר חשבו שאנחנו המטורפים:

ממשלת גולדה, כמו ממשלת אשכול לפניה, א י נ ה מעוניינת כיום בשלום — מכיוון שכל שלום יחייב אותה להחזיר את השטחים הכבושים.

ממשלת־ישראל ידעה כל הזמן שישנה דרך ריאלית כזאת — אך החליטה לשטוף את מוחנו עד כי נאמין שאין אפשרות לשלום בשום תנאי.

מה שקרה השבוע הוא רק זה:

סוף־סוף נפל המסווה. סוף־סוף האמת גלוייה לכל. גרם לכך גמאל עבד־אל־נאצר.

★ ★ ★

מ ד ו ע עושה זאת עבד־אל־נאצר? מ ה קרה לו פתאום?

גם לזאת יש הסבר סביר.

ר ו ס י ה.

לפני כמה שבועות נתקבלה בקרמלין החלטה גור־לית: להעביר לידי הצבא הסובייטי את ההגנה על מצרים.

המחליטים שיגרו צוותות־טילים. הם ידעו כי יצטרכו לשלוח, בעיקבותיהם, טייסים. ובעיקבות אלה — עוצ־בות אחרות.

זהו סיכון מחושב — סיכון העלול לגרור את ברית־המועצות למלחמה במרחב, ואולי למלחמת־עולם.

האנשים בקרמלין אינם הרפתקנים. כאשר קיבלו על עצמם סיכון זה, כדי להציל את המישטר הנאצרי, הם קיבלו כנראה גם החלטה שנייה ומשלימה: להכ־ריח את עבד־אל־נאצר לעשות צעדים מכריעים לקראת הסדר־שלום, כדי למנוע את ההידרדרות הצבאית הרת־האסון.

לכן פותח עבד־אל־נאצר במיתקפת־השלום שלו.

היא התחילה בשני צעדים מהפכניים.

צעד א': להזמין לקאהיר את ג'וזף סיסקו, האיש החזק במשרד־החוץ האמריקאי, הרוח החיה של יוזמת שתי המעצמות לכפיית הסדר במרחב.

הזמנה זו היא רבת־משמעות. כי למצרים אין כלל יחסים דיפלומטיים עם ארצות־הברית.

יתר על כן: הזמנת האיש המסמל את יוזמת־המע־צמות ואת רעיון ההסדר הכפוי, פירושה אישור תפנית שמצרים החליטה לעלות ברצינות על הדרך הזאת.

צעד ב': הזמנת חד"ר נחום גולדמן.

★ ★ ★

מדוע ג ו ל ד מ ן?

יש לכך כמה וכמה נימוקים טובים.

ר א ש י ת: גולדמן הוא בדרג המתאים כדי לדבר פנים־אל־פנים עם נשיא מצרים ועם ראשי ישראל.

ש נ י ת: אין הוא איש־אופוזיציה בישראל, ואין הוא מייצג כוח פוליטי רחוק מן השלטון. הוא איש המימסד הישראלי־הציוני, למרות דיעותיו יוצאות־הדופן.

ש ל י ש י ת: גולדמן היה נשיא הקונגרס היהודי העולמי, גוף שאינו נושא תווית ציונית רשמית, וכך אפשר לטעון כי המשא־ומתן הוא עם העם היהודי, ולא עם מדינת־ישראל בתור שכזו.

ר ב י ע י ת: גולדמן הוא האישיות הבכירה היחידה שלא השתתפה במסע־התעמולה הקיצוני נגד ברית־המועצות, ועל כן הוא מקובל גם על שליטי מוסקבה.

לכן הזמין נשיא מצרים את גולדמן, והוסיף לכך את שני התנאים: שהפגישה תהיה פומבית, וכי תקבל אישור מראש מטעם ממשלת־ישראל.

במילים אחרות: זהו משא־ומתן ישיר ולא־ישיר, רשמי ולא־רשמי, בעת ובעונה אחת. הדבר נותן לעבד־אל־נאצר מירווח־תימרון בהסברת העניין בעולם הערבי.

★ ★ ★

כל זה ברור. פחות ברור — למראית עין — הסירוב של ממשלת גולדה מאיר.

הניסוח הרשמי: אם רוצה עבד־אל־נאצר לנהל משא־ומתן עם ישראל, עליו לפנות לממשלת־ישראל, וזו תחליט מי ייצג אותה.

במצב הקיים — מול פני סיכוי היסטורי חד־פעמי — זה נשמע כמו שגעון. אבל יש שיטה בשגעון חזה.

אין זו הפעם הראשונה שממשלת־ישראל משיבה רי־קם יוזמת־שלום ערבית בנימוק זה.

בכל המיקרים הקודמים היו ההזמנות סודיות, וכש־גילינו את דבר הסירוב הוכחשו הדברים נמרצות על־ידי תועמלני הממשלה.

החידוש המהפכני של השבוע הוא בכך שהפעם נעשה הדבר ב ג ל ו י משני הצדדים. ההזמנה המצרית היא ג ל ו י י ה. הסירוב הישראלי הוא ג ל ו י.

ברור שהנימוק הרשמי הוא ת י ר ו ץ, ואף תירוץ מגוחך.

ד"ר גולדמן הוא דיפלומט מנוסה, שיזם והשיג מט־עם הממשלה את הסכם־השלום ההיסטורי בין ישראל וגרמניה — הסכם השילומים.

אין איש מטיל ספק בנאמנותו ובמחימנותו. בצמרת ישראל אין דיפלומט מוכשר יותר לתפקיד מסויים זה.

כמנחל המגעים העדינים ה ר א ש ו נ י ם, פשוט אין אדם יותר מתאים, גם אילו היתה ממשלת־ישראל צריכה לבחור בעצמה אדם כזה.

וברור כי מנהיג ערבי, העומד לחולל מהפכה, לשבור מסורת של שני דורות ולפתוח במשא־ומתן גלוי לש־לום — מותר לו לבקש כי יישלח אליו תחילה אדם שאליו יש לו אמון אישי.

אין בכך כל פסול, או כל רע.

★ ★ ★

מדוע, אם כן, חיבלה הממשלה בגלוי ובמזיד בסיכוי היסטורי זה?

אין הסבר אחר אלא זה שהצבענו עליו זה מכבר.

שלום בימינו ייתכן רק תמורת החזרת השטחים המוחזקים.

נשיא מצרים יכול להסכים לסידורי־ביטחון, לערו־בות מרחיקות־לכת. אין הוא יכול להסכים לסיפוח שטחים לישראל. העולם הערבי לא יסבול זאת.

זה ברור. ברור גם כי הצעת־שלום כזאת תזכה לת־מיכה הנלהבת של ואשינגטון ומוסקבה כאחת, וכי שליחות סיסקו ושיחות דובריניין מסמלות ראשיתה של יוזמה בינלאומית מכרעת שייעודה: הסדר כפוי לפי עיקרי החלטת מועצת־הביטחון.

זהו הדבר שממשלת גולדה—בגין—דיין—וייצמן פוח־דת מפניו יותר מכל. מפני שמנוי וגמור עימה ש ל א להחזיר את השטחים תמורת שלום, ותהיה צורת השלום מושלמת ככל שתהיה.

הממשלה מקווה פשוט כי עבד־אל־נאצר אינו יכול להסכים לדבר שייראה ככניעה טוטאלית — פתיחת משא־ומתן מיידי ורשמי עם שר־החוץ או שר־הביטחון הישראלי.

הממשלה מקווה כי סכנת השלום תחלוף.

האזרח הישראלי רואה עתה את הממשלה במע־רומיה.

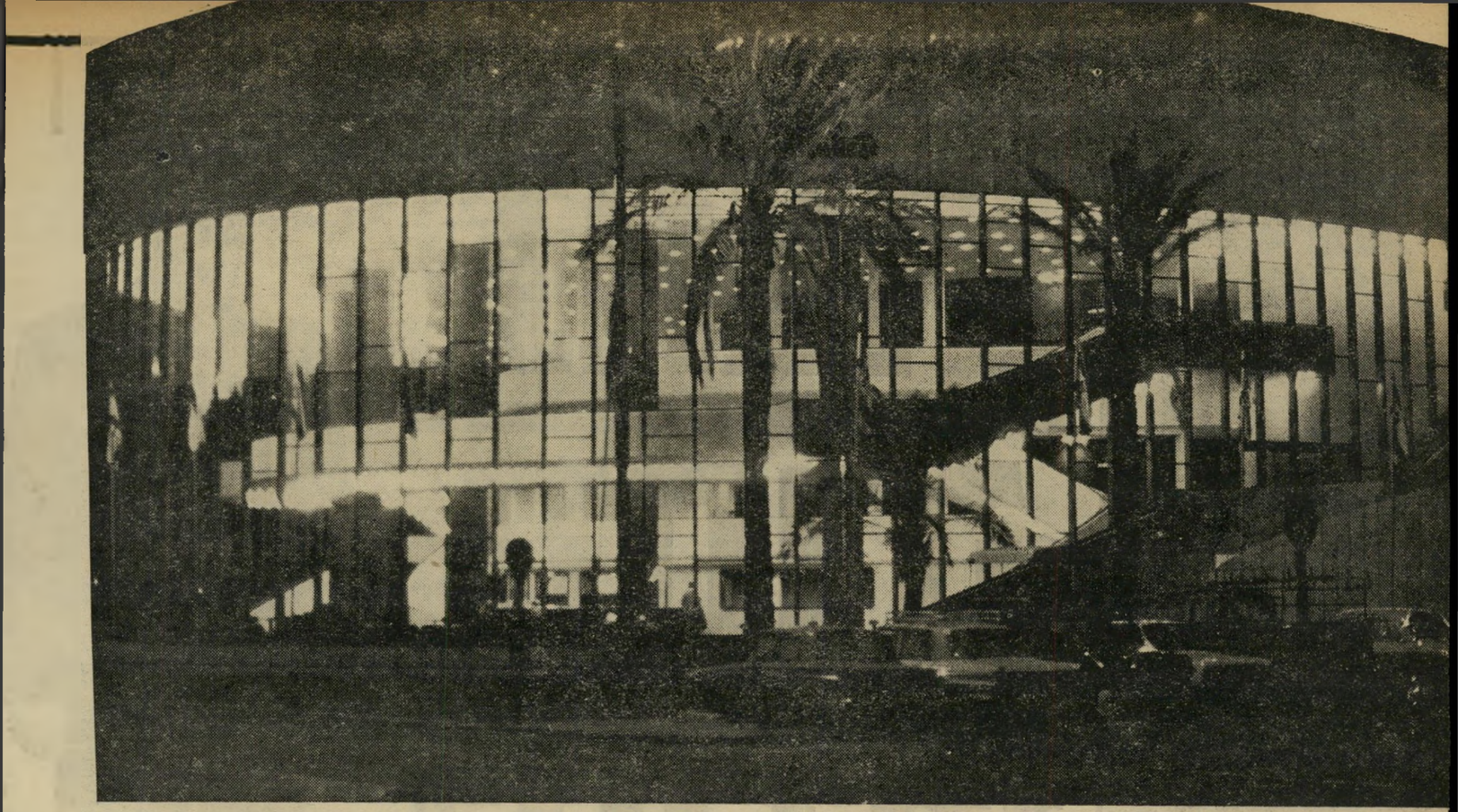
הוא רואה שצדקנו בהגדרת ממשלה זו כממשלת סיפוח ומלחמה, ממשלת האסון הלאומי.

מה שעשתה ממשלה זו השבוע הוא מזעזע.

ומזעזע לא פחות שבכל הממשלה הזאת, על 24 שריה, נמצא רק שר א ח ד שהיה לו האומץ לקום נגד הטירוף.

ממשלה זו ראוייה לאי־אמון טוטאלי מצד עם המו־כן להגן על ביטחון המדינה עד טיפת־הדם האחרונה — אך שאינו מוכן לשפוך את דמו למען שגיונותיה של אשה נוקשה, המיסטיקה הלאומנית של מנחם בגין והאמביציות הטריטוריאליות והאישיות של דיין.

אורי אבנרי

חג לסנדלרים - אסון לתיאטרון

חזית הזכוכית הכהה של בית הבימה הוארה בכל הדרה. בחוץ התנוססו דגלים על גבי תרנים. שוטרים צבאיים חסמו את מגרש החניה כדי להבטיח מקומות חניה למכוניות השרד. ראשי המדינה, מהנשיא ועד ראש־הממשלה, נכבדיה, עסקניה ועשיריה, צעדו בתהלוכה ססגונית אל תוך היכל השיש והזכוכית שנועד להיות ביתו של התיאטרון הממלכתי של ישראל.

כאלף איש התכנסו לחוג את המאורע שהיה צריך להיות גולת הכותרת של חתיאטרון הישראלי — חנוכת בית הבימה המחודש, שבהקמתו הושקעו למעלה משבעה וחצי מיליון ל״י, מהציתם שילמו 500 ל״י לזוג כרטיסים על מנת להיות נוכחים במעמד היסטורי זה.

עובדה זו עשויה היתה להיות סמל לגולה של הבימה במשך 52 שנות קיומה ולמצבו של התיאטרון הישראלי כיום: הבנין החדש נחנך בהצגת הבכורה של המחזה חג הסנדלרים. ובתוך המעמד הזוהר והנוצץ הזה, כשהם עטופים בכל הפאר והמותרות שיכול תיאטרון מודרני להציע מאורע כולו: הפרמיירה החגיגית והממלכתית של פתיחת האולם נערכה עבור עשירי ישראל בלבד, אותם שהיה ביכולתם ל־שלם 500 ל״י לזוג כרטיסים. אלא שהיה סמל הרבה יותר משמעותי למעמד, לגיל־

— נרדמו רבים מהצופים עוד לפני שהגיעה ההצגה לסיומה. רבים מאלה שלא הצליחו להירדם, יצאו בהפסקה ועם הורדת המסך אל האכסדרה כשהם זועמים ורותחים מכעס. כי לא הפאר וההדר הם שציינו את ה־

אילנה רובינא היושבת דרך קבע בפאריס הגיעה לפתיחה עם בעלה, בשורה המסולסל נראתה שונה מהדמות הצברית שאיפיינה אותה בעבר.

ניסים עזיקרי ואחי אולמן יורדים במדרגות מכוניות השטיחים של בניין הבימה המחודש. ניסים, משחקני הדור הצעיר של הבימה, עומד לפרוש כנראה מהתיאטרון.

מרדכי מאיר ואשתו נימנו עם עשירי ישראל שרכשו כרטיסים ב־500 ל״י, כדי להשתתף בחנוכה החגיגית של בניין הבימה. הגברת מאיר הופיעה עטופה בשכמיית פרווה לבנה.

הלוייה ב־7,500,000 ל"י לתיאטרון הממלכתי שנקבר בערימת שיש וזכוכית

מאורע. איפיינה אותו ההצגה שהוצגה על הבמה. היא שהעידה כי המדובר אינו ב־רנסאנס של התיאטרון הישראלי אלא בהל־ויתו.

הבנין המודרני הנוצץ, שנועד להקים ל־תחיה את התיאטרון הממלכתי הגוסס, יהיה כפי הנראה מצבתו. מצבה יקרה ונוצצת, אבל מצבה.

★ ★ ★

חוליות מלמלה ?סדרנים

חייתה של הבימה תוכננה על־ידי מנהליו החדשים של התיאטרון, המנ־הלי (גבריאל צפרוני) והאמנותי (דייויד ויליאם) להיערך על־ידי סידרה של מחזות חדשים: בת־שחף של צ'כוב, הקיץ, הלוך וחזור של המחזאי הישראלי ישראל אלירז, ארתורו או של ברכט וגולת הכותרת — חג הסנדלרים של תומאס דקר.

שלוש מהצגות אלה נועדו להיות הצגות יוקרה, שיסעירו את חיי התיאטרון בארץ, כמו בימים הטובים שכל הצגה בהבימה היתה חג לתיאטרון הישראלי. במשך כמעט עונה שלימה הועסקו שלושה במאים זרים בבימים ההצגות. הון עתק הושקע בתפאו־רות. רק התפאורה להצגת בת־שחף עלתה למעלה מ־100 אלף ל"י.

אף אחת מהצגות אלה לא קצרה את התגובות המצופות. המבקרים הסקרנים ל־גבי החידושים שהונהגו בהבימה, יכלו להתפעל אולי מתלבושות הסדרנים החדשות, דוגמת מדי הייצוג של הקומדי פראנסיז, עם הולצות מלמלה ומקטורנים סגולים, אבל לא ממה שראו על הבמה. המבקרים המקצועיים קטלו את ההצגות בזו אחר זו, או שהסתפקו במחמאות פושרות.

כאשר נערכה הפתיחה החגיגית היה כבר ברור שהרפרטואר של הבימה הוא קטס־טרופה, בזיון לתיאטרון הישראלי, ומחדל נוסף בשרשרת המחדלים שהעמידו סימן שאלה על קיומה של הבימה כתיאטרון אח־רי יובל שנים.

★ ★ ★

לפי חוק פארקינסון

אה הזוכרים להבימה את חסד נע־ריה, טוענים שאין לכאוב את כאב ה־כסף שהושקע בשיפוץ הבנין. כי במקום שמדובר על ערכי־רוח ותרבות, כך הם טוע־נים, אין מקום לשיקולים של מחיר. „אם המיליונים יסייעו להוציא את הבימה מן ה־בוץ," הם אומרים, „ההשקעה כדאית."

אלא שלרוע המזל אין כל סימן לכך שה־מיליונים שהושקעו מכספי הציבור כדי לה־ציל את הבימה אמנם יסייעו להוציאה מן הבוץ. עד כמה שהדברים נראים עכשיו, על סמך מצבו של התיאטרון הישראלי בשנים האחרונות, קרוב לוודאי שהמיליונים דתקא ישקיעו את הבימה עוד יותר עמוק בבוץ. זה יהיה אולי בוץ מצוחצח ומבריק, אבל בכל זאת בוץ כלכלי שאין ממנו מוצא.

היה זה אותו פארקינסון שקבע בזמנו את הכלל, אחד מחוקי פארקינסון הנודעים, כי ככל שמוסד בונה לעצמו בניין מרווח ו־מפואר יותר, כן קטנה יעילותו ביחס ישר לגידול בנוחיות ובעושר. פארקינסון התכוון בעיקר לחברות כלכליות. אולם בישראל של שנות ה־70 תיאטרון הוא עסק כלכלי טהור.

ההסתבכויות הכספיות של הבימה הן ש־הכניסה בזמנו לבוץ. ההסתבכויות הכספיות של התיאטרון התיק אהל — קברו אותו גם כן זמן קצר אחרי ששיפץ את בניינו, אם כי בהוצאה קטנה בהרבה מזו שהוצאה בנסיון להחזיר את הבימה לחיים.

פאר חצוני מוסיף ללא ספק לחזייה ה־תיאטרונית. הוא הופך את ההליכה לתיאט־רון לביקור במקום השונה מן השיגרה זה־חולין. הוא מאציל על בית התיאטרון אחיזה של אצילות והרחבת־הדעת הדרושה כדי לס־פוג חזייה תיאטרונית עד תומה. אולם לכל אלה אין כל ערך כאשר לתיאטרון אין מה למכור. כאשר אין לו קו מנחה או אידיאה כלשהי המתווה את בחירת הרפרטואר שלו.

אין גם כל טעם בבחירת מחזות קלאסיים להצגה על סמך הצלחתם בחו"ל, כאשר ל־רשות תיאטרון לא עומד צוות של שחקנים בעלי רמה ויכולת, המסוגלים להעלות הצ־גה כזו — וזה בדיוק מה שקורה בזמן ה־אחרון בהבימה.

★ ★ ★

למה אין שחקנים?

כאשר ייסדה קבוצת צעירים נלהבת את הבימה במוסקבה, לפני 50 שנה, עלתה לארץ כקולקטיב מאורגן אחרי שמונה

(המשך בעמוד 23)

ביקור הגברת הזקנה

ראש־הממשלה, גולדה מאיר, מחובקת על־ידי רעייתו של השחקן הוותיק אהרן מסקין.

נשיאים ורוח ותיאטרון אין

נשיא המדינה זלמן שזר מג ע בחברת השחקנית חנה רובינא.

מישא אשרוב ודליה פרידלנד

היו בין הבולטים בשחקני דור הביניים של **הבימה** שאירחו את המשתתפים במסיבת הקוקטייל בתום הצגת **חג הסנדלרים**.

צפרוני ואופירה נבון

יצחק נבון בעת ההפסקה בפואייה המפואר של הבניין החדש מאחוריה נראה גבריאל צפרוני, המנהל הנוכחי של התיאטרון.

אופירה נבון, רע־ייתו של **חיים**

בריזיט וארנון מילצין

ייצגו את נוער הדיסקוטקים של **תל־אביב** בפתיחה. בריזיט, ילידת צרפת, בין אלו שהקסימו בתלבושתן.

במדינה

מפלגות

התפוררות במפד"ל

המפלגה הדתית הלאומית הראתה השבוע את כל הסימנים של התפוררות דוהרת. זה מול זה התייצבו שני גושים שלא הס־תירו את שינאתם ההדדית; ודוקא מכיוון שהיו כמעט שקולים בכוחם, היה הריב הרסני במיוחד.

מצד אחד ניצב רוב זעום שמנה 53% מחברי הוועד הפועל של המפלגה, ושהיה מורכב מקואליציה מקרית של ראשי ה־מגננון. בראשם עמד ח"כ יצחק רפאל, ו־בלעו ביניהם עסקנים שהואשמו לא־פעם במעילות ובעבירות על המוסר.

נגדם התגבש מיעוט בן 47%, מורכב אף הוא מקואליציה מיקרית: אנשי הקיבוץ הדתי, ובראשם משה אונא האנטי־סיפוחי־טי; חוגי הצעירים שבראשם ח"כ זבולון המר איש ארץ־ישראל השלמה; וכמה פי־רורי־סיעות של נאמני השרים שפירא ו־בורג.

המוענד: ייב־כנפש. הריב נמ־שך מזה למעלה משנה. אולם הוא החריף עד כדי משבר ואיום־בפילוג רק אחרי שיצחק רפאל החל במסעו לכבוש את כס־המנהיגות של המפלגה.

ההתמודדות נערכת, לכאורה, על בחירת המוסדות הביצועיים של המפלגה. אך מאחורי מאבק זה הסתמן קרב על ההג־הגה בשנים הקרובות, מתוך החישוב ש־בתקופה זו יחדל המנהיג הנוכחי, חיים משה שפירא, למלא את תפקידו הנוכחי.

לאחרונה הסתבר כי שפירא לא יחזור כנראה לפעילות ציבורית. מאז לקה לפני חודשים מספר במחלה, הוא נמצא בטיפול, רפואי רצוף ואין להניח שיחזור לפעילות מלאה במפלגה.

להשיים או לפגר? שני המחנות, השואפים להשתלט על המפלגה, מאוחדים בדיעה שאין מה לתקן מבחינה אידיאולו־גית או מדינית בדרכה של המפד"ל. אך בעוד שאנשי רפאל סבורים כי גם המנגנון בסדר, מאשים הגוש השני את המנגנון במעשי־שחיתות, במעילות ובעבירות על המוסר.

ביום החמישי האחרון התכנסו שני הגו־שים לישיבה נוספת של הוועד הפועל. מייד הסתבר שהרוב החליט לא להמתין יותר, אלא לגשת לבחירת המוסדות. המיעוט ני־סה להשיג דחייה נוספת, אך משהובהר לו שאין בדעתו של הרוב לסגת — החליטו אנשי ה־47% לפרוש הפגנתית מן האולם.

ההפגנה הדהימה — אך לא הרתיעה — את הרוב. הוא בחר בכל המוסדות, הודיע למיעוט כי יוכל להצטרף למוסדות שנב־חרו בכל עת שירצה. המיעוט לא מיהר להשיב. בפניו עמדו שלוש אפשרויות:

- להשלים עם השתלטותם של רפאל וחבריו, ולהשתלב במוסדות;
- להתגבש כאופוזיציה במפלגה שלא ידעה עד כה אופוזיציה רשמית;
- להחריף את המאבק עד כדי פילוג המפד"ל וגיבוש מפלגה דתית חדשה.

דת

"שייבנה בית־המקדש!"

עם התקרב יום כ"ח באייר, הוא יום שחרור ירושלים המזרחית במלחמת ששת הימים, מחפשים קנאים דתיים למיניהם ב־קדחתנות אחר מעשה דרמתי סנסאציוני ל־ציון המאורע.

אולם הרעיון שהגתה אחת הקבוצות הוא המוזר שבכולם: קבוצת רבנים וצעי־רים דתיים מירושלים מתכוונת להניח ביום זה את אבן הפינה לבית־המיקדש השלישי על הר־הבית.

קבוצה זו תעלה כפי הנראה, אם לא ימנעו זאת ממנה, אל הר־הבית בכ"ח באייר, תניח את אבן הפינה שהוכנה מ־ראש במקום הנקרא "מילוי הר־הבית", הנמצא בשטח הגובל עם חומת העיר העתיקה ליד שער המוגרבים. זהו אותו מקום עצמו בו ערך הרב הצבאי לצה"ל, האלוף שלמה גורן, את תפילתו על הר הבית.

בכרוז שמתכוונים היוזמים להפיץ, הם עומדים להסביר את צעדם. "אין בכוונתנו בהנחת אבן־הפינה," יאמר באותו כרוז, "להביא לבנין הבית השלישי בידי אדם.

משקפת

מי עומד מאחוריו?

האם נוצל על־ידי אירגוני־סתר בינלאומיים?

מדוע התנגדה הממשלה לפעולותיו?

האם שירת בלא־יודעין אינטרסים זרים?

עיר ממושקף ובידתי מגודה, שח־בש לראשו כיפה סרוגה בחוטי כסף, הגיע בצהרי יום השני השבוע לנמל־התעי־פה בלוד. הוא התקבל שם כשם שמתקבלת גבחרת הכדורגל הישראלית, כשהיא חוזרת ממסע נצחונות. המונים מריעים. צלמים. עיתונאים. פלאקאטים גדולים.

כשיצא מביקורת המכס הקיפו אותו מאות מעריצים וילדים נרגשים, חיבקוהו וכימעט נשאוהו על כפיים. כי תוך שבועיים ימים הפך יאשה קאזאקוב, עולה חדש בן 22 מברית־המועצות הלומד כסטודנט בטכניון בחיפה, לדמות של גיבור לאומי בישראל.

היה זה אחרי שיאשה פתח בשביתת־רעב מול בניין האו"ם בניו־יורק בתביעה למס־שלת ברית־המועצות לאפשר להוריו ול־סבתו הזקנה, המתגוררים במוסקבה, לעלות לישראל ולהצטרף אליו, ולאפשר לכל יהו־די רוסי הרוצה בכך, לעלות לישראל.

שביתת־הרעב בת 9 הימים של יאשה קאזאקוב מול בניין האו"ם הפכה אותו מייד לסמל המאבק בעד עליית יהודי ברית־המועצות לארץ.

בודד ומופקר

תוך שבועיים ימים הפך יאשה קא־זאקוב לדמות המוכרת לכל אזרח ב־ישראל. תצלומיו פורסמו בכל העיתונים, שדיחחו בהרחבה על שביתתו. בכנסת נע־רך דיון מיוחד אודותיו. הוא רואיין ברדיו ובטלוויזיה.

רק מעטים מבין מעריציו החדשים והגל־הבים של יאשה הבחינו כי למעשה אפופה פרשת שביתת־הרעב שלו במיסתורין. מא־חוריה ניצבה תעלומה בלתי מפוענחת, שאף אחד מעיתוני ישראל לא עסק בה כימעט.

קבלת־הפנים ההמונית ליאשה קאזאקוב בנמל־התעופה של לוד, שלבשה כימעט צורה ממלכתית; מכתבה של ראש־הממש־לה גולדה מאיר, שנמסר לו בנמל־התעופה כשבו בירכת עידוד, עמדו בסתירה מוחלטת לבדידותו של קאזאקוב בתשעת ימי שביתת־הרעב שלו.

אז עמד קאזאקוב כימעט לבדו בקור וב־שלג הניו־יורקי מול בניין האו"ם. בימים הראשונים נמנעה ממשלת־ישראל להתייחס בכלל לשביתתו. שום נציג ישראלי רשמי לא התקשר עימו. יתירה מזאת, כאשר ה־גיבה כבר ממשלת־ישראל על שביתת־הרעב שלו, היא עשתה זאת בהסתייגות בולטת, תבעה ממנו להפסיק מייד את השביתה.

אף גורם יהודי או ציוני בארצות־הברית לא הזדהה עם יאשה במאבקו ובשביתתו. פה ושם ביקרוהו סטודנטים יהודים או יש־ראלים, אבל איש לא הצטרף אליו בשבי־תתו. למעשה היה יאשה קאזאקוב מופקר ועזוב. אפילו אמצעי התיקשורת של ארצות־הברית כאילו גזרו על עצמם אלם בפרשה זו. הידיעה על שביתת־הרעב שלו תפסה רק כמה שורות בעיתונות בארצות־הברית.

תופעות אלה עמדו בסתירה מוחלטת ל־מאבק שמנהלת ממשלת־ישראל ויהדות העו־לם למען עליית יהודי ברית־המועצות. אי־אפשר היה להימנע מהשאלה: מה קורה כאן? מדוע מסתייגים מקאזאקוב? מדוע מטילים עליו חרם? הרי הצעיר התמים וה־נלהב יכול היה לשמש אמצעי תעמולה רא־שון במעלה במאבק זה?

את התשובות לשאלות אלה לא נתן אף אחד בצורה ברורה ומפורשת. הפרשה נש־ארה סתומה בסיומה, כשם שהיתה בתחי־לתה. גם כיום לא ניתן להשיב על החידה שבפרשה בצורה ברורה וחד־משמעית. מסי־בות שונות. העולם הזה שופך בפעם הרא־שונה אור על המסתתר מאחורי־הקלעים של תעלומת יאשה קאזאקוב.

שידורים ברוסית

אין כך ספק שיאשה קאזאקוב כשל־עצמו הוא בחור תמים ומלא אמונה, המאמין בלב שלם בכל צעד שהוא עושה. השאלה היא רק אם תמימותו לא הפילה אותו בפח ולא הפכה אותו לכלי־שרת בידי גורמים שניצלוהו למטרות העלולות להזיק יותר מאשר להועיל ליהודי ברית־המועצות.

מי הם גורמים אלה?

יאשה קאזאקוב לא ניהל את מאבקו לב־דו. נסיעותיו לארצות־הברית ושביתת־הרעב שלו, שלותה במודעות פירסומת ענקיות בעיתונות האמריקאית, עלו בכסף רב. ל־יאשה עצמו אין כסף זה. באופן רשמי סיי־עו לו בכך שני יהודים אמריקאים. האחד מהם הוא איש העסקים היהודי־אמריקאי ברנארד ("ברני") דויטש, שלדבריו השקיע מכספו כ־20 אלף דולאר בניהול מיבצעו ההפגנתי של קאזאקוב. לצידו עמד יהודי אמריקאי שני, אלכס שלזינגר. שניהם, כב־יכול, יהודים פשוטים, חמי־לב, שכאבו את כאבו של יאשה.

אולם היו כמה גופים שהתנפלו על שביתת־הרעב של יאשה קאזאקוב כמוצאי שלל רב. כשחזר יאשה קאזאקוב לארץ אמר בפה מלא כי הוא מאמין ששביתת־הרעב שלו בכל זאת תגרום לתזוזה בקרב שלטו־נות ברית־המועצות בקשר לעליית משפחתו לארץ. מדוע? "כתוצאה מהשידורים בשפה הרוסית של תחנות־שידור שונות המשד־רות לעבר ברית־המועצות," אמר יאשה.

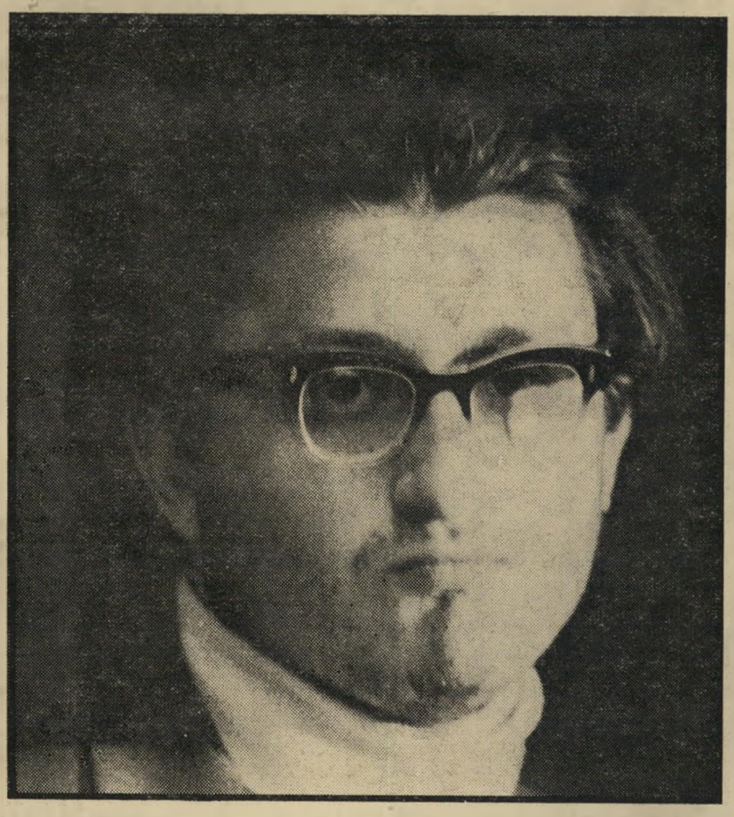
הוא לא פירט לאיזה תחנת־שידור הוא

קבלת הפנים ליאשה קאזאקוב בשובו לארץ ביום שני השבוע. יאשה נראה במרכז התמונה כשהוא מוקף מאות מעריצים, עיתונאים ובני־נוער, בעיניהם הפך בשביתת־הרעב שלו במרכז האו"ם לגיבור לאומי.

מתכוון, אבל ברור שלא התכוון לקול־ציון לגולה בשפה הרוסית. כי התחנות שהפכו את פרשת קאזאקוב ל„קייז" היו אחרות. היו אלה תחנות רדיו ליברטי ורדיו אירופה החופשית.

רדיו ליברטי היא תחנת שידור פרטית לכאורה, הממומנת למעשה (ואין זה סוד)

על ידי שירות הביון של ארצות־הברית הסי.אי.איי. הסופר והעיתונאי סנשה דה־גראמונט, הנחשב כבר־סמכא בענייני מו־דיעין וריגול, כותב בספרו המלחמה הס־מויה כי רדיו ליברטי ורדיו אירופה החופ־שית הם למעשה זרועות של ארגוני הביון המערביים.

משרדו הראשי של רדיו ליברטי נמצא בניו־יורק אולם המשדרים מוצבים במקו־מות שונים באירופה ובאסיה כשלתחנה משדרים מפאריס, מינכן ורומא. המשדר הראשי נמצא ליד מינכן שבגרמניה המ־ערבית.

אנשי רדיו ליברטי נוהגים לתחקר כל עריק או פליט הנמלטים מעבר למסך ה־ברזל כדי לנצל את המידע שנאסף לצורך שידורי התעמולה האנטי־סובייטיים שלהם, המשודרים ברוסית לברית־המועצות. הרו־סים עצמם ערים לתופעה זו ובמרוצת ה־שנים האחרונות נרצחו כמה מעובדי התח־נה בידי שירותי־הביון הרוסיים.

למרות ההפרעות המרובות נקלטים שי־דורי רדיו ליברטי בכל רחבי ברית־המוע־צות.

רדיו אירופה החופשית פועל אף הוא בשיטת רדיו ליברטי, אולם הוא משדר תכניות רבות בשפות שונות, מלבד ברו־סית.

בספרו בתוככי רוסיה, כתב ג'והן גינטר כי ההאזנה לרדיו ליברטי היא גדולה מאוד בברית־המועצות וכי התושבים שם מתייח־סים אל התחנה כאל התחנה הרשמית של המהגרים הרוסים — המכונים הרוסים ה־לבנים.

ריגול ישראלי במזרח אירופה

ר יסים הלבנים הם רק אחת הקבו־צות הפועלות מחוץ לגבולות ברית־המועצות נגד המשטר הקומוניסטי שם. קיימות בעולם עשרות ומאות ארגונים מ־סוג זה, השונים זה מזה במהותם ובמס־רותיהם. בצד ארגון של רוסים השואפים

(המשך בעמוד 23)

קאזאקוב

מה אומרים השותפים?

שפרלינג

שניידר

גאולה כהן

דב שפרלינג בן ה־32, לוחם במימסד הישראלי כמעט מיום עלותו לארץ מריגה. לפני כשנה התקבל לעבודה בקול ישראל במחלקת השידורים ברוסית ופרש מאוחר יותר בגלל חילוקי־דעות עם אנשי־התחנה. כסטודנט קיבל מילגה באוניברסיטת תל־אביב. לאחרונה הוא נראה נוסע במכונית חדישה שלדבריו ניתנה לו במתנה מדוד עשיר בצרפת. שפרלינג פעיל בתנועה ל־מען ארץ־ישראל השלימה.

הוא מסתייג מפעילותו של חברו, יוסף שניידר, אותו הכיר עוד בעיר מולדתם ריגה. לדבריו אין לו דבר נגדו וגם לא שום דבר בעדו. אך שפרלינג אינו יכול להסביר מדוע אינו רואה אפשרות לפעולה משותפת עמו יחד. שפרלינג טוען כי מעודו לא נפגש עם נציגי ארגונים אנטי־קומוניס־טים, אך מודה כי בביקורו בארצות־הברית ביקר במערכת המהגרים הרוסים בארצות־הברית. כאשר נשאל אם התבקש לשדר ברדיו ליברטי, השיב: „כן, אבל לא הסכמתי."

יוסף שניידר הוא צעיר מזוקן בן 25. קיצוניותו עולה אף על קיצוניות קבו־צת שייב—גאולה כהן. הוא ביקר לפני זמן קצר בפאריס, לדבריו הוזמן לשם על ידי אנשים פרטיים. גאולה כהן טוענת כי ההזמנה נשלחה אליו על־ידי רדיו ליברטי שהזמין גם את אנשי קבוצתה. שניידר עצמו מכחיש בתוקף כי שידר ברדיו לי־ברטי. לדבריו לא רצה לעשות זאת.

לעומת זאת אישר כי רואיין לשידור טלוויזיה הצרפתית. כשנשאל אם ההקלטה נעשתה באולפני הטלוויזיה השיב בשלילה, סיפר כי הוקלט על גג אחד הבתים בפא־ריס בשפה הרוסית. הראיון לא שודר עד עתה. לדברי מקורות מהימנים הגיע לאנשי רדיו ליברטי.

„יש לנו קשרים בכל העולם," אומר שניידר, „הרוסים מפחדים. המצב חזר לה־יות עכשיו כמו שהיה לפני מלחמת ששת־הימים."

לשאלה בדבר הקשרים עם ארגונים אנטי־קומוניסטים, השיב: „יכול להיות שיש קשר כזה, אבל לא ליאשה קאזאקוב."

גאולה כהן:

„אני יכולה לקבל אחריות על קאזאקוב ושפרלינג, אבל לא על שניידר," אומרת גאולה כהן, חברת לח"י לשעבר, העומדת מאחורי פעולות קאזאקוב בארץ. „מי ש־עומד מאחוריהם זה אנחנו. אין שום גוף, רק כמה יחידים שמסייעים. דבריו של ליובה אליאב בכנסת הם סתם עלילה. זאת סתם נבלה. זה לא נכון וזו התחצפה מופ־עטת שהיא יותר מכוערת מהחשדה קונ־קרטית. אנחנו לא פעלנו נגד ברית־המוע־צות. לא אנחנו. לא היה לנו שום קשר עם הארגונים האלה. אני מבקשת להדגיש זאת בתוקף: אין קשר לכל הענין הזה ולשניידר. אין לנו שום קשר איתו."

במדינה

אנו רק רוצים להוכיח את שלישת העם היהודי במקום זה, בתקוה לבנית המיקדש כאשר יבוא המשיח!"

ארץ־ישראל
התנועה למען
פלסטין השלמה

האם קיימת אומה פלסטינית שיש לה זכות למדינה משלה? — בהחלט לא! קובעת ממשלת ישראל.

האם קיימת אומה ישראלית שיש לה זכות לקיים את מדינת ישראל? — בהחלט לא! קובעת פה־אחד צמרת אירגוני הפידא־יון הפלסטיניים.

מבחינה זו, על כל פנים, מדברים שני הצדדים בשפה אחת.

„בצד" — או „במקום". דוברי ממשלת ישראל חזרו פעמיים בחודש הא־חרון על עמדה זו.

בהשיבו להצעה לסדר־היום של אורי אבנרי, שביקש לדון ב„יישות פלסטינית", השיב אבא אבן לפני חודש בשלילה מוח־לטת. קבע אבן: כל מדינה פלסטינית מוכ־רחה לבוא ב מ ק ו ם ישראל, ואינה יכו־לה לקום בצידה, כפי שמציעים ראשי ה־ציבור הפלסטיני בשטחים המוחזקים.

בשבוע האחרון חזרה גולדה מאיר על אותו טיעון. היא אישרה, שוב בתשובה לאורי אבנרי, כי אמנם אמרה לכתב ני־ויורק טיימס כי „ירדן, שסיפחה את הגדה המערבית, היא מדינתם של הפלסטינים." היא הוסיפה שזוהי דעתה האישית.

נגד דו"קיום. השבוע בא דו"ח מ־ביירות, החוזר כאילו על דברי גולדה מאיר. בעליו: ויליאם טוהי, כתב ניו־יורק טיימס במרחב.

תוכן הדו"ח: תשובות רשמיות של דוברי אירגוני־הפידאיון השונים על שאלון מטעם עתון ביירותי, בקשר לדמות המדינה שהם שואפים לה. סיכום התשובות של כולם: אין מקום לקיום מדינת־ישראל.

עמדת הדוברים:

● **אל־פתח** — פאריד אל־חאטיב, נציג האירגון, קבע כי המטרה היא „פירוק ה־מדינה הציונית והקמת מדינה חדשה, על פי רצון התנועה הלאומית הפלסטינית והיהודים שבאו לארץ לפני 1948, ואותם שבאו אחריהם."

הוסיף דובר אל־פתח: „המטרה אינה שינוי מדינת־ישראל, כדי שתוכל להתקבל על דעת הערבים, כפי שאומר חבר הפרלמנט ה־ישראלי, אורי אבנרי.*"

● **אירגון חשיחרור הפלסטיני** — שאפיק אל־חוט, נציג אירגון זה, שהוא אירגון־הגג המדיני של רוב אירגוני ה־פידאיון, הזהיר בפני השימוש במונח „מדי־נה פלסטינית דמוקרטית", מבלי להוסיף את המילה „ערבית". לדעתו, נכון להש־תמש במונח זה רק כסיסמת־תעמולה, כדי לשכנע את העולם שאין הכוונה לזרוק את היהודים לים, אך אין לקבלו כהגדרת ה־מטרה הסופית של המהפכה.

● **חזית השיחרור הפלסטיני** — זוהיר מוחסין, נציג אירגון זה, העומד תחת חסות ממשלת בגדאד, מתנגד לנוסחה „מדינה פלסטינית דמוקרטית", מפני ש־הציונים יכולים להסכים לכך, ואז יצטרכו גם הפלסטינים להסכים. בהתאם למצע ה־אגף הכל־ערבי של תנועת אל־בעת, השולט בבגדאד, הוא מתנגד בכלל להקמת מדינה נוספת, ורוצה בהקמת מדינה כל־ערבית אחת בכל המרחב.

גורדה ועראפאת. בולט לעין הדמיון בין תפיסות אלה של „פלסטין השלמה" ובין תפיסות „ארץ־ישראל השלמה". בולט עוד יותר כי על־ידי שלילת האפשרות מ־מנהיגי השטחים המוחזקים להקים נציגות פלסטינית מתונה, סוללת ממשלת ישראל את הדרך בפני ההנהגות הקיצוניות של הפידאיון.

שיתוף־עולה זה בין גולדה ועראפאת, חוזר על תופעה היסטורית — הברית ה־בלתי־כתובה בין הקיצוניים במטרה משו־תפת לשבור את הכוחות המתונים בשני המחנות.

* אורי אבנרי הוא המנהיג הישראלי ה־יחידי שראשי הפידאיון התייחסו אליו. מ־כאן מסתבר שהם רואים סכנה בהשפעת דיעותיו של אבנרי בקרב הפלסטינים וידי־די הפלסטינים בעולם.

★ רס"ן (מיל.)
משה ינוקא רצה
למתוח את כל העיר

★ היחידי
שנמתח באמת היה
משה ינוקא עצמו

חתונת

ה'אחד בא'

ד"ר צרה חכי גדולה עם אחד באפריל. זה שהוא תמיד יוצא באחד באפריל. משום כך, קשה בדרך כלל להצליח ב־ מתיחות טובות. שהרי יש גבול אפילו ל־ תמימותה של הנפש התמימה ביותר.

למרות מיגבלות טבעיות אלו, הצליח בשבוע שעב (מיל.) צנחנים משה ינוקא לקבץ במועדון מנדי כמה מאות מוזמנים שבאו לחגוג את חתונתו שלא

הכלה זוהי פרנסואז, נערת המלתחה בדיסקוטק, שהיתה אמורה להיות כלתו של ינוקא בחתונת האחד באפריל. היא נראית כאן בתלבושת הכלולות שהכינה לעצמה: ענק של מפתחות והינומה המקושטת גם היא במפתחות יל — סמל למאורע.

המחותנים החתן משה ינוקא (מימין) חבוש בצילינדר אדום והכלה פרנסואז (משמאל) מארחים את פני הבאים למסיבת חתונתם. במרכז נראית מאנדי שאול, ולידה המחנדס לשם. עד לשעה מאוחרת בלילה לא ידעו כדי לשכנע את מסיבת־רווקים לכל

מתיחת האחד באפריל.
אולם את זאת לא ידעו החוגגים לבושי ההדר — עד הסוף המר.

„ינוקא משה — עובד קשה"

ד הזמנות שנשלחו לפני שבועות מספר לכל השמנא־וסלתא עשו רושם רציני בהחלט. „גם ינוקא נפל?" היתה ה־תגובה האחידה.

תגובה מוצדקת, בהתחשב בעובדה ש־משה ינוקא הוא אחד מנערי־הזוהר המשע־שעים ביותר — או אולי נערי־השעשועים הזוהרים ביותר — בחיי־הלילה הצנועים של תל־אביב. תשובתו הסטנדארדית, ל־שאלה מה הוא עושה, היא: „עובד קשה." עבודתו הקשה מתבטאת בהיותו שותף במועדון מנדי'ס, ומנהל מסעדת קליפורניה. בהיעדרו־שלא־מרצונו של בעליה, אייבי נתן.

גם כאשר הוא מארגן מתיחת אחד ב־אפריל, עובד ינוקא קשה (או אולי־ק אז?) כדי לשכנע את הקהל ברצינות ה־מתיחה. ערך הגבר בליל ה־31 למרץ התייצבו בליל האחד באפריל במנדי'ס כמו ילדים טובים.

כל היהלומנים עם צ'ק ביד

מ' לא הופיע שם? יוסל ברגנר, ש־הודה גלויות אחר כך: „אני האמנתי עד הסוף." יהונתן גפן ונורית מחובר. דני חסידוף לקח במיוחד חופש מהצבא ו־התייצב. דידי מנוסי בא להתעניין אם יש במקרה מתנות כפולות. שמואליק רוזן הביא חמסה, כף־יד מנחושת שנועדה ל־הביא מזל לבית. אסי ואהרונה דיין. שמוא־ליק וברכה צמח. כל הקליקה של יהלומני תל־אביב, כל אחד עם צ'ק ביד.

במאי הטלויזיה רלף עינבר שלח מיברק התנצלות.

נשות החברה הגבוהה הופיעו בשמלות־ערב מהודרות ותסרוקות מפוארות. כאשר שעים ביותר — או אולי נערי־השעשועים הזוהרים ביותר — בחיי־הלילה הצנועים של תל־אביב. תשובתו הסטנדארדית, ל־שאלה מה הוא עושה, היא: „עובד קשה." עבודתו הקשה מתבטאת בהיותו שותף במועדון מנדי'ס, ומנהל מסעדת קליפורניה. בהיעדרו־שלא־מרצונו של בעליה, אייבי נתן.

גם כאשר הוא מארגן מתיחת אחד ב־אפריל, עובד ינוקא קשה (או אולי־ק אז?) כדי לשכנע את הקהל ברצינות ה־מתיחה. ערך הגבר בליל ה־31 למרץ

נשיקת הכלולות

למרות שהחופה לא יצאה לפועל לא מנע הדבר את ינוקא לנשק את כלתו המיועדת, הנראית גם בתמונה מימין בתלבושת הכלולות החשופה שהכינה לכבוד המאורע התכשיטאית רחל גרא.

אפריל

מסיבת־רווקים לכל ידידיו, לרגל פרידתו מהם לנצח. אה, אמרו כולם. אם ינוקא מוציא על זה כסף, סימן שזה לא בלוף. משום כך בלעו כמעט כולם את הפתיון,

אחרים אם הם נוכחים במתיחה או בחתונה אמיתית. קהל ברצינות המתיחה, ערך ינוקא בליל ה־31 במרץ ידידיו, לרגל פרידתו מהם לנצח. רבים בלעו את הפתיון.

רקוד בטן

האטרקציה המרכזית באירוע היתה הופעתה של רקדנית הבטן הישראלית לולה שריף. לריקוד הסוער הצטרף אמרגנה, מרקו תור־ג'מן, כשמאחור נראה ראובן צליק, שאמור היה להיות הרב שיערוך את טכס הנשואין.

התבררה אחר־כך המתיחה, ניסו למשוך כתף באלגנטיות אדישה, להעמיד פנים שהן ידעו: „זאת שמלת־ערב? מה פתאום? זאת סתם שמלה אצלי. התסרוקת? שטויות. מ־לפני שלושה ימים. א נ י התכוננתי במיוחד לערב הזה? גו, באמת."

החתיכה היתה האמא

„מ' שכמעט קילקל לי את כל ה־עניין היה צליק," מספר ינוקא. „הוא היה צריך לבוא מחופש עם פאות וזקן, כמו רב, ואני הייתי צריך לריב איתו על גובה הנדוניה. אבל הוא לא בא לחזרה הגנארלית שקבענו, רק הופיע ישר לחתונה, בעשר בערב, לבוש לי בבגדים של רווק. אמרתי לו שבלי חזרה אני מבטל את ה־חופה."

ינוקא הוא מומחה ותיק במתיחות, של אחד באפריל או כל תאריך אחר. פעם הוא קיצר את חייו של אחיו, כאשר בישר לו שהם זכו בפרס הגדול של „מפעל־הפיס. פעם אחרת הבטיח לחבר להכיר לו חתי־כה, ובמקום חתיכה הביא ינוקא לפגישה את — אמו.

כלה עירומה מכל

ג ם הפעם הסכימה אמו של ינוקא לתת את שמה להזמנות שנשלחו. שמה הופיע פעם גם בהזמנה אמיתית: ינוקא היה בשעתו נשוי ברצינות. זאת אומרת, אולי לא ברצינות, אבל באופן רשמי. גרו־שתו אף היתה אחת המוזמנות לחתונה ה־פעם.

הפתעת הערב היתה הכלה החסודה, סרג־
(המשך בעמוד 22)

החתן רוקד

שבאו לחתונה. חתונה או לא חתונה, הקהל נהנה מהשמפניה ומקסמיה של לולה שריף.

היא תמיד מוכנה בשבילך-

-הלמברטה שלך

שימו לב!
לתקופה מוגבלת ניתן להשיג את הדגמים החדשים במחיר הישן וכל הקודם זוכה!

סוכנים בלעדיים לישראל:
קפריש הפצת מכוניות בע"מ. תל־אביב: בית הדר, דרך פ"ת 19, טל. 623441־2
חיפה: רחוב העצמאות 98, טל. 537059.
מפיצים ראשיים:
תל־אביב: "ס.ג." חברה להשקעות בע"מ, רח' השרון 10, טל. 31755 ● חיפה: ש. בן־דב, הדר־הכרמל, רח' ביאליק 6, טל. 63981 ● ירושלים: מוסך :סילון", מסכז מסחרי, רח' אליהו שמע 15, טל. 26940, 23202 ● רמת־גן: צבי רון, רח' ז'בוטינסקי 48, טל. 727341 ● עפולה: הראל סלע בע"מ, רח' יהושע 52, טל. 22195 ● נהריה: ששון, המיסדים 22, טל. 920169 ● פ"ת: מוסך אלמוג, סטרומה 10, טל. 913635.

יש לך הכל אם יש לך Lambretta

תתונת ה־1 באפריל

(המשך מעמוד 21)

סואז, עובדת המלתחה במאנדי"ס. או ליתר דיוק — לבוש החופה שלה.

את הלבוש הכינה התכשיטאית רחל גרא, והיא גם שהלבישה אישית את הכלה: הי־נומה הדורה, שזורה מסמרים, מפתחות ו־שאר אביזרים שימושיים, ושמלת־חופה עשוייה מכמה שרשראות שלא הצליחו — וגם לא התאמצו, למען האמת — לכסות אפילו טפח בודד. פרנסואז עצמה התנהגה בתופשיות גמורה בשרשראותיה, גילתה ל־כל המעוניינים שזו הפעם הראשונה ב־חייה שהיא — מאופרת. אי־שם במשך ה־ערב היא גם נזכרה, קצת באיחור, שבעצם אסור היה לינוקא לראות אותה לפני ה־חופה. מילא, מה שאבוד אבוד.

הגיב בנדיבות על בגדי המלכה העירומים אחד האורחים: „אתם רואים שינוקא לא מתחתן איתה בשביל הכסף? הנה, הוא לו־קח ממש כלה ערומה מכל."

מתנה מיסתורית: 69 אגורות

ד חתן המאושר חישב ומצא, ש־אילו היה משאיר בידיו את כל מתנות הצ'קים שקיבל באותו ערב, היה היום עשיר יותר ב־21 אלף ל"י. אחד הצ'קים היה של בעל קולנוע הוד, ששלח צ'ק על — 69 אגורות. „למה בעצם הוא התכוון?" תמה ינוקא. שני צ'קים, כל אחד על מאה ל"י, הגיעו משני חברים בצנחנים שלא יכלו להופיע בעצמם.

המתיחה יצאה לאוויר העולם כאשר ה־חתן, לבוש משהו שהזכיר צילינדר, ובסיס של מגהץ תלוי לאיזור מותניו, הוביל את הכלה המשורשרת להדום־הכבוד, לקול מחיאות־הכפיים הנרגשות של המחותנים. הזוג המאושר התיישב בכובד־ראש — ו־אז הוסר הכיסוי מעל לוח שניצב למרא־שותיהם. ונתגלתה הכתובת הבאה:

„אחד באפריל. לרגל מותה של הכלה, נידחית בזאת החתונה עד להודעה חדשה. עם החברים הסליחה."

„אלוף מוטה גור בטלפון"

א לא שמתיחות הן חרב־פיפיות. ב־עוד החתן המתחתן נהנה מהמתיחה המוצלחת, וקהל אורחיו נהנה משמפניה, אורז, ורקדנית־בטן יפהפיה בשם לולה שריף, שהובאה על־ידי תורג'מן כמתנת־חתונה — נערכה בהשקט ובביטחה מתיחה אחרת — כשהקורבן הפעם הוא ינוקא עצמו.

מספר מרקו — האיש שהפיל את ינוקא בפח:

„במשך כל השבוע שלפני החתונה ניד־נד לי ינוקא: „אילו רק היינו יכולים להשיג איזה אלוף צה"ל לחתונה. כמה שזה היה נהדר," נידנד, נידנד, עד שהחלטתי לטפל בזה.

„אני מכיר רס"ר בצנחנים בשם סמי דורום, שיודע לחקות נהדר את קולם של מוטה גור וארי'ק שרון. הפעלתי אותו."

תוצאות ההפעלה: ב־11 בלילה מצלצל לפתע הטלפון במנדי"ס. טדי שאולי מרים את הטלפון — ומתחיל להתרגש כולו: „שקט, שקט," הוא מתחיל להשתיק את כל האולם. „מוטה גור רוצה לדבר עם ינוקא."

החתן הנרגש ממהר אל מכשיר הטלפון. מוטה גור, בכבודו ובעצמו, מאחל לו מ־חיפה מזל טוב. למרות שינוקא מגלה לו שזוהי מתיחה, מוכן מוטה להצטרף ל־מסיבה, יחד עם אריק שרון, דדו אלעזר ושייקה גביש, הנמצאים שם ממש לידו. רק אל תפרסם שאנחנו באים," מזהיר מו־טה את ינוקא.

ינוקא הנרגש מתחיל בהכנות לקראת ה־אורחים הכבודים. ארבעה גרלים — לא הולך ברגל. קדחת אוחזת בכולם. ינוקא רץ להודיע שיכינו ארוחה מפוארת לעשרה איש במסעדה הסינית בקומה שלמעלה. הטבחים נכנסים לפעולת־חירום. כולם נרג־שים.

באחת בלילה מצלצל מוטה שוב — הם כ־ב ר מגיעים. בשתיים — שוב צילצול. מוטה מבשר שהם הגיעו עד פתח המועדון, ראו את כל הצלמים מחכים להם בפתח, ו־החליטו לא להיכנס. כולם נאנחים באכזבה, וחוזרים לשמפניה, ולאורז, ולקסמיה של השריף.

וכך, במתח־שלא־מן־העולם־הזה, הגיעה לסיומה המתיחה הגדולה.

תעריפון המנויים של העולם הזה

17.12.69

	לשנה בלירות	לחצי שנה בלירות
● דמי המנוי בארץ	58	30
● לכל ארצות תבל, בדאר רגיל	66	35

דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר

● לכל ארצות אירופה ואיראן	86	44
● ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל	160	82
● לאוסטרליה וניו־זילנד	176	90
● למקסיקו, פנמה	150	77
● לארצות־הברית ולקנדה	110	57
● לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד	120	62
● לדרום־אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה	140	72

בוטיק

„קוקי את קובן"

לגבר האקסקלוסיבי

רח' אבן גבירול 30
(בפסג')
(מול הכניסה לדיסקוטק עינבר)

ליד „כותל־ישעיהו"

של בניין האו״ם בניו־יורק, עליו חרותים פסוקים מספר ישעיהו, ניצב יאשה קאזאקוב בימי שביתת־הרעב שלו, אשר נמשכה תשעה ימים. לידו נושא יאשה קאזאקוב כרזה הקוראת לממשלת ברית־המועצות לתת להוריו לעלות לישראל. רק אחרי שנוכח כי שביתת־הרעב שלו אינה מעוררת את ההדים המקווים, הפסיק יאשה את השביתה.

תעלומת קאזאקוב

(המשך מעמוד 19)

להחזיר לברית־המועצות את הצאר, ישנם ארגונים אנטי־קומוניסטיים הרוצים לראות בברית־המועצות משטר סוציאל־דמוקרטי. ארגונים אחרים הם של אוקראינים לבנים או ליטאים, החולמים על עצמאות למדינותיהם.

הצד השווה לכל הארגונים האלה הלוחמים בברית־המועצות שכמעט כולם ממומנים בידי שירות הביון האמריקאי ושכמעט כולם מורכבים מאלמנטים אנטישמיים ופאשיסטיים קיצוניים.

אין פלא איפוא שארגונים אלה ותחנות השידור שלהם היו המנצלים הראשיים של פרשת יאשה קאזאקוב.

אי־אפשר לדעת ברורות אם הארגונים אלה אמנם מימנו או סייעו בצורה זו או אחרת למאבקו של יאשה קאזאקוב. אולם עצם העובדה שבברית־המועצות נוצרה זהות בינם לבין יאשה. היא מסוכנת מאוד ליהודי ברית־המועצות ולסיכויי המאבק להתרת עלייתם החופשית לארץ.

רק השבוע פירסם הניו־יורק טיימס ידיעה כי סוכנות הביון המרכזית של ארצות־הברית יודעת שלישראל יש רשת מודיעין עניפה ברחבי אירופה המזרחית.

עובדה זו פורסמה בעבר על ידי מקורות קומוניסטיים. זו הפעם הראשונה שגם מקור אמריקאי מוסמך מצהיר זאת בגלוי, וטוען כי הסי.אי.איי. נעזר ברשת מודיעין כזאת.

קישור זה בין המאבק למען עליית יהודי ברית־המועצות לבין שירותי הביון האמריקאים הוא הרה סכנה. זוהי הסיבה מדוע הסתייגה ממשלת ישראל בצורה כל כך בולטת מהמאבקו הפארטיזני של יאשה קאזאקוב.

יותר מזאת. בעת הדיון שנערך בכנסת, אמר מזכיר מע״י ליובה אליאב, אחד המומחים בשאלת יהודי ברית־המועצות, דברים אלה בצורה מפורשת. אמר ליובה אליאב בנאומו:

„המאבק שלנו חייב להיות מאבק אמת, מפני שאנחנו נאבקים עם מעצמה הבנויה על שקר. אנחנו חייבים לבדוק כל ידיעה, כל אמירה... ודבר נוסף: המאבק חייב להיות מאבק ישראלי־יהודי. עם כל הירידות והאיבה של ברית־המועצות אלינו, אל לנו לערבב את הענין הזה עם מאבקים אחרים שאין לנו ענין בהם.

„אם יש איזה אוקראינים לבנים שיש להם חשבונות עם ברית־המועצות, או ליטאים לבנים, או לטבים לבנים — אל לנו לערבב את הענין הזה עם המאבק שלנו חלילה. באירופה פרושה רשת נוראה, שאינך יודע מאיפה היא מתחילה ואיפה היא נגמרת, של כך מיני כוחות־שחור כאיה. אנחנו נזהרנו, וחייבים להזהר כל הזמן, לשמור על המאבק שלנו ולא ליפול לתוך לוע של כרישים."

במלים אחרות: ממשלת ישראל היתה משוכנעת כי יאשה קאזאקוב וחבריו נפלו לתוך לוע של הכרישים ולכן הסתייגה ממאבקם.

מכתב מגולדה

בבואו לנמל התעופה של לוד קורא יאשה קאזאקוב את מכתבה של גולדה מאיר, שנמסר לידיו. במכתב הביעה גולדה הזדהות עם שאיפותיו, אך לא עם צורת מאבקו, ממנה הסתייגה הממשלה.

בתי־עינוים בישראל

(המשך מעמוד 14)

של תלונה שתובא בפניה.

„אמנסטי" לא הסכים לכך — מתוך רמז ברור כי אינו סומך על חקירה שבה יחקרו הישראלים את עצמם.

לפני כמה שבועות, הודיע דובר משרד־החוץ בירושלים כי הוא מפסיק את שיתוף־הפעולה עם אמנסטי. בבריטניה התכנסה ההנהלה הארצית של האירגון, ולאור עמדת ממשלת ישראל החליטה פה־אחד לפרסם דו״ח המכיל את הקביעה שיש הוכחות־לכאורה לעינויים בישראל, בתוספת הערה שאי־אפשר לוודא את העובדות אלא בחקירה בלתי־תלוייה במקום. האירגון תבע הקמת ועדת־חקירה בינלאומית.

הדבר פורסם בהבלטה רבה בכל העיתונות העולמית.

להזמין חקירה בלתי־תלוייה!

ה תגובה הישראלית על מהלומה צפוייה זו היתה נרגזת — אך בלתי־משכנעת.

השגרירות בלונדון יצאה בהתקפה נגדית על עניין מישני — שהדו״ח לא הובא לידיעתה לפני פירסומו. בכך הודה היו״ר הבריטי, תוך כדי התנצלות. אך הדבר לא שינה את התוכן.

לצורך הקהל הישראלי פירסם משרד־החוץ (בעצמו ובאמצעות הכתבים הישראליים בלונדון, המשמשים לו כדוברים בלתי־רשמיים) רמזים קודרים על השפעה פרו־ערבית בקרב האירגון.

בארצות־הברית פירסם מארק בנסון, יו״ר הסניף המקומי של האירגון, הסתייגות. אבל גם הוא קבע כי „הדו״ח מכיל את האמת — אך לא את כל האמת."

משמע, גם הסניף האמריקאי סומך את ידו על כך שיש הוכחות־לכאורה לעינויי אסירים בישראל.

הוויכוח על עניני נוהל בוודאי אינם מעניינים את דעת־הקהל הבינלאומית. לגביה יקבעו שתי עובדות: שאירגון בלתי־תלוי מאשים את ישראל בקיום שיטת עינויים, וכי ישראל מסרבת לאפשר חקירה בינלאומית בלתי־תלוייה של ההאשמות.

וכל אדם נורמלי בעולם — וגם בישראל — ישאל את עצמו: אם אין מה להסתיר, מדוע לא להזמין חקירה כזאת? מדוע לא לפתוח את הדלת בפני כל מוסד כשיר, כדי שיוכח לעיני העולם שאומנם אין עינויים בישראל?

חג הסנדלרים

(המשך מעמוד 17)

שנות פעילות אמנותית ברוסיה, היתה לנגד עיניהם מטרה כפולה: להקים תיאטרון עברי, שיהיה מהפכני לא רק בהצגה בשפה העברית, אלא גם בגישתו לאמנות התיאטרון.

מטרות אלה והלהט בו התמסרו השחקנים להגשמתן הם שהצמיחו את דור ראשוני הבימה, משמואל צמח ז״ל ועד חנה רובינא, אהרון מסקין, שמעון סינקל ויהושע ברטונוב, יבדלו לחיים.

מדור המתיקים הזה לא שרדו על הבמה אלא מעטים. ביום חגה של הבימה ניצבו על הבמה רק ארבעה מחברי הקולקטיב ל׳ שעבר: חיים אמיתי וארי קוטאי החתיקים, עדה טל ושרגא פרידמן, מדור הביניים.

★ ★ ★

אין מה לומר

א לף ואחת טענות ניתן לטעון נגד צורת פעולתו של התיאטרון הממלכתי בהווה. כל אחת מטענות אלה היא לגיטימית. שכן כל עוד היה התיאטרון קולקטיב של שחקנים, הרי למרות מעמדו הציבורי של התיאטרון, היה זה עסקם הפרטי בלבד. כעת, כשהתיאטרון הפך ממלכתי ושחקניו הם בבחינת עובדי־מדינה, המקבלים משכורות מכספי משלם המיסים, הם חייבים לעמוד תחת שבט הביקורת הציבורית.

ניתן לטעון נגד צורת הבניין החדש, שהיא רברבנית ומשחה לו צורה של בית־קפה גדול חסר פרטיות. ניתן לטעון נגד שלוש ההצגות הגדולות שתוכננו לפתיחה ושתפארותיהן הענקיות נבנו כך שלא ניתן יהיה להציג אותם באולמות אחרים. ניתן לקטרג על הביזבוז בהבאת צוותים שלמים, לא רק של במאים, אלא של תפאורנים ומתכנני תלבושות מחו״ל — כולם על טהרת התיאטרון הבריטי. ניתן לבקר על שבתיכונן הבניין החדש לא דאגו לנוחיות השחקנים. אפשר לטעון גם נגד העובדה שעדיין מסתובבים בהבימה עשרות שחקנים מקבלי משכורת שאיש אינו יודע מה הם עושים בתיאטרון, כיתן שאינם עושים שם דבר, כשיש צורך בשחקן לתפקיד מיוחד, מביאים אותו מבחוץ.

אולם כל הטענות האלה הן חסרות משקל מול הטענה האחת היסודית — שהבימה אינה תיאטרון עוד. זהו מוסד של עובדי במה, שאין לו מה לומר. לא בשטח החברתי, לא בתחום האידיאולוגי ולא מבחינה תיאטרונית. הבימה הפכה לעסק בירורי שאינו מציב לעצמו אתגרים, ושאין לו שאיפות לשום התמודדות רצינית עם הצגות קאמריות או מחזאות מודרנית.

התיאטרון הממלכתי הפך לתיאטרון מסחרי במובן הרע של המילה, על חשבון משלם המיסים. לעומתו, נראה התיאטרון המסחרי הפועל בישראל כאידיאל תיאטרוני, בלתי ניתן להשגה.

הפגנה

בואו להפגין נגד אוזלת היד אשר הראתה הממשלה בסרבה לאשר את פגישת נחום גולדמן עם נאצר.

בכך הוכיחה כי אינה מנצלת את כל האפשרויות למען השלום.

ההפגנה תיערך ביום רביעי 8/4/70, בשעה 4.00 אחה״צ, בכיכר מלכי ישראל בתל־אביב.

הוועדה המארגנת

סיוע של שייב

כ שהתחיל יאשה קאזאקוב במלחמתו נגד ברית־המועצות, לפני מספר חדשים, הוא לא היה בודד במערכה. הוא היה אחד מחבורה של שלושה צעירים יהודים שעלו מברית־המועצות שעמדו במרכז המאבק. אלו הם דב (בוריס) שפרלינג, יוסף שניידר ויאשה קאזאקוב עצמו.

שלושתם חלוקים בדיעותיהם לגבי דרכי הפעולה. שפרלינג ושניידר מונחים בפעולתם בקביעות על ידי גאולה כהן, מקבוצתו הקיצונית של הד״ר שייב.

שניידר פועל, לדבריו, ללא עזרת חבריו, במימון יחידים פרטיים. אולם השאלה היא האם עומד גורם בינלאומי זר מאחורי פעילותם?

אנשי משרד־החוץ תמימי־דעים לגבי העובדה שקאזאקוב וחבריו מאמינים בכנות שהדרך היחידה לפעול למען יהודי ברית־המועצות היא דרכם שלהם, בניגוד למדיניות המוצהרת של ממשלת ישראל.

אנשי משרד־החוץ ניסו לחסום את דרכם של השלושה, מתוך מטרה ברורה לא לפגוע במאבק הרשמי. תחילה עשו זאת בשיחות שיכנוע ואחר־כך בצורות אחרות.

שלושת הצעירים העולים מוחים בכל תוקף על ההאשמות בדבר קשריהם עם גורמים אנטי־קומוניסטיים קיצוניים. הם מוכנים להודות באפשרות של קיום קשרים כאלה אולם כל אחד חושד בהם בחברו.

אמר איש משרד־החוץ הקשור בעניני ברית־המועצות: „היו מקרים רבים שאינו סורמציה שנמסרה לנו, לכאורה בלעדית הגיעה אחרי ימים מספר לרדיו ליברטי ולרדיו אירופה החופשית. יש לנו הוכחות רבות לכך."

אנשי רוח יהודים וערבים

ב מ י פ ג ש ה ב נ ה

המיפגש ייערך ביום שני 13.4.70, בשעה 8.30 בערב, באולם בית סוקולוב תל־אביב, רחוב קפלן.

המשתתפים:

יצחק אורפז — סופר	יבי — משורר
סמיח אל־קאסם — משורר	דן מירון — סופר
א. ב. יהושע — סופר	עאסאם עבאסי — משורר
סלם ג׳ובראן — משורר	עמוס קינן — סופר
מוחמד וותד — עתונאי	
תופיק זייד — משורר	המנחה:
פרופ׳ אריה זקס	דן בן־אמוץ — סופר.

בתוכנית האמנותית

אילי גורליצקי

MED. SUN LINES FERRY LTD

שרות הפלגות סדיר מחיפה בכל יום ה׳ בשעה 11.00
באנית־המעבורת

אפרודיטה

ללימסול, פיראוס ובריגדיזי (איטליה)

(שרות אקספרס — הדחק 9,000 טון)

מחירים מוזלים * נוחיות מירבית * שרות אדיב
* מטבח לאניני הטעם

פנה אל כל סוכני הנסיעות או לסוכנים הכלליים

אלאלוף ושות׳

תל־אביב, רחוב אלנבי 94, טלפון 611757—613389
חיפה, רחוב כיאט 6, טלפון 67752—67753
„אפרודיטה", שנת בניה 1948 „א׳—א׳")

המחזמר HAIR

(שיער)

מחפשים

צעירות וצעירים בעלי קול ומקצב הרוצים להשתתף בהפקה הבינלאומית, בצוותא עם שחקנים מחו"ל.

ההצגה בשפה העברית.

נא לפנות בכתב לת.ד. 4721 ת"א.

המפיקים: **א. ור. וירדימון**, ת"א
הירסט — לריס לונדון.
קולנוע אלנבי, טל: 57820 (עד 14.00)

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע״מ, תל־אביב, רח׳ פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע״מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע״מ.

אורחים

ביקור הגיבור

נערה עברה ליד מיסעדה. שני גברים ש־ישבו ולגמו יין התכלו בה במבט בוחן.

נו? שאל האחד מהם את חברו.

הנשאל, גבר נאה, גבוה ובעל שיער מא־פיר, העיף בנערה עוד מבט ופסק: „יש לה מסלול המראה קצר, שלא לדבר על כן הנחיתה הרחב שלה."

ככה זה אצל טייסים. זה אצלם בדם, אפילו אם הם ג׳נטלמנים אנגלים, ואפילו אם עשרים וחמש שנה חלפו כבר מאז הטיסו לאחרונה מטוס.

הנערה המשיכה לצעוד, ולא זיהתה את נותן המחמאה. לוא ידעה מי הוא היתה מספרת על כך לנכדיה. כי הג׳נטלמן ה־אנגלי שאת תשומת ליבו הסבה היה לא פחות ולא יותר מאשר פיטר טאונסנד, אהובה לשעבר של הנסיכה מרגרט, הגבר שהרעיד לבבות של מליוני נשים בכל ה־עולם שעקבו אחרי פרשת האהבים האומ־ללה, שניפסקה בגלל סרובו של בית־המלוכה להתיר לנסיכה להינשא לגבר גרוש.

נשים בכל רחבי העולם נתפסו לייאוש עמוק, משבוטל השידוך, כי השניים, פיטר ומרגרט, שיגעו את העולם ברומן העליז וחסר הסיכויים שלהם.

בקבלת הדין מצד מרגרט ראו רבים מע־שה בגידה. נשמעו טענות כי מרגרט היתה צריכה להישמע לקול ליבה, אפילו במחיר ויתור על זכויותיה המלכותיות, בדומה ל־מחווה של דודה, אדוארד השמיני, שחיתר על כס מלכותו למען האהבה.

גיבור הקרב על בריטניה. השבוע הגיע טאונסנד לביקור בישראל, הוא נישׂ־לח על ידי תחנת השידור הגדולה ביותר גוש הוא עזר וויצמן — בעליו של הספ׳טפייר היחידי ששרד במדינת־ישראל ואולי בעולם כולו. וויצמן קיבל אותו ל־ראיון, והשניים העלו יחד זיכרונות מימי הספ׳טפיירים.

מחמאה צנועה. „בתקופה שלי, כא־שר הייתי חוזר מגיחה ביום קר, הייתי מוציא את היד ומנגב את הכפור מהשימ־שה כדי שאראה את המסלול. היום אין לטייסים בעיות כאלה" אומר טאונסנד ב־נוסטלגיה.

הוא גם גאה על כך, שקרבות האוויר שלנו מבוססים על ה„דוג פייט" הבריטי, ושישראל פיתחה בעצם את אותה התפיסה בה השתמשו בקרב על בריטניה.

פיטר טאונסנד בפתח מדון „דן"
לראות איך נופלים המיגים

פיטר טאונסנד (מימין) ומארחים בישראל*
בית־המלוכה סירב

באירופה, רדיו לוכסמבורג, כדי לנסות עבור 14 מליון המאזינים את קרבות ה־אוויר בתעלה. טאונסנד היה גיבור הקרב על בריטניה. בימי מלחמת־העולם השניה, היה מפקד כנף בחיל־האוויר המלכותי. הוא הופל פעמיים, המשיך לטוס וסיים את ה־מלחמה בדרגת אלוף־משנה.

אחרי שהרומן שלו עם מרגרט נפסק, עזב טאונסנד את אנגליה והשתקע בצרפת, ב־חווה מבודדת על יד פריס. אחרי זמן מה נשא לו לאשה צעירה הדומה למרגרט דמיון מפתיע.

במשך ארבע־עשרה שנה נשאר אלמוני, עד שפירסם את ספרו על הקרב על בריי־טניה. הספר זכה להצלחה, שבעקבותיה הציע לו רדיו לוכסמבורג להגיש כל בוקר תכנית של שעה כבקשתו. התכנית זכתה להצלחה עצומה, ומדי יום מאזינים מל־יונים לקולו השקט של טאונסנד ולדיעו־תיו על ענייני דיומא.

כאשר הופלו לפני שבוע שלושת המיגים הסורים נישלח טאונסנד, האיש שנטל חלק בקרב של מעטים מול רבים, כדי שיראה במו עיניו את ההבדל בין מה קרה או ומה שקורה היום.

האדם הראשון אותו ביקש טאונסנד לפ־גוש בארץ זיהו אותו מעטים, ורק גברת קשישה אחת במלון דן אמרה לו בנימוס: „בוקר טוב, מר טאונסנד."

„אני לא מחפש לי פירסומת, ואני משתדל לא להתבלט, כך שאנשים לא שמים לב אלי," אומר טאונסנד בצניעות. ליתר בי־טחון הוא מבלה את ערביו בחברת ידידים ותיקים, ואינו מסתובב בדיסקוטקים.

על חייו הפרטיים ועל עברו אין טאונ־סנד נוטה לדבר. היום הוא חי חיים פשו־טים, מגדל את שתי בנותיו ואת הבן שלו, ומקווה שכשהבן יהיה גדול לא יהיה כבר צורך בטייסי קרב.

את מסקנות ביקורו שומר טאונסנד ל־שידור שלו. הוא היה מוכן רק לומר שיש דמיון רב ברוח הצוות ובאווירה ה־טובה השוררת בחיל־האוויר הישראלי עם זו של חיל־האויר הבריטי במלחמת העולם השניה.

מפיו של טאונסנד זו באמת מחמאה.

---

* חדגמנית ורדה דן ובעלה, אורי דן; כתב רדיו לוכסמבורג בישראל.

רחל מוחלת על כל העולם

מי שיסתובב בימים אלו במישעולי שפת הירקון, יוכל לשמוע צלילים הרמוניים בוקעים מבית צופיים שעל שפת הנחל. אולם רק אם הוא מומחה גדול למוסיקה כמוני, הוא יכול להבחין בדיסהרמוניה שבהרמוניה.

בבית צופיים נערכים בימים אלה העיבודים המוסיקליים להצגת הקרנת העומדת להיות מוצגת בארץ. והמעבד המוסיקלי

הורמונים הרמוניים

האחראי למלאכה הזו הוא המלחין והמעבד **משה סגל** — 190, בלונדיני, ונראה כמו בטהובן.

סגל הוא מיספר רציני במוסיקה, ואומרים עליו שהוא הכוכב הגדול ביותר בארץ בתחום זה אחרי **שלום חנוך**. הוא יושב בדרך־כלל כרגע בגרמניה ומשתלם שם במיקצוע. אבל בשביל העבודה על הקרנת הביאו אותו במיוחד לארץ.

כשהוא בא לארץ, היה בתוכניתו לעשות משהו נוסף, מלבד לעבוד על קרנות: הוא תיכנן להתחתן עם **ברכה**, דיילת אל־על שהוא יוצא איתה כבר שלוש שנים, כל פעם שהיא מגיעה לגרמניה. ובאמת, ברכה היתה באה כל פעם לחזרות וצופה באהובליבה.

אבל כאן נכנסו לתמונה ההורמונים — ושיבשו את ההרמוניה.

ההורמונים של סגל, אני מתכוונת. הם היפנו את תשומת־ליבו ל**אלונה טוראל**, שכותבת את המוסיקה למחזה. החתונה עם ברכה ירדה מהפרק, וגם ברכה בעצמה.

הבדיחה היא, שאלונה נסעה בזמני לפאריס, אחרי שהרומאן שלה עם **דני רווה**, איש קול־ישראל, עלה בעשן. והנה לפני חודשיים היא חזרה משם — ותפסה את הרומאן החדש עם סגל.

אז בשביל מה היה צריך לברוח לפאריס: אפשר היה לשבת בשקט ולחכות, לא?

יענקל'ה

רב־מכר

תמיד אמרתי שהסיפורים הנשלחים למערכות העיתונים ואינם מתפרסמים הם בעצם היפים מכולם.

כתבו של יומון ישראלי העושה בקונגו דאג לשלוח חומר צילומי מובחר מתערוכת המין המוצגת בעירו של האנס כריסטיאן אנדרסן. התמונות שהתסיסו את חברי המערכת והגיעו אפילו לחלונות הגבוהים ביותר, הפכו ללהיט.

סטירה למריה של

ביום שישי האחרון נערכה מסיבת הסיום של הסרט „חמסין". המסיבה נערכה בדיסקוטק „אימפרוביזציה" ב־תל־אביב, זה שקראו לו פעם „א־פרופו". מה שמזכיר לי, א־פרופו „חמסין": באמת היה חם מאוד במסיבה הזאת — מה ששם עף.

הדבר העיקרי שעף שם היו סטירות־לחי. אבל מה, כמו בכל סרט טוב, גם במסיבה השאירו את הסטירות לקראת הסוף, לא תיכף בסצינת הפתיחה.

בסצינת הפתיחה של מסיבת הסיום התאספו המוזמנים. היתה שם מרגוט קלאוזנר, בעלת „אולפני הרצליה", שהיא מפיקה של הסרט, ומריה שלו, שהיא, לדבריה, מפיקה שנייה של הסרט, למרות שלפי גירסה אחרת, המפיק השני הוא בעלה, וייט ריליין, והיא רק מממנת לו את התענוג הזה.

מריה הגדולה הופיעה בשימלה ערבית לבנה רקומה, שהגיעה עד הריצפה, כשמתחתה מציצות כפות רגליה היחפות.

והגיעו גם דודו טופז וכל הצוות של „חמסין", ואפילו שחקן המערבונים הוליוודי, ריצ'ארד בון.

ולאט־לאט גברו השימחה והצהלה, והאווירה התחממה לדרגה של חמסין. עזרו לכך לא מעט ריצ'ארד בון ובעלה של מריה. בון שלח ידיים לחתיכות אל מתחת לשימלה, ורילין שלח ידיים לכיוון החזה. בין שניהם, יכלה אורחת לא זהירה לצאת מגוהצת לגמרי, ישמור האל.

ואז לפתע פרצה הסערה: מינהגו זה של רילין לטפל בכל שד הניקרה על דרכו — ולפעמים אפילו קצת רחוק מדרכו — איננו חדש. הוא עשה זאת במשך כל הסרטת „חמסין", לכל החתיכות בסרט.

אבל כל הזמן נשאה זאת מריה שקט, בחיוכה המפורסם. והנה דווקא עכשיו, בסיום, נשבר לה, כנראה.

השניים נירא יוצאים למירפסת, וחנוכחים יכלו לראות בבירור איך שהבעל האוהב מפליק לאשתו סטירה מצלצלת. מקורות מסויימים טוענים שמריה גם החזירה לו, ואילו משקיפים אחרים מכחישים זאת.

על מה שאין ויכוח, זו העובדה שמייד אחרי זה פרצה מריה בוכייה החוצה, ועזבה לבדה את המסיבה.

מריה שלו

חשופה, יפה ומאושרת

ביום חמישי האחרון חגגו כמה חברה טובים את יום הולדתם. והם עשו זאת דווקא במועדון התל־אביבי **סאני**.

חוגגת אחת היתה האמרגנית **לביאה הון**, שחגגה „יום הולדת בלי גיל." ועוד חוגג היה **אמנון סלומון**, צלם הסרט מקרה אשה. וחוגגת שלישית היתה **הלית קתמור**.

הלית הופיעה ליום הולדתה כשהיא חשופה יותר, יפה יותר, ומאושרת יותר מתמיד. והסיבה לאושרה, לפי הרושם שלי, היה החבר הנוכחי שלה, **יענקל'ה**, צלם קולנוע מזוקן הנהנה משום מה להסתובב בלבוש מרופט, והדומה בהופעתו הכללית דמיון חיצוני לבעלה החוקי של הלית.

מהי מה אמרת, פרויד? אה, שזה לא מקרי? מה אתה סח?

בפניכם הדי אני לא צריכה לשמור סודות, נכון? ובכלל, זה לא סוד בעצם שהפרידה של הלית מבעלה **ז'אק קתמור**, שתוכננה לשבוע נסיון, נמשכת כבר שלושה חודשים. מה שכן אולי יכול היה להיות סוד, זה שכשז'אק ניסה לחזור לאשתו לפני זמן מה, הוא גילה להפתעתו הרבה שהיא מתנגדת לכך. המצב הנוכחי, מסתבר, די מוצא־חן בעיניה. אני מתכוונת ליענקל'ה.

טוב, מה יכול היה ז'אק לעשות בנסיבות כאלו? מה שכל אחר היה עושה במקומו, לו רק היו נותנים לו:

הוא ממשיך להתראות עם אן טוכמאייר.

כמו ז'אקלין קנדי

לפני שלוש שנים שלח העורך את כתבת קול־ישראל **רוני תירוש** לראיין איזה רופא־שיניים בשם **ד"ר חיים פרנת**. הדוקטור הזה התמחה ברפואת־שיניים של ילדים, וגם היה ראש החוג לרפואת־שיניים לילדים באוניברסיטה בירושלים.

מכל זה הבינה רוני שהיא הולכת לראיין איש נורא חשוב. הגיעה לכתובת, עלתה במדרגות, צילצלה בדלת והתכוננה לראיין את האיש החשוב.

הדלת נפתחת על־ידי איזה כחור צעיר.

„אבא בבית?" שואלת רוני.

„איזה אבא?" שואל הצוציק.

„הדוקטור," עונה רוני.

„הדוקטור — זה אני," עונה הצעיר, בפראפראזה על דבריו של איש גדול אחר.

זה היה לפני שלוש שנים, והשבוע התחתנה רוני בת ה־28 עם הדוקטור בן ה־35 — שעדיין נראה צעיר מדי לגילו ומקצועו. אני לא רוצה להשמיץ, אבל אני לא יכולה שלא להיזכר שבדיוק ככה נפגשה עיתונאית אחרת עם בעלה — **ז'אקלין קנדי**.

גברת סרנת היא ג'ינג'ית מיניאטורית נחמדה, שנלוותה בשעתו אל אביה שירד לאוסטרליה, סירבה להיות יורדת, חזרה לבדה לישראל, התגייסה לצה"ל, ונשארה אחרי כן בארץ. היא הבחורה היחידה, לי מיטב ידיעתי, שהיתה צלמת חרוצה בטבוסי פייפר. היום היא עובדת בטלוויזיה בתור עוזרת־הפקה בבומרנג. מובן שלתונה הגיעה גם האבא מאוסטרליה, כך שהשמחה היתה שלמה.

זהו זה, לעולם אינך יכול לדעת איך מסתיים ביקור אצל רופא־שיניים.

חנוכת הבית של אסי דיין

אסי ואהרונה דיין

אם אתם רוצים לראות את הדירה המשגעת ביותר בכל יפו אולי, אתם צריכים לקפוץ לדירת הגג הלא־נורמלית של **אסי ואהרונה דיין**, שאבא **משה** רכש להם.

ביום ששי חגגו אסי ואהרונה את חנוכת הבית, ומי שהשתתף בשמחה יכול היה לראות את כל יפו פרושה לנגד עיניו. משהו משגע.

מבין עשרות האורחים היו אפילו כמה פקחים יותר, ואלה נשארו אצל הדיינים גם אחרי שהמסיבה הסתיימה בשבע בבוקר. ביניהם היו **הגששים, ניצי לימון — בתו של אבא מוקה לימון — ויורם לוקוב**. הם הצטרפו למארחיהם לארוחת־בוקר בריאה ואחר־כך יצאו להסתכל שוב פעם בנוף.

אבל הפעם רבותי, היה זה נוף שונה. שכן בבוקר אפשר לראות מדירת־החלומות את ירושלים, לא פחות ולא יותר.

שווה את הכסף, בחיי.

עשתון

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

תיאטרון

הצגה חדשה

חג

ללא חוגגים

● **חג הסנדלרים** (הבימה) — הוא חגם של שניים: אדריאן וקס, שתכנן תפאורה נאה ותלבושות צבעוניות ועליזות, ונועם שריף, מלחין מוסיקת הרקע, שכתב קטעי בארוק הומוריסטיים, המתאימים להפליא לרוח המחזה. למרבה הצער, אין זה גם חגם של הצופים בהצגה, המצפים ובצדק, למשהו יותר מתפאורה יפה ומוסיקת רקע מוצלחת.

חג הסנדלרים הוא מחזה בן שלוש מאות ושבעים שנה, שעיקרו: האוירה והחיים בלונדון דאז. זוהי מהתלה על בן אצילים מאוהב בבתו של בורגני, הזוכה בידה לאחר שהוא מתחפש כסנדלר ועובד בבית מלאכה של מי שהופך במרוצת הימים לראש־העיר.

אולם לא הדמויות ולא עלילת המחזה הם שמושכים את תשומת הלב. השפה העסיסית שבפיהם, המרץ והחיוניות שבהם מעניקים לחג הסנדלרים את הזכות להיות מוצג היום כבימים עברו.

אלא שלשם כך יש צורך בצוות שחקנים היודע כיצד להחיות את כל שלל הטיפוסים של תומאס דקר, ושחקני הבימה אינם כאלה. הם מדקלמים את שורותיהם ברשמיות רבה, בשעה שהברקות מילוליות צריכות לשטוף בטבעיות, מתנועעים בכבדות ויחס הכבוד שהם רוחשים לטקסט הכתוב, כנראה בגלל גילו, אינו מתאים כלל לכוונותיו של טקסט זה.

משמעות כפולה. המחזה רצוף מטבעות לשון וניבולי פה, שתורגמו היטב ע"י דן אלמגור. לכל הוצאת מרצע מן השק וכל השחלת חוט לחור יש משמעות כפולה, אולם כפי שנאמרים הדברים על הבימה קשה להבחין בכך (זאת כאשר זוכים להבין את דברי השחקנים).

יוצא מן הכלל יחידי הוא יעקב בודו, בדרן מטבעו, שאינו חש עצמו כבול בחוקי הקלאסיקה, פורק עול ומתקרב יותר מכל האחרים לגילום ממשי של דמות.

שרגא פרידמן ב„חג הסנדלרים"

בידור

מוצב

בסיני

פעם, היו אומרים על להקות־הבידור של צה"ל שהן מתבדרות יותר מאשר מבדרות. עברו, חלפו הימים.

שלושה וחצי חודשים, 12 — 14 שעות ביום, הזיעה להקת פיקוד דרום על תוכניתה החדשה, מוצב בסיני. כאשר נסתיים בשבוע שעבר מופע־הבכורה, במוצב צה"ל בסיני, נראה שהמאמץ נתן תוצאות.

לתוכנית, מטרה אחת, ויחידה: לבדר! היא מצליחה בכך. המערכונים, השירים והריקודים מדברים ישר אל החבר'ה, בלשון של החבר'ה, על נושאים של החבר'ה, ברמה של החבר'ה.

התוצאה: החבר'ה — אם לשפוט לפי הצגות הבכורה — יאהבו אותה.

להצלחה מיוחדת זכה השיר **סיורת שקט** (מילים: דליה רביקוביץ, לחן: רפי בן־משה) המדבר במיוחד ללב החבר'ה.

בסיירת שקט /
מדליקים בלילות מנורה חזקה /
בחדר המפקד /
וכל עין באור מבריקה /
ומי שאין לו בערב מה לעשות /
נכנס ניושב לו /
עד אחרי חצות.

פזמון: בגיזרה הצפונית בסיירת שקט /
פני נער צעיר וזה המפקד.
בסיירת שקט /
יוצאים בכל יום שלושה סיורים /
אל ציר המוקד /
ובערב רואים אותם חוזרים /
באחד הימים /
בדרכי האש /
בסיירת שקט /
יוצאים לסיור עוד לפני חשכה /
כשהחול מרטט /
וחוזרים רק אחרי חשכה /
ואת המתים בדרכי העפר /
שומרים בליבם מכל משמר.

קולנוע

סרטים

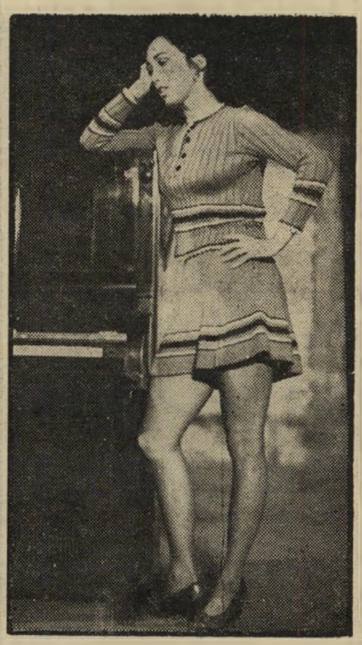
הסופרמרקט

המעופף

*** **נמל התעופה** (חן, תל־אביב). **הכל מתרחש בנמל־תעופה אמריקאי עמו כמו התחנה המרכזית בתל־אביב. על אחד המסלולים נתקע מטוס בשלג. על אותו מסלול צריך מטוס אחד לנחות נחיתת אונס. במקרה נתגלה בו**

★ המחזמר „שיער" מגיע לישראל!

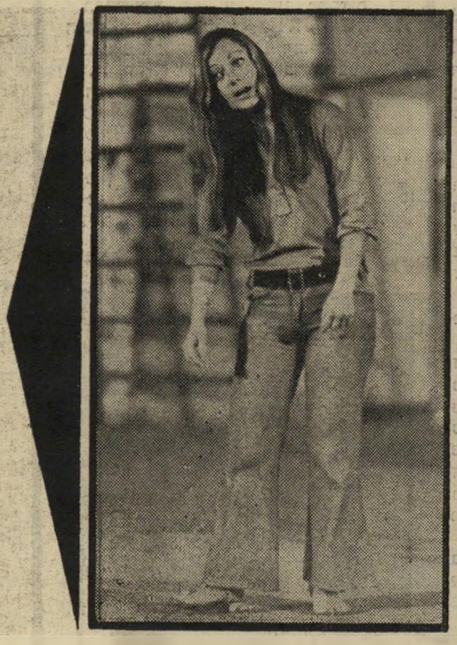
הן רוצות -

מירנה פרנס

חוה לוי

מיכל פרס

עשיית השמועות פרחה. תחילה דובר על איסורי הצנזורה. לאחר מכן הודלפו שמועות בדבר סירובם של מפיקים שונים להעלות את ההצגה בישראל. אחר־כך נלחשו אף דברים גרועים, ואחרי כה הרבה לחישות, נוכל לראות בקרוב את **שיער**, המחזמר שעורר את הרעש.

האנגלים מתפשטים

הצרפתים — לא

אטריק גארלנד, (32) במאי ההצגה בישראל, שהגיע במוצאי־שבת האחרון, החל כבר בבוקר יום ראשון לבחון מועמדים להצגה.

מסתבר כי כל החששות בדבר חוסר היענות להשתתפות במחזמר המסתיים בעירום — הוכחו כמופרכים. למבחנים הגיעו מיטב זמרי ואמני הבמה הישראליים. האם חייבים יהיו להופיע בעירום בסוף־ההצגה? התעניינו מודאגים.

השיב לכך מייקל הרסט, המפיק האנגלי: „איש לא חייב לעשות שום דבר. מי שרוצה מתפשט מי שלא רוצה נשאר לבוש. הצוות שיגיע מלונדון חי את ההצגה כבר חודשים רבים, ולגבי דידו סצינת־העירום בסוף ההצגה אינה אלא חלק בלתי נפרד מההצגה. בהצגה בלונדון מתפשטים כמעט כולם. בפאריז דווקא, הנחשבת לחופשית יותר — הרבה פחות. בכלל, ההצגה הצרפתית קפואה הרבה יותר. אני לא יודע מה קרה לצרפתים האלה. הם איבדו את יסוד החיים שלהם."

דני בן־ישראל

צנחן

וחתיכה במיני

ישראלים כנראה סובלים מעוף ביסוד חיים. מחוץ לאולם־החזרות מתגודדים רבים מהם. חתיכות לצד זמרים ידועים. חיילים לצד נערות תמימות מראה. כולם רוצים להיבחן.

על הבמה עולה צעיר כבן 18, המביט נבוך סביבו ומתחיל לשיר את **הגביא יחזקאל**. הכוונות טובות — אבל התוצאה־הוד מנור מסתיר ראשו בין ידיו והבמאי האנגלי מנסה לשמור על קור רוחו. למה השירים הישראליים ארוכים כל־כך? הוא שואל את ורדימון. **הגביא יחזקאל** הגיע אל המנוחה ואל הנחלה. גם הבוחנים.

הבאה בתור: צעירה אמריקנית חיננית בשם מירנה, המכסה במעיל מקסי את רגליה החסובות העטורות במיני, מהגוף

חדר הלבשה במעוז בסיני

פסיכופאת הרוצה לפוצץ את המטוס כדי שאשתו תזכה בדמי הבטוח. במקרה מו־דיעה הדיילת לטייס, כמה דקות לפני ה־המראה כי היא נושאת בקרבה „גוסע סמוי" ואין לה כל ספק מי הוא אביו. ו־רק במקרה טייס זה הוא גיסו של מנהל נמל־התעופה.

ורק במקרה, כמובן, דורשת אשתו של זה, גט, דוקא באותו יום. וזה, עוד לא הכל. במקרה ישנה גם אשה חוקית ל־

להופיע כך

לחקת פיקוד דרום בהופעה במעוז

השבריר בוקע להפתעת הכל קול אדיר. היא מתנועעת כחתול על הבמה. מנור וגארלנד מחליפים מבטים. בא בחשבון. מגיע צנחן. מזנק על הבמה כשהוא מו־תר על המדרגות. מה אתה רוצה לשיר? יש לי שיר קל.

תקליט

(המשך מעמוד 26)

בתקליט זה כלולות שתי הגירסאות המקוריות של השיר המצחיק שזכה במקום הראשון — מפי אדריאנו צ'לנטאנו ומפי אשתו, ותיבת נח מפי איוה זאניקי (המקור של סרג'יו אנדריגו מופיע על תקליט קטן אחר). תקליט זה הוא מוצלח מאד מבחינה מוסיקלית וירוד מאד מבחינה טכנית. כמה קטעים צורמים את האוזן.

סן־רמו 70 (פולידור) מעלתו היחידה של אוסף זה הוא בובי סולו בשיר בלוז רומנטי. לכל אחד מן הקטעים האחרים בתקליט אפשר למצוא בצוע מוצלח יותר, הרמה הטכנית גבוהה.

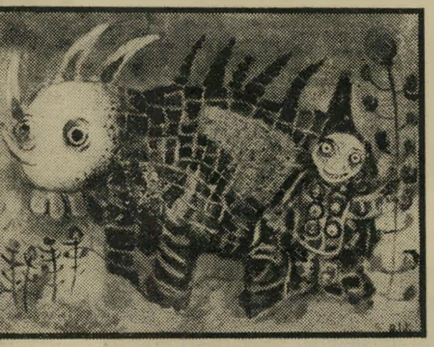
כל היונים — יפה ירקוני (סי.בי.אס.) — קשה לדעת למי נועד תקליט זה. אם למעריציה של יפה מימים עברו הכונה, הרי השירים הרומנטיים כאן, אף כי אינם נופלים מן הרפרטואר הקודם שלה, אינם מזכירים מאומה ונשמעים מיושנים. אם לצעירים אוהבי קצב פונה התקליט, הרי הדרך מכאן ועד לקצב של ממש עוד ארוכה. בשני סמונים מתוך התריסר בתקליט נוצר מיזוג מוצלח בין החומר והמבצעת: רחל של הכנרת ואדם על אי בודד לפי מוסיקה של תיאודוראקיס.

תערוכות

חדש בגלריות

*** **יוסף הלוי** (גלריה מבט, תל־אביב). מעבר חד מהציורים החצי־פיגורטיביים הקודמים שלו לבדים גדולים של מופשט קר, מעובד בדייקנות. התמונות בנויות במבנה גיאומטרי של צורה החוזרת על עצמה מספר פעמים או קומפוזיציה של אלמנטים שונים המצויירים במהופך זה לזה. כדי לשבור את המבנה הפשטני של הריתמוס וליצור מתח צורני מצוירים הבדים בשיטת פלוס ומינוס, כשצורות אחדות מתוך סידרה עשויים בצבעוניות הפוכה מהשאר או מתמזגים לחלוטין בצורות שלידן. הצבעוניות היא של צבעי־אדמה: אפור־חום־ירוק זית, ומבולס על סולם־הצבעים המוכר של הצייר. חידוש נעים: מוסיקת רקע סולידית.

*** **ישראל פלדי** (גלריה בינט, תל־אביב). הוא שריד אחרון מהגמאדרדיה של פריז שלאחר מלחמת העולם השנייה. **חואן מירו** הישראלי, שמושפע מהאופטימיות, מהשמש, מהים, ומטוב הלב של

ציור של ישראל פלדי

אנשי הים־התיכון. אוירה של גן־עדן תמים, של חיות שיצאו מספרי ילדים ושל ליצנים והחלילים עשויים מקש ומבלונים שצוירו עליהם מסכות מפחידות כדי ללפחיד ילדים רעים. בדומה לציורי תקופת ימי־הביניים גם בתערוכה זו מפוזרים האלמנטים השונים ללא פרספקטיבה, ללא פרופורציה אחידה, וללא צללים הנותנים את התלת־מימדיות. על רקע של צבעים שונים המעבדים במעברים רכים זרוקות חיות דמיוניות, פרחים, כוכבים, ודמויות שונות עשויות בקולאז' של תחרה, כפתורים ושרשרות צבעוניות. אחד מהציירים הבודדים שהצליחו למזג את האורנמנטיקה המזרחית עם התרבות המערבית.

** **בתיה עוזיאל** (גלריה צ'מרינסקי, תל־אביב). הרבה שעונים וחפצים מכל הבא ליד, מושקעים בתוך לוחות זכוכית צבעוניים, שלא עוברים את גבול הדקורציה למען הפרולטריון.

הדר רוזן האופנה לצעירים

שמח להודיע על פתיחת

בוטיק רוזן

רח' לבנדה 32, ת"א.

Diolen

LOFT

לכבוד הפתיחה
-שי לכל קונה

מבחר דגמים חדישים, מעוצבים לפי קו האופנה האחרון

סרוגים מ־

DIOLEN LOFT

סלון רחל לכלה

SALON RASHEL LAKALA

הסלון המיוחד לכלות

שמלות חופה במבחר גדול

הנחה מיוחדת לחיילות

הסלון פתוח מ־1—8 ומ־7—4

תל־אביב, שדרות הר־ציון 10

מול תחנת בת־ים, חולון

Tel-Aviv, 10 Har-Zion Blvd.,

טלפון 6 2 1 3 7 3

מחלקה מיוחדת להלבשת הכלה (תסרוקות, אפור וכו')

מזכירה
ללא משכורת!

ועונה לטלפון 24 שעות ביממה
כמובן המזכירה האוטומטית.

וכן אנו מספקים:

* מכשירי האזנה
* מגבירי טלפון
* התקנת מיקרופונים והקלטות

רדיו דוקסור, רח' שלום־עליכם 18, תל־אביב, טלפון 244118.

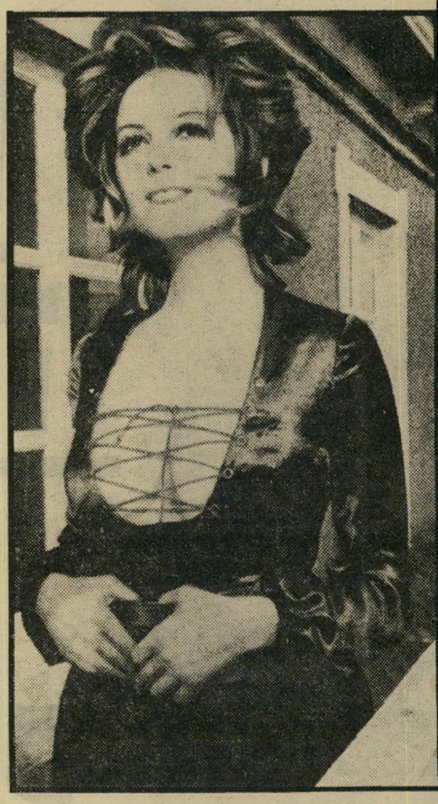
ספנוי
קיבלת
חשבונך,
פרע נא
אותו בהקדם.

קלאודיה קרדינלה מדגימה

אופנת המערב הפרוע

את האופנה המתחדשו

סרח-עודף שמלה פרועה לאורה פרועה. השרוכים חוט ההצלה האחרון לפני ההתפוצצות.

„טאבולה ראזה" הלוח המרובע איננו אלא כיסוי מלמלה למחשוף.

שעה שהגברים המבולבלים תוהים עדיין מה יביא להם הקיץ הקרוב בתחום אופנת הנשים — מציעים המעצבים גוון אופנתי ישן־חדש. כן, אופנת המערב הפרוע קמה לתחייה:

האמת היא שזה היה די צפוי, תוך כדי התהליך הכללי, השוטף אותנו, של שיבה לימי ואופנות העבר, כולל המאקסי ובדי־המלמלה — היה זה רק סביר שמישהו ייזכר באופנת המערב־הפרוע.

ואכן מישהו נזכר — ועתה נוכל כולנו להיזכר בימים בהם גבר היה גבר ואשה היתה אשה.

קלאודיה קארדינלה, נשיית להפליא בכל לבוש שהוא, יצאה לעיר המערב־הפרוע שבאופלני „צ'ינה־צ'יטה" שליד רומא ובמערב הפרוע של עולם הקולנוע, החייתה, בחיוך ובמחשוף רחבים, את העבר הנוסטאלגי.

הצנועה שמלה לבנה זו ניתן להשיג כיום — עדיין לא בארץ, אלא בחנות האופנה העילית ברומא.

„די-ין" קלאודיה והסוס צועדים מאוששים בחזה זקוף, כשקלאודיה המיליונרית, מפגינה מערכת שימלת־מידי, חגורת־ענק ומגפיים. היא הסכימה לדגמן בחיוך רחב ובמחשוף נדיב את העבר המפואר, מעורר הנוסטאלגיה — למען הבידור בלבד.

חזייה ללא חזייה מעיל מיני היכול לשמש גם כחולצה, עם או בלי חזייה.

קרח במיטה - מי אשם?

אם את פריג'ידית במיטה — דעי שלא תמיד את היא האשמה. מחקרים חדישים גילו כי אחוז עצום של נשים אינן נהנות מחיי־המין שלהן, והיחידות שיודעות על כך — אלו הן עצמן. במיקרים רבים מספור, אפילו הבעל אינו יודע דבר, כי האשה, החשה עצמה אשמה, מעמידה פנים כאילו היא נהנית.

מחקרים אלה גם גילו, שרגש האשמה של האשה, במיקרים אלה, הוא בלתי מוצדק. בחלק ניכר ממיקרי הפריג'ידיות שנבדקו, נתגלה כי מקור הקרח במיטה אינו באשה — אלא בחוסר־התאמה חדדי. כיצד תדעי אם אכן קיימת אי־התאמה מינית ביניך לבין בן־זוגך? מה המצב אצלך? האם אופפים אדי־קרח את חדר־המיטות שלכם? כדי לאפשר לך לגלות זאת, הכין צוות פסיכולוגים את המישאל הבא. עני עליו, סמני את תשובותייך על דף נפרד, ואחר תני לבן־זוגך לענות.

1. האם את מנסה מדי פעם לשוחח עימו על נושאים קשים לשיחה?

א. שאלות הקשורות ביחסיכם ה־מיניים. ☐

ב. שאלת מניעת־הריון ומחלות־מין. ☐

ג. התנהגות הקשורה ביחסי־מין מיוחדים. ☐

2. את פותחת את דלת האמבטיה, ומוצאת בתוכו את בן־זוגך עירום.

א. את מבקשת סליחה וסוגרת את הדלת בחזרה. ☐

ב. אומרת משהו סתמי, כאילו דרך אגב, ונמנעת מלהסתכל בגופו העירום. ☐

ג. מבקשת שיפסיק להסתובב עירום כשהדלת לא נעולה. ☐

3. את יושבת בבית־קפה, ושו־מעת זוג בשולחן הסמוך מנתח בעניין רב את חוויותיו במיטה.

א. את עוברת לשולחן אחר, כי לא נעים לך להקשיב לשיחה כזו. ☐

ב. את מספרת אחר־כך כי שיחות כאלו גורמות לך גועל. ☐

ג. את מקנאה באותו זוג היכול ל־שוחח בחופשיות ובכנות כזו על נושא כזה. ☐

המיפלצות שלי

עכשיו כשפורים כבר עבר, ואני לא יכו־לה לקלקל את השמחה, אני רוצה להשמיץ.

אני לא יודעת אם שמתם לב, אבל ל־מבוגרים, השנה, אגדת תל־חי כבר לא הי־תה מספיק טובה. דווקא כשמלאו חמישים

טרומפלדור זה כבר לא פירמה?

שנה לעניין, התמלאו פתאום העיתונים בכל מיני סיפורים משונים שהשאירו לי טעם מר בפה. מישהו אפילו עשה לי השוואות בין גבורת תל־חי לגבורת חיילי צה"ל ה־יום, מי מהם יותר גיבור.

לעומת הצניעות — איזה ציניות? טיפ־שות — של המבוגרים. גרם לי הדור ה־צעיר רוב נחת. הוא סירב להרשות למבו־גרים לנפץ את האגדה הנהדרת.

מרד־הנעורים בא לביטוי אחרי תוכנית הטלויזיה בערב החג, שבה ראיינו את חב־ריו של טרומפלדור על רקע הריסות תל־חי והאריה השואג. שאלותיו החקרניות ו־החמטניות של המראיין נועדו כולן למטרה אחת: לגלות עד כמה בדיוק נכונים כל פרטי אגדת תל־חי. כאילו זה מעניין את מישהו.

רוני ודנה, הצעירות, לא שמו לב לזה: הן נפעמו מהעובדה שהנה לנגד עיניהן, חיים ומדברים, הגיבורים מהאגדה — גיבו־רים אמיתיים. „כמה שהם זקנים," התפעלה רוני. „אמא, אלה באמת החברים של יוסף טרומפלדור הגיבור?" חזרה דנה ושאלה משתוממת. הן שכחו אפילו לצחוק מ־הופעתם הפאתטית של הישישים הנהדרים.

אריק בן ה־13 פלוס היה בוחן יתר: „אבא, אתה יודע, זה נדמה כאילו המראיין „אז כל פעם כשהילד שגמר לקרוא, גמר לקרוא," סיפרה דנה. „אז הילד שאחריו לא התחיל תיכף. אז המורה שאלה מה זה איתנו היום שאנחנו חולמים, אז רוננה אמרה שזה בגלל שהיא חשבה באמצע על יוסף טרומפלדור הגיבור ועל הסיפור שה־שיעור הקודם, אז המורה בכלל לא כעסה."

לא מאמין להם כל־כך," הגיב בדממה ש־השתררה אחרי התוכנית.

„נכון — והוא היחידי שמפסיד מזה," השיב בעלי. „אני מאמין"

„גם אני," השים הבן באמונה שלמה.

★ ★ ★

גם דנה האמינה. שאבתי נחת ממחברת העברית שלה, שם הופיעו, בעקבות שאלות המורה, שלוש התשובות הבאות:

1. הישוב תל־חי שוכן בהרי הגליל.
2. טרומפלדור אמר טוב למות בעד ארצנו.
3. לזכר הגיבורים הקימו מצבת זיכרון אריה שואג.

זהו. שלוש עובדות קבועות במסמרות — בלי סימני שאלה, בלי פקפוק. כמו ש־ישוב תל־חי שוכן בהרי הגליל, כך אמר טרומפלדור טוב למות.

הסיפור בכיתה הרשים אותם כל כך ש־בשעה הבאה שמה המורה לב שמשהו לא בסדר. הם שיחקו במשחק הנקודה — כל ילד קורא משפט, וכשהוא מגיע לנקודה, הילד שעל־ידו צריך תיכף להמשיך לקרוא.

4. בהיותך במצב אינטימי כי מיטה, את חושבת:

א. התשוקה המינית הזאת מגעילה אותי. ☐

ב. צריכים לסייד כבר את הדירה. ☐

ג. כל העניין המיני הזה מיותר לגמרי. ☐

5. זוג ידידים טובים שלכם מספר לכם שהם ראו את ילדיהם במישחק מיני.

א. את חושבת שהילדים מופרעים. ☐

ב. את ממליצה לידידיך להעניש את הילדים. ☐

ג. לדעתך כדאי להפסיק את הידידות עם זוג כזה. ☐

6. יש לך את העקרונות הכי איום בעניינימין —

א. לדעתך המין טוב רק למטרות ילודה. ☐

ב. זו חובה המוטלת עלייך. ☐

ג. זהו אמצעי לקירבה וקשר עם בן־זוגך. ☐

7. את הולכת עם בן־זוגך לי־סרט. האמנת שזה סרט־מתח, אך גילית שזהו סרט מלא קטעים מפורטים על חדר־המיטות.

א. את מרגישה לא נוח ורוצה לעזוב את האולם. ☐

ב. את מודאגת שבן־זוגך עלול ל־התרגש מהקטעים הארוטיים ויר־צה לשכב עימך אחרי הסרט. ☐

ג. את נדהמת ונבוכה לראות שצו־סים נהנים ונלהבים מקטעים המ־ביכים אותך. ☐

8. בן־זוגך מעדיף תנוחות מי־ניות מיוחדות, שאת אישית אינך משתוקקת אליהם.

א. את נוהגת במיטה כאילו יש לך עניין בהן ומשתפת עימו פעולה. ☐

ב. את נענית לבקשתו, אך נשארת סבילה. ☐

ג. את מתנגדת בתוקף. ☐

עניתם — כל אחד לחוד — על ת־מישאל? השוו את התוצאות. אם אין ביניכם הסכמה לגבי 15 או יותר מח־תשובות — קיימת ביניכם אי־התאמה מינית. אתם זקוקים — ודחוף — לשי־חה גלוויית־לב, שבעיקבותיה מן הסתם תחליטו להיעזר ברופא סקסולוג, או פסיכיאטר. אולם לא חשוב מ ה תח־ליטו —

העיקר שתכירו בכך כי אתם ניצבים בפני בעייה.

אפיקומן בכל בקבוק ברנדי

2 טיסות ללונדון

ב„אל על"

אנו ממשיכים במסורת פסח ומעניקים עם כל קנית בקבוק ברנדי שלנו גלויות השתתפות בהגרלת הפרסים הגדולה:

* **2 טיסות ללונדון וחזרה** (כולל מסים)
* **20 שעוני „טיסו־סידרל"**
החידוש המהפכני של פיברגלס ופלדה
* **מערכת כלי כסף 120 חלקים**
(של "מיילקס")
* **5 מערכות „מטבח כיד המלך"**
(של "מיילקס")
* **50 טרנזיסטורים**
* **100 פרסי תנחומים: כדי „מצדה"**

ההגרלה בל"ג בעומר (24.5.70) בנוכחות הנהלת החברה, עורך־דין ופרסום אריאלי

דרשו את הגלויות והשתתפו במבצע.
כל המרבה לשלוח גלויות — מרבה סיכוייו לזכות

1889
PRIDMAN WINERY

פרידמן-יקנובה

כוכב חדש שנתגלה בלהקת חיל־התותחנים

מפגיז את מיצעדי הפיזמונים:

רומן מהתותחנים

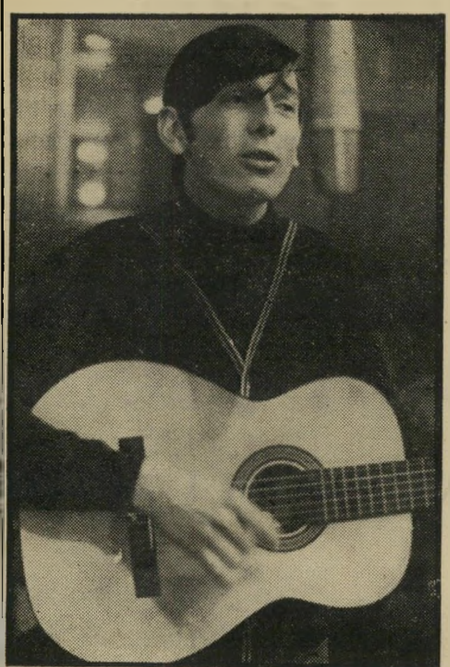
כבר ברור שסינדרלה תעשה לרומן שרון מה שעשו ערי הגדה ליגאל בשן. הפיזמון סינדרלה, הכלול בתוכניתה החדשה של להקת חיל־התותחנים והמושר בפי סולנה, רומן שרון, מתקדם בצעדי ענק לעבר צמרת מיצעד הפיזמונים העברי. ולכל מי שתמה ושאל מיהו רומן שרון זה — הרי התשובה:

הוא בסך הכל בן 19, והוא נולד למשפחת אמנים. אביו היה קוסם בקירקס ורשה הפולני, ומשעלה ארצה לפני כ־14 שנה, החל לשתף את בנו רומן בהופעותיו. „אני מופיע על הבמה כבר מגיל 8," מספר רומן, „בגיל קצת יותר מאוחר התחלתי ללמוד מוסיקה, והחלטתי לנטוש את העסקים של אבי." באותה תקופה החלו לצמוח בארץ להקות־הקצב הראשונות, ורומן הצטרף כסולן לאחת הלהקות. במשך כארבע שנים נדד מלהקה ללהקה ובמשך תקופה קצרה, בגיל 16, הופיע אף לבד. „פעם, כשהופעתי בחתונה," נזכר רומן, „ניגש אלי אדם שהציג את עצמו כבעל חברת התקליטים מקולית, והחתים אותי במקום על חוזה הקלטות. הוא היה האיש שבעצם גילה אותי, ושבוע אחרי כן נכנסתי לאולפן והקלטתי ארבעה פיזמונים שיצאו לשוק על גבי תקליט קטן."

התקליט לא הלך כל כך טוב, ורומן החליט להמשיך להופיע עם להקות קצב שונות, וזאת עשה עד שהתגייס לצבא, לפני כשנה. באותו זמן בדיוק הקימו את להקת חיל־התותחנים, ורומן היה אחד הראשונים שנתקבל אליה.

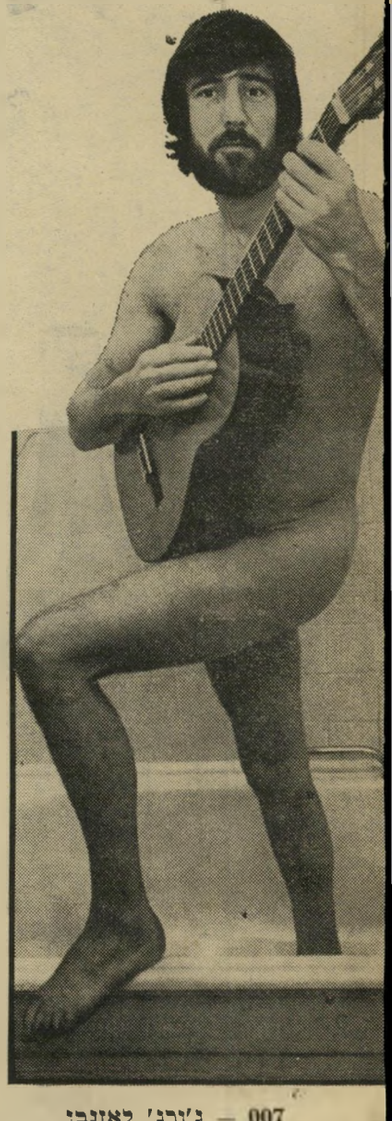
בימים אלה הלהקה כבר מופיעה ותקליט מאריך־נגן שלה יצא לשוק. בתקליט זה יש לרומן חמישה קטעי סולו, ששניים מהם כבר הפכו ללהיטים. לפני כחודשיים הגיע פיזמונו נעימת בוקר למקום החמישי במיצעד, ועתה מאיימת סינדרלה לכבוש את המקום הראשון. רומן מסוחרר קצת מההצלחה הפתאומית שירדה עליו, והוא התחיל לעבוד גם מחוץ למיסגרת הלהקה בהופעות ובהקלטות.

האם העובדה שהקאריירה הצעירה שלו דומה בדיוק לתחילת דרכם של אבי טולדאנו ויגאל בשן, איננה מפריעה לרומן? על כך הוא משיב: „האמת היא שרבים באים אלי וטוענים שאני מחקה גם את אבי וגם את יגאל, הן בקולי והן בדרכי אל ההצלחה. אבל צריך להביא בחשבון שכל הזמרים היום קיימים היום בארץ החלו את דרכם בלהקה צבאית. במה שנגע לקול, נכון שיש לי גוון־קול קצת דומה לזה של יגאל בשן, ואם אני רוצה, אני יכול אפילו לחקות אותו בדיוק. אבל ברור שאין לי כל נטיה לחקות אותו ואת הצלחתו, ואני נותן לדברים לזרום התפתחותם מאליהם."

רומן שרון

ג'יימס בונד למצעד הפיזמונים

007 — ג'ורג' לאזנבי

חובבי קצב היכונו: לקראת חג־העצמאות יגיעו אלינו מממלכות הקצב המערביות לחקת „ים, יזע ודמעות" (שכרת כ־25,000 דולאר להופעה), „הטרמלוש", הזמר האיטלקי **בובי סולו** ו... לא טעיתם — הזמרת **אסתר עופרים**. ●●●

מה גורם לשחקני קולנוע מפורסמים ליהפך לזמרי פופ? למיצעד הפיזמונים פתרונים. על־כל־פנים, שחקן הקולנוע **רוק האדסון** התקנא בעמיתו **כי מארווין** שכבש את צמרת המיצעד הבריטי בפיזמון „כוכב נודד". השבוע הוציא האדסון לשוק הבריטי תקליטון שעליו פיזמון מערבוני, הנקרא „חלף עם הבוקרים". גם מיודענו ג'יימס בונד עומד להתמודד עם מיצעד הפיזמונים. לאחר שהודיע 007 האחרון, **ג'ורג' לאזנבי**, כי לא יופיע יותר בסרטים, גידל את שערו וצימח זקן פרא, נכנס לאולפן הקלטות והקליט פיזמון בשם „בונד בחוץ". אילו היה **יאן פלמינג** רואה את תמונת הפירסומת שעשה לאזנבי בונד לפיזמון, היה בוודאי מתהפך בקברו. כי לאזנבי הצטלם בחדר אמבטיה כשהוא עירום לחלוטין, ורק גיטרה מכסה את מערומיו. ●●●

מתקבל מאוד על הדעת כי בעיניה של להקת „האריות" לא מצא חן ש„עוזי והסגנונות" תפסו מונופול על מיצעד הפיזמונים הלועזי שלנו, והם הקליטו פיזמון חדש במטרה לחזור למיצעד. שם הפיזמון „הפנטום האדום" והוא נכתב (באנגלית), הולחן ועובד בידי חברי להקה עצמם. ●●●

בהתקפה קשה ויוצאת דופן בחריפותה על מוסיקת המחתרת יצא החיפושית **ג'ורג' האריסון**: „כל המונח מוסיקת־מחתרת הוא שטות גדולה, יש מוסיקה מתקדמת, במובן זה שהמוסיקה איננה חוזרת על עצמה אף פעם. להקה חדשה הקוראת לעצמה להקת מחתרת מנסה להסתיר את חוסר כשרונה המוסיקלי מאחורי מונח זה, וכששואלים את חבריה מה הם השטויות שהם מנגנים הם עונים: מה אתם מבינים — זו מוסיקת מחתרת. מעניין שדווקא הלהקות המתקדמות כמו „ג'פרסון טול" ו„לד צפלין" לא מכנות עצמן בשם להקות מחתרת, כי לפי קנה־מידה זה גם „החיפושיות" חיו צריכות לקרוא לעצמן להקת מחתרת, וזה כבר באמת היה נשמע כבדיחה."

המרמלדה נמרחת שוב

מעטות הן הלהקות המצליחות לכבוש את המקום הראשון במצעד הפזמונים פעמיים ברציפות, ומעטות עוד יותר הלהקות העושות זאת בפזמונהן הראשונים. על אתגר זה הצליחה להתגבר להקת **המרמלדה**, אשר ללא רעש ופרסומת קנתה לעצמה במשך השנה האחרונה מעמד של להקת צמרת בבריטניה.

להקת המרמלדה היא למעשה להקה ותיקה מאד. מספר מנהיג הלהקה הסולן דין פורד: „בסקוטלנד, ארץ מולדתנו, מכירים אותנו כבר 7 שנים. משנת 1963 ועד סוף שנת 1967 הקלסנו והופענו ביחד רק בסקוטלנד והיינו מוכרים בשם „להקת הי

להקת „המרמלדה"

היינו מיואשים לגמרי שכן הסתובבנו בלונדון כחצי שנה מחוסרי עבודה."

למקום הראשון. ההזדמנות הגדולה ניתנה ללהקת **המרמלדה** כאשר מנהלי חברת **סי.בי.אס.** בלונדון החתימו אותה על חוזה אבירים הגאים". כאשר ב־1967 זכינו בכל התארים האפשריים בסקוטלנד, וכל פזמון שלנו נכנס ישר למקום הראשון במצעד הפזמונים שם, החלטנו לחפש שדות פעולה חדשים. בתחילת 1968 הגענו ללונדון והחלטנו לשנות את שם הלהקה וסגנונה. הצגנו את עצמנו כלהקת **המרמלדה**, ובאמתחתנו היה פזמון בשם **אינני יכול להפסיק עתה**. הפזמון נחל כשלון חרוץ ו

הקלטות. הפזמון הראשון שהוציאו לשוק היה **דברים אהובים** והוא הצליח לטפס עד למקום התשיעי במצעד הפזמונים הבריטי. מיד לאחר מכן ירדה ההצלחה על ה־מרמלדה כמכת ברק. **החיפושיות** הוציאו את האלבום הכפול שלהם, וכרגיל במקרים כ־אלה, החל מרוץ בין להקות־קצב חדשות, מי מהן תצליח להקליט ולהוציא לשוק ראשונה פזמון מהתקליט.

מספר דין פורד: „ערכנו הופעה ב־בירמינגהם כאשר הגיע מנהל ההפקות של **סי.בי.אס.** והודיע לנו שלמחרת בבוקר יו־צא תקליט חדש של **החיפושיות** לשוק. התחיל מרוץ נגד הזמן. השעה היתה שתיים אחר חצות כאשר טילפנתי ללונדון ובקשתי שיכינו לנו אולפן הקלטות במהירות. שכ־רנו מטוס מיוחד וטסנו כולנו ללונדון. ב־דרך שמענו את התקליט שהובא על ידי המנהל, והבחירה נפלה על הפזמון **אוב־לה־די, אוב־לה־דה**. הגענו לאולפן בשעה 4 ועד שעה 1 בבוקר גמרנו להקליט את הפזמון. הלכנו לישון עייפים וסחוטים, ולעת ערב כשקמנו, כבר היו עותקים ראשונים של ה־תקליט בחנויות".

עוד באותו יום החל התקליט להמכר ב־כמויות עצומות, וכעבור שבוע הגיע ל־מקום הראשון במצעד הפזמונים. יותר מאו־חר התברר שעוד שתי להקות הקליטו את הפזמון והוציאו אותו לשוק אך מסתבר שאחרו את הרכבת.

כיום להקת המרמלדה איננה עוד סתם להקה. היא נחשבת ללהקת צמרת שיש להתייחס אליה בכבוד ובהערצה. סולן ה־להקה דין פורד קנה לעצמו את הזכות להיות מנהיג להקת הקצב הנערץ ביותר ע״י בנות הטיפשעשרה, וזאת ביחוד לאחר שאליליי הטיפשעשרה הקודמים, סטיב אליס מלהקת פרשת האהבה ואנדי פיירוודאר — לו מלהקת פינת האמן פרשו מלהקותיהם. בינתיים מצליח הפזמון **השתקפויות חיי** ב־כל רחבי העולם, וגם בישראל הוא מאיים לכבוש את המקום הראשון במצעד ה־פזמונים מידיה של וונוס.

מצעד הפזמונים של
העולם הזה

מבוסס על מכירת תקליטים בשבוע ש־בין 29.3.70 — 3.4.70.

המספרים בסוגריים מציינים את מקומם של התקליטים בשבוע שעבר.

תקליטונים

1) (1) **ונוס** — כחול מזעזע (אי.אם.איי.)

2) (2) **להקה נודדת** — **תחיית** — קרידנס קלירווטר (סי.בי.אס.)

3) (4) **השתקפויות חיי** — המרמלדה (פאקס)

4) (3) **שלום קאנדי היפה** — ז׳אן פראנסואה מישל (התקליט חיפה)

5) (7) **צלצול פעמונים** — הארצ׳ים (אר.סי.איי.)

6) (6) **נה, נה, חיי חיי, נשקי־הו לישלום** — קיטור (פונודור)

7) (5) **אני גבר** — שיקאגו (סי.בי.אס.)

8) (10) **בלוז קוסמי** — ג׳אניס ג׳ופלין (סי.בי.אס.)

9) (—) **חוזה לך ברח** — אושיק לוי (הד ארצי)

10) (—) **גשר על מים סוערים** — סיימון וגרפונקל (סי.בי.אס.)

מאריכי נגן

1) (2) **לד צפלין 2** — לד צפלין (אר.סי.איי.)

2) (2) **10/23** — תוזה פלסיאנו (אר.סי.איי.)

) (3) **ישתות דמו** — האבנים המתגלגלות (פאקס)

4) (7) **כפטיבל סאן רמו 1970** — (סי.בי.אס.)

5) (4) **ווילי והילדים העניים** — תחיית קרינדנס קלירווטר (סי.בי.אס.)

6) (6) **דרך אבי** — החיפושיות (אי.אם.איי.)

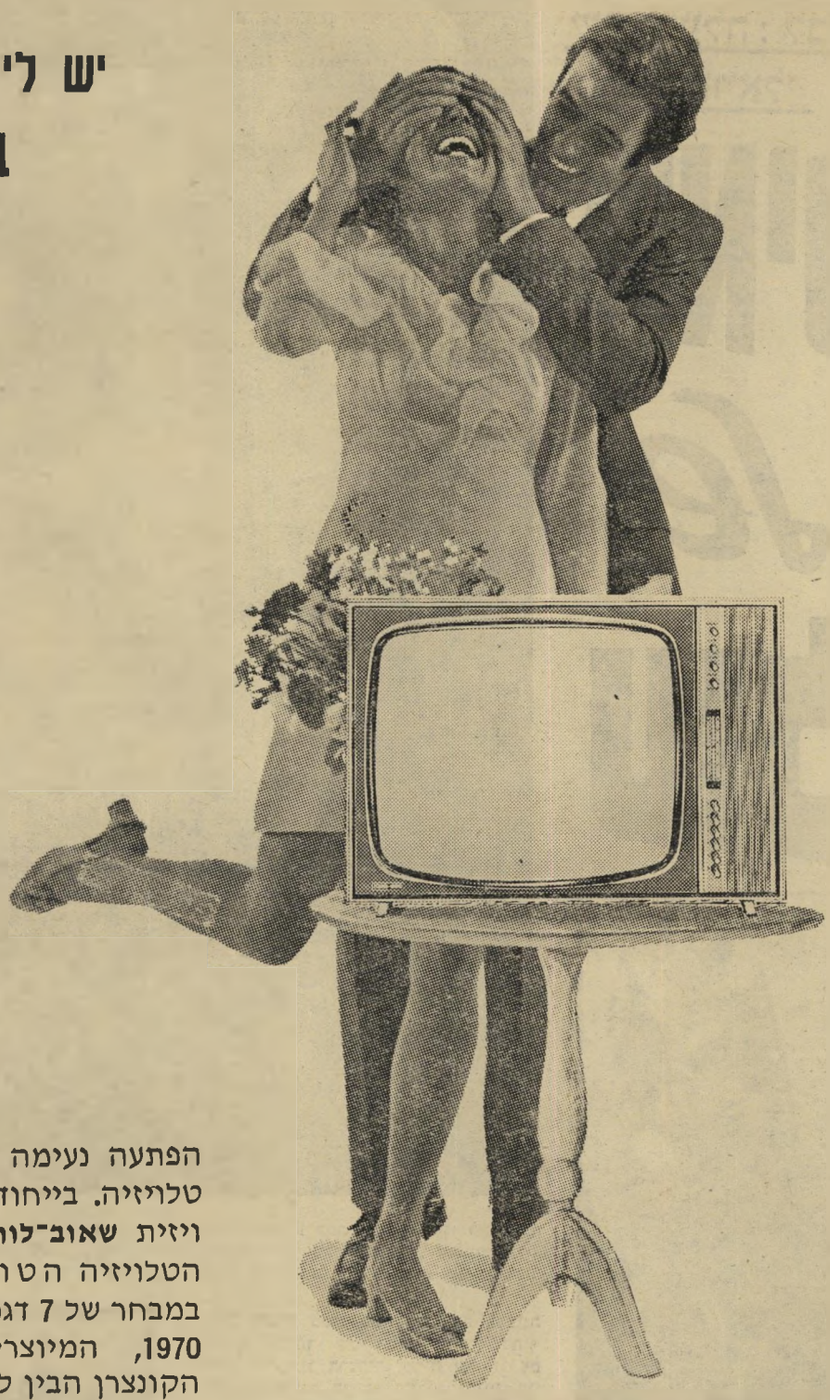
7) (5) **פוזי** — אריק איינשטיין (פונודור)

8) (—) **היי ג׳וד** — החיפושיות (אי.אם.איי.)

9) (9) **ג׳יימס בראון בממעדן אפולו** — ג׳יימס בראון (פולידור)

10) (10) **מיטב להיטי אבי טולדאנו** — (אי.אם.איי.)

יש לי הפתעה בשבילך יקירתי

הפתעה נעימה היא לקבל טלויזיה. בייחוד כשזו טל־ויזית **שאוב־לורנץ!** מקלט הטלויזיה הטוב בעולם, במבחר של 7 דגמים חדשים 1970, המיוצרים על־ידי הקונצרן הבין לאומי .I.T.T. אחריות של 7 שנים להספ־קת חלפים.

SCHAUB-LORENZ שויצ

מזכירה גם
עוזרת בבית!

ועונה לטלפון 24 שעות ביממה
כמוכן המזכירה האוטומטית.

וכן אנו מספקים:
* **מכשירי האזנה**
* **מגבירי טלפון**
* **התקנת מיקרופונים והקלטות**

רדיו דוקטור, רח׳ שלום־עליכם 18, תל־אביב, טלפון 244118.

מחול ג׳אז ומודרני
בבית רינה ניקובה
ירושלים
בהדרכת הרקדן והכוריאוגרף
שמעון לוי

למתחילים ומתקדמים ומקצועיים
ולכתות ריתמיקה לילדים
בימים א׳—ג׳, טל. 25195

מריה של נתנה שי לבעלה: לביים סרט ישראלי

האיש של של

המדריך וייט ריילין, בעלה הצעיר של מריה של, ה־מביים של הסרט **חמסין**, מוביל את אחת הנערות לזירת הצילום בחוף סידנא עלי.

לה עובדת יסוד זאת, והכל נגמר בטרגדיה כמו אצל הקלאסיקונים היוונים הטובים. אבל עד אז יש בסרט המון סצינות נוצ־זות, שיוכיחו לעולם כי גם ישראל היא מתקדמת. אחת מהן, סצינת החלום, מתארת

הכוכבת הלית קתמור, שהופיעה לראשונה בקולנוע בסרטו האוואנגרדי של בעלה **מקרה אשה**, מופיעה בסרט **חמסין** לצידן של מריה של, יהודית סולה, והשחקנית היוגוסלבית נדה ארנריק. היא עתידה לגנוב את ההצגה בשל סצינות העירום שלה.

העוזרת מריה של בתפקיד עוז־רת־הבמאי מתחת למצ־למה. מריה עושה את כל המאמצים כדי שבעלה יצליח בסרט הראשון שהוא מביים.

היה חמסין ממש כשהסריטו את הסצינה הלוהטת ביותר של הסרט חמסין בחוף סידנא עלי, ליד הרצליה. מריה של, זו עם הפנים התמימות מג־רבז ולילות לבנים, הי־תה ממש מיואשת. „אותך בדיוק אני מחפ־שת!" הסתערה על אשה שנקלעה למקום, „אני צריכה אותך. את מוכנה להתפשט?"

לא היו לה מטרות בלתי כשרות. היא פשוט רצתה לעזור לבעלה הצעיר וחסר ה־

טרגדיה משפחתית לפי רומן של שילר מתרחשת בחמסין ישראלי

ניסיון, וייט ריילין, המביים את הסרט חמסין. זהו סרטו הראשון. הוא גם כתב את התסריט. היא נורא רוצה שהוא יצליח. מסתבר שאת התסריט הוא כתב לפי מת־זהו של פרידריך שילר הכלה ממסינה, ורק הוסיף לו רקע ישראלי. זוהי טרגדיה משפ־חתית מסובכת נורא על אם (מריה של) ו־שלושת בניה, שאחד הוא טייס בחיל־האויר, השני פסל הולל והשלישית, שאינה מכי־רה את שני האחרים, היא תלמידת פני־מיה בשוויץ.

כמו בשיר צרות זסקנדאלים במשפחה, מתאהבת הבת באחיה מבלי שתדע כי הוא יוצא חלצי הוריה, עד שהאם הטובה מגלה

בסטודיו של תומרקין מתעלסת הלית קתמור באהבים עם השחקן הצרפתי ז׳ראלד רובר, המגלם בסרט את אחד משני בניה של מריה של. השניים — הלית קתמור וז׳ראלד רובר — מנהלים חיי הוללות פרועים, אשר בסופו־של־דבר מביאים לידי כך שהם מסתיימים בסרט בטרגדיה.

חבורת היפיס מתהוללת המסיימת את ה־אורגיה שלה ברחצה בחוף הים. זאת ה־סצינה שהסריטו בחוף סידנא עלי.

אלא שלא כל הבחורות שהיו בתחילת המסיבה, כשלא היה צריך עוד להתפשט, הסכימו לבוא גם לסצינת העירום ההיפית בים ולהתפשט תמורת 25 ל"י ליום. היו שם אירית פרידמן (21) מאריזונה, הלומדת ספרות עברית באוניברסיטת תל־אביב; רוז־נה פליישמן, אמריקאית הרוקדת בלהקת בת־דור; איקה, אחותה הצעירה של ה־תכשיטאית רחל גרא, ועד כמה נערות. אבל למריה ולבעלה חסרו עוד כמה ערומות. בלית ברירה הסתפקו במה שהיה. זאב

הצייד וייט, שהיה צייד במיקצועו, לפני שהפך לבמאי, מדגים בשימחה את כישרון הציור שלו כאשר הוא עוזר לאפר את אחת השחקניות.

הבמאי וייט ריילין, שכתב את תס־ריטו של הסרט **חמסין**, מב־יים בתוך המיים את אחת הנערות שהסכימו להתערטל לצורך הצילום בסצינה היפית.

ליכטר, התפאורן של אולפני הסרטה התחיל לצייר ציורים פסיכודליים על הגופות כש־וייט, הבמאי, מסתייג בכשרון הציור שלו ומתנדב לעזור במו ידיו. מה שלא עשו ה־ציורים לגופות עשו התכשיטים של אלי ו־רחל גרא. "פליני היה מתקנא בדמיון שלך" צהלה מריה של הטובה כלפי רחל גרא.

עד שסיימו לקשט את הערומות ברחה ה־שמש. את הצילומים היה צורך לדחות ליום אחר. אבל הסצינה תופיע בחמסין, מה שלא יהיה. זה חשוב לעלילה. מריה של, ש־השקיעה מכספה בסרט ומשחקת בו כדי ל־הוכיח שבעלה הצעיר ואבי בתה הוא גם במאי כשרוני, עושה הכל למען ההצלחה.

זה שבעלה מחזר לעיניה אחרי השחקניות, לא שייך לענין. "מה לעשות?" היא אומרת, "לבעלי יש תכונה שהוא מגלה בכל בחורה את מה שיש בה."

התכשיטאית רחל גרא מכינה ניצבת לסצינת „חחלום"

מכתבים לרותי

היה היה נהג תמים

אני נשבעת לכם שאינני יודעת כלום על החתיכה הזו שמחייכת מאחורי שיער סתור. 15/70 היה נהג תמים שלקח חייל כטרמפיסט. משירד הלה ממכוניתו, הפיל מספר תמונות, ביניהן התמונה הזו.

כן, מזכרת שממש מרגינה את הלב. מה עוד שבאמצעותה הוא מבקש לאתר את ה־

15/07

טרמפיסט שלו. הוא הבטיח לי שכל יתר ה־תמונות נוגעות להווי היחידה בה משרת הטרמפיסט.

אז אל תקנאו כל כך שלו יש ולכם אין.

★ ★ ★

הגוף השלישי

לפני שאני מתחילה, אני צריכה לספר לך שאינני מתייחסת להצגה הקוסמטית שערך 16/70 במכתבו. מה עוד שכתב אותו בגוף שלישי.

אבל אני מוכרחה לספר לך שהוא כן עם עצמו בקשר לפחד מדיסקוטקים ולאהבת ה־קריאה והאזנה למוסיקה סולידית.

הוא בכלל נורא „ישמח להכירך הנערה, הצנועה, השקטה, האינטליגנטית מאזור תל־אביב.“

וכי הגדרת את עצמך כפחותה מכך?

★ ★ ★

!!!

מיועד לנשים שביניכן!

קבוצת גברים, כולם חיילים! מיחידה קר־בית! מבקשים להתכתב איתכן, בתנאי ש־עברתן כבר את גיל ה־18.

הם יענו לכל מכתב. גם אם לא תשלחנה תמונות.

יורם פוקר, נא לשלוח כתובת מדוייקת, בטוחה שתקבלו המון מכתבים!

★ ★ ★

אם.או.אם.

דבר אחד ברור לי כבר עכשיו — כל המכתבים של השבוע יהיו מיועדים ל־17/70 ולא בלי סיבה:

„אנו בני 25 במצב נואש. נמאס לנו ללכת עם ההורים לסרט והסבתא שואלת כל יום מתי החתונה. אנו עליזים, אוהבי ספורט ו־טיולים ברגל. מבטיחים לענות לכל מכתב.

„באם לא נקבל תשובה תוך זמן סביר, לא ישאר לנו אלא לנקוט בצעדים נואשים וללכת לאופרה.“

על החתום: „המחפשים“.

אל תסתכלנה עלי ככה, לגבי דידי לא איכפת לי אם תמשכנה להיות רווקות.

★ ★ ★

אז איפה הם?

„אז תגידו, איפוא כל הבחורים הגבו־הים?“ שואלת 18/70, „אני כבר על סף יאוש. ואולי גם קצת אשמה. אני נורא בר־רנית. הייתי מעוניינת לעמוד במיבחן של ברדן פשוט כדי לדעת איך מפגישים שניים כמונו. אני חושבת שיש לי הרבה מה להציע.“ מכאן היא עוברת לפרטים פס־פורטיים יבשים אודותיה: גובה 180, נאה, השכלה מעל לתיכונית, ומעל לגיל 23.

היא אמנם ביקשה תמונה, אבל זה לא נקרא.

★ ★ ★

כתבי אין, נערה

האי הנה חייל קרבי, נערות! ואפילו טנ־קיסט! הוא ביקש שאטפל בו ברחמנות. אז תראו איזו ליריקה משרה אותה תעלה מפורסמת, שם בדרום: „הבעייה שלי היא בעייתם של מרבית החיילים הקרביים. שי־שה שבועות ולפעמים יותר, אני נמצא רחוק מן הבית, ואז, כשאני מקבל את ה־שישי־שבת שאני כל כך מחכה להם, מקבל הבית את פני בריקנות איומה.

„אומרים לי שתל־אביב מלאה בחורות צעירות ונחמדות, ואני אומנם רואה אותן עוברות ברחוב, רוקדות בדיסקוטק, חוז־רות מבית־הספר. אבל הקושי הוא, כמובן, לגשת אליהן. וחוץ מזה מה אני יכול כבר להציע?

„ציפיה של שישה שבועות כתמורה ל־שני לילות?“

לעלם מלאו כבר 21 שנים. לו שיער ער־מוני ועיניים חומות המציצות מאחורי מש־קפיים.

אז אם את תלמידת תיכון או סיימת כבר את לימודי התיכון שלך, ואולי את מת־עניינת במדע ובאמנות, ואם באמת אין לך מה לעשות, את יכולה לכתוב אל 19/70.

★ ★ ★

חציץ ונפגע

20/70 ראה אותה על רציפת האוטובוס ונדהם מיופיה. שא־לה של טעם! הוא מבטיח, בדיוק אזו־מהו: „עתה לא אמ־צא לעצמי מנוח עד אשר היא תתקשר אלי. אנא עזרו לי!“

אז, קוראים רח־מנים, נערה נחמודת, העונה לשם יעל, כפי שמסתבר מהכ־תוב מאחורי התמו־נה, אנא תנו מר־גוע לנפשו של ה־מציץ הלז, אולי הוא יירגע!

20/70

★ ★ ★

הצהרת שידוכין

אילולא הייתי חו־ששת כל כך מ... או לבטח הייתי חו־טפת אותו לעצמי.

תארו לעצמכם, לא די שהוא יליד הא־רץ, הוא גם בוגר אוניברסיטת ברקלי בקלי־פורניה ובעל תואר ראשון בכימיה.

הברנש אינו חושש אפילו להציג עצמו למכירה כממושקף במיסגרת כהה עם שיער חום שמתחיל להכסיף בצדעים וזאת לאחר 32 שנים, 186 ס״מ, 78 ק״ג ו־85 מ״ר של דירה בסביבות חיפה.

מה גם שהוא קבלן גגנות ובעל משתלה.

כל זאת נמכר תמורת „בת 20—30 ש־נים בערך, יפה ומקסימה, בעלת גוף מחו־טב, חינוך טוב מהבית או השכלה“ והכי חשוב אצלו זה „בעלת חיוך ‚מונה ליזה‘ אמיתי.“ וכדי להרגיז אותי עוד יותר, הוא טוען, כמו בכל מודעת שידוכין אמיתית: „הכסף לא משנה!“

או ספרי לה, ל־21/70 מה תפקידו של הכסף בחיים!!!

הר מידיך הטוב. רות אדישותו לכ־ה לבעיותיך, הוא ל לנקוט צעד מד־כן, שכדאי שתהיה ן לקראתו. אל ליט החלטות חפו־ ואל תסתכסך חבריך לעבודה. טלה — בחיי ה־בה שלך יחולו השבוע שינויים מר־קי־לכת. אל תחסכי לגלות לו אהבתך.

★ ★ ★

העבודה זה לא הכל ב־חיים. הגיע הזמן שתת־חיל לחשוב יותר על בני משפחתך ולהקדיש להם יותר תשומת לב, כי בעתיד הקרוב תזד־קק למלוא אהדתם ו־הבנתם. אל תחסוך לש־מוע לעצות של אנשים מבוגרים ממך ובעלי־ון רב משלך, אפילו אם עצותיהם נשמ־ת מיושנות. בת שור: הסיסמה זהירות.

★ ★ ★

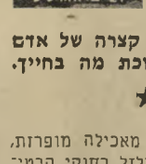
פה לך שבוע נפלא. חסים המתוחים ב־ודה יירגעו, ובמקו־ תבוא אווירה נעי־ ושקטה, שתאפשר להקדיש את מלוא ומת־הלב לעבודה רת. נערה, שנדמה שאינה מעוניינת תביא עימה הפ־ נעימה, ויחסי הידידות ביניכם ית־קו ואולי במשך הזמן יהפכו לאהבה.

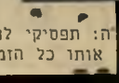
הקצב המהיר של עס־קיך יתגבר, ותיאלץ ל־עמוד בלחץ. שמור על כוחותיך ואל תג־זים, פן תישבר. אל תהסס לדחות עיסקות, אפילו אם הן טובות ועשה קודם כל את ה־דברים שליהם התחייבת. בני משפחתך יעמדו ל־ך ויבינו את המצב, כל זמן שתקדיש תשומת לב. סרטנית: הוא לא בשבילך.

★ ★ ★

יטחון העצמי שר־ת יסייע לך בעבו־ וברכישת ידידים. תחנף קצת לבוס לא פחיתות כבוד, אתה בטוח שה־אה תהיה העלאת שכורת. היחסים עם ז קרוב אליך. יש־ו מאוד, ויביאו חה חברתית. נסיעה קצרה של אדם ב אליך תגרום למבוכת מה בחייך.

★ ★ ★

השמר מאכילה מופרזת, ואל תזלזל בחוקי הבט־חות בדרכים. סיכוייך שכנים עלול לגרום לך אי־נעימות, אם תתפתה להיות מעורב בו יתר־על־המידה. אל תסמוך על בעלי המלאכה ה־מטפלים בחפציך, ובדוק היטב את עבודתם. בת־ה: תפסיקי להיות ביישנית, ואל תש־אותו כל הזמן אם הוא באמת אוהבך.

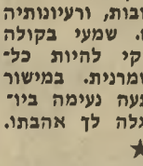
אל תאמין להבטחות שניתנו לך במקום־עבודתך, ותפסיק להיות נאיבי. דאג שכל זכויותיך תשמרנה, והבטח אותן בחוזה. ה־קריירות של בת זוגך אליך תימשך עוד קצת, אך אם תגלה הבנה ולא תלחץ, זה יעבור. בת־מאזניים — אירועים חברתיים בחברתה של אישיות מבריקה יגרמו לך הנאה והתרגשות. השבוע גם תגיע אליך תשובה למכתב ששלחת לחו״ל. אם אתה בעל חזות חיצונית בהירה — אל תהסס השבוע להמר על האדום. סיכוייך לזכות מובטחים.

★ ★ ★

אינך מקדיש מספיק תשומת־לב לילדיך ולמשפחתך. משהו אוכל אותך מבפנים והופך אותך לאדם חסר סבלנות. טיולים באוויר הצח ומנוחה יועילו לעסקיך יותר מדאגה. בת עקרב — העצות אשר ידידתך נתנה לך בעניניך לבוש חן טובות, ורעיונותיה נכונים. שמעי בקולה והפסיקי להיות כל־כך שמרנית. במישור הרומנטי נכונה לך הפתעה נעימה ביו־תר. הגבר בו חשקת יגלה לך אהבתו.

★ ★ ★

אל תסתבך בהוצאות כספיות שאין בהן תועלת. החיסכון מתאים לך יותר מפזרנות. היא לא תאהב אותך יותר אם תבזבז את כל מה שיש לך על שטו־יות. כדאי שתפסיק ל־הסתובב ותשב יותר ב־בית. בת קשת: תפסיקי לקנא ולריב איתו על כל שטות. הוא עדיין אוהב אותך, אך אם תמ־שיכי לנדנד, יילך למי־שהי אחרת. היי נעימה ונשית, ושמרי על יופיך. היזהר משחור המחכה לך מעבר לפינה. לא יהיה לך סיכוי.

★ ★ ★

השבוע תנחל תבוסה, כתוצאה מעודף הביטחון העצמי המופרז שגילית. אך אין דבר, הירגע, מפני שבסופו של דבר אתה עשוי להפיק תועלת מכל העניין. כדאי ש־תפסיק להתרוצץ ות־שב קצת לחשוב על הבעיות אשר מטרי־דות אותך באמת, ולא על אלה שנדמה לך. הקדש את מלוא המ־רץ להתקדמות בעבו־דה ותיווכח שזה משתלם. בת גדי — אל תבזבזי את כל כספך על בגדים.

★ ★ ★

אל תניח לבעיותיך האישיות להפריע לך בעבודה, פן תגדיש את הסאה. במקום לח־שוב היום על הבעיות שלך, צא לבלות, היפ־גש עם ידידים וחזר אחרי נערות. ידיד ותיק שלא פגשת שנים יביא עימו הפתעה נעימה מאוד. היזהר מאשתו של אדם קרוב אליך, שתנסה להכשיל אותך. בת דלי — מצפה לך שבוע ניפלא. תצליחי בכל אשר תעשי, אישעסקים: זהו השבוע להחלטות הרות־גורל. לכן אל תהסס הרבה.

★ ★ ★

הפסק לגשש באפלה ולפחד לשאול את ה־אנשים הקרובים אליך שאלות. שום דבר לא ייפתר אם לא תקח את היוזמה לידיים. אף אחד לא יעשה זאת בשבילך. נסה ל־גלות הבנה לבעיותיה של בת זוגך ותיווכח שהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר. בת דגים — אל תהיי נאיבית ואל תאמיני לכל מה שאומרים לך. הגיע הזמן שתפעילי את חכגיון שלך. כל אחד דואג קודם כל לעצמו, כולל חברותיך.

הנסיך והנסיכה של ישראל

לשנת 1970

מטעם מערכת **העולם הזה** ויצרני **מאלט אביר**

ובחסותו האדיבה של **ד"ר ישראל פלד**

ראש עיריית רמת־גן

התחרות תיערך בפסח 23.4.70, באמפיתיאטרון של הפארק הלאומי בר"ג

כרטיסים במכירה מוקדמת ניתן להשיג במערכת „העולם הזה", רחוב קרליבך 12, ת"א, בין השעות 9.00—18.00.

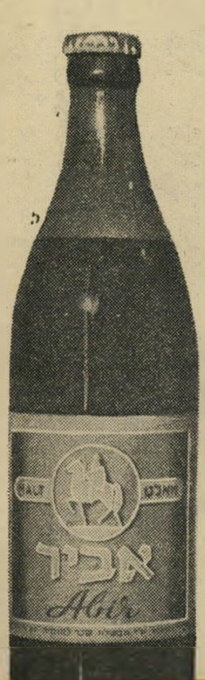
סיני מוסקוביץ
בן 3, הלל 51, חיפה

חגית כהן
בת 5½, נוה־מרחב 35, פרדס־חנה

דורון חן
בן 3, הרימון 10, רמת־גן

עלית
העילית בשוקולד

חברת „עלית", יצרני הממתקים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף הבחירה הגדול, וחבילות־שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

בנשף הבחירה תתקיים

הופעת הבכורה של הקרקס הישראלי

מאלט אביר – משקה אדיר!

במדינה

דרכי אדם

מרבה נשים

מרבה צרות

בכל צרה, אומר הפתגם העממי, חפש את האשה. בצרות שבאו על אלי ביטון לא צריך היה לחפש הרבה. מקור הצרות היה גלוי לעין. היו אלו שתי נשים, לא אחת.

מבטו החמים וחיוכו הצחור נועד לשכור לב כל אשה. ואכן, באמת שבר.

אלי נישא בגיל צעיר לצעירה תמירה, יוצאת מרוקו, בבית־שמש עיר מגוריו. במשך השנים נולדו לזוג שלושה ילדים. אולם פרנסה לא היתה מצויה בבית־שמש, ואלי עלה לתל־אביב כדי לשבור למשפחתו שבר. הוא מצא עבודה בבית־חרושת גדול בבת־ים התמנה כמנהל עבודה, ומצבו הכלכלי הלך והשתפר. אולם לביתו בבית־שמש לא הצליח להגיע אלא רק אחת לשבוע.

מה קורה לגבר כשהוא שרוי הרחק מאשתו החוקית חמישה ימים בשבוע? כמובן. הוא מצא אשה אחרת.

אשה ליום חול — ולשבת. האשה שהוא מצא היתה תושבת בת־ים, גרושה ואם לשני ילדים, הגרה קרוב למקום עבודתו.

נאשם ביטון
רק בשבתות

דתו. היא ראתה פעמים רבות את אלי אוכל במזנון ליד ביתה. הגבר הנאה קסם לה, והיא סידרה עם ידידיה שיכירו לה אותו. זה היה לפני שלוש שנים.

אלי התחיל לבקר בביתה, וכתוצאה מביקורים אלו נולדו לגרושה, בשנים הקרובות שני ילדים. אלי לא הסתיר מפניה שהוא נשוי, בא עימה להסדר שבמשך השבוע הוא יימצא אצלה, ואילו לשבתות יסע הביתה למשפחתו בבית־שמש.

החיים התנהלו על מי־מנוחות — עד שאשתו החוקית של אלי נכנסה להריון בעיקבות אחד מביקורי יום ששי שלו.

האהובה התנגדה. החודשים עברו, וגברת ביטון החוקית הגיעה לסוף החודש התשיעי. ביטון, שהוא גבר הדואג לנשותיו, החליט ביום חמישי בערך כי עליו לנסוע הביתה, שמא תילקח אשתו לבית־החולים ושלושת ילדיו ישארו לבדם בבית. אולם כשהודיע על כוונתו זו לאהובתו, סירבה זו להרשות לו לנסוע.

טענתה: קיים ביניהם הסכם, וההסכם אומר שהוא נוסע רק ביום שישי, לידה או לא לידה — הוא לא יעזוב את הבית עד היום הקבוע.

אלי התעקש לנסוע — ועקשנותו זו הביאה אותו בפני השופטת הדסה בן־עתו, בבית־משפט־השלום בתל־אביב.

מכות מהאהובה. לדבריו, התנפלה עליו אהובתו, כשניסה להפר את ההסכם, נעצה בו ציפורניים ומרטה את שערו. כשראה שאין לו ברירה, פשט את בגדיו והלך לישון.

בתלונתה למשטרה, מאידך, טוענת ה' אהובה שאהובה כיבד אותה במכות נאמנות עד אשר נאלצה לברוח מן הבית

מועדון חברים

אימפרוביזציה
Improvisation

ערב ערב
ת"א, רח' הירקון פינת נס־ציונה

מחול וג'אז

הרקדן־והכוריאוגרף **שמעון לוי**, בוגר אולפני־מחול בניו־יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה־ומיקצב.

קורסי־בוקר וקורסי־ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

פרט': טל. 24 74 80 (8.00—10.00 לפנה"צ; 17.00—20.00 בערב).

ולקרוא לעזרת החוק.

בתום המשפט ביקש בא־כוח המשטרה שהשופטת תחייב את אלי שלא לבקר יותר בבית אהובתו, כדי למנוע הישנות המקרה. אולם השופטת התנגדה: „איך אאסור עליו לבקר בביתה, כשיש לו אי־תה שני ילדים?" שאלה. ביטון עצמו לא התנגד לבקשת המשטרה. „אם כבוד השו־פטת רוצה שלא אבקר אצלה יותר, לא אבקר," הכריז. „אשתדל לדאוג לילדים בלי לבקר. אבל אשתי עכשיו בהריון, היא צריכה ללדת כל יום, ואני נורא עצבני ורוצה להיות על ידה."

השופטת חייבה את אב החמישייה לא להשתמש יותר בכוח הזרוע כדי ליישב סיכסוכים בינו לבין אהובתו, שיחררה או־תו בערבות עצמית של 500 ל"י, ושלחה אותו לביתו.

היא רק לא ציינה לאיזה בית.

„רוצה לבית־הסוהר"

לרחמים משעלי לא שיחק המזל לאחרונה. במשך השנה האחרונה בלבד הוא צבר חו־בות בסך 6,000 ל"י. נושיו התחילו לרדוף אותו, מי בעצמו ומי באמצעות ההוצאה־לפועל. עקב המצב הכלכלי הקשה הסתכ־סכה איתו אשתו והוא נאלץ לעזוב את הבית.

מיואש וחסר קורת־גג התחיל לשוטט ברחבי הארץ, כשאת ימיו הוא מבלה ב־רחובות ואת לילותיו בגנים ציבוריים.

עד שיום אחד החליט לשים קץ לסיבלו. הוא נכנס לבנק עם 50 לירות האחרונות שבכיסו, הפקיד אותם וקיבל פנקס צ'קים. באמצעותו קנה כרטיסי פיס ב־150 ל"י, שעון ב־200 ל"י, שטיח ב־230 ל"י ובגדים ב־70 ל"י. ואז — לדבריו — מצא גם צ'ק של 5,000 ל"י.

הוא ניגש לקיוסק עם הצ'ק הקמוט — ובעל הדוכן הזעיק את המשטרה. משעלי נעצר במקום.

כולם רודפים אותי. בבית משפט השלום טען משעלי בן ה־50: „מצאתי את הצ'ק הזה והלכתי לקנות בו מפעל הפיס. ניגשתי לקיוסק — בידיעה שאני אעצר. רציתי להיאסר. החובות שלי עולים על 6000 ל"י. אשתי זרקה אותי מן הבית, אני ישן בגנים ציבוריים והמשטרה וההוצאה־לפועל רודפים אותי."

הוא צדק.

בית־המשפט פסק לו 15 ימי מעצר על פי בקשת בא־כוח המשטרה — וב־הסכמתו של משעלי. אולם בית־המשפט השאיר בידיו את הבחירה להגיש ערעור ולבקש להשתחרר. זאת אומרת, רק במידה שישנה את דעתו וימאס בבית־הסוהר.

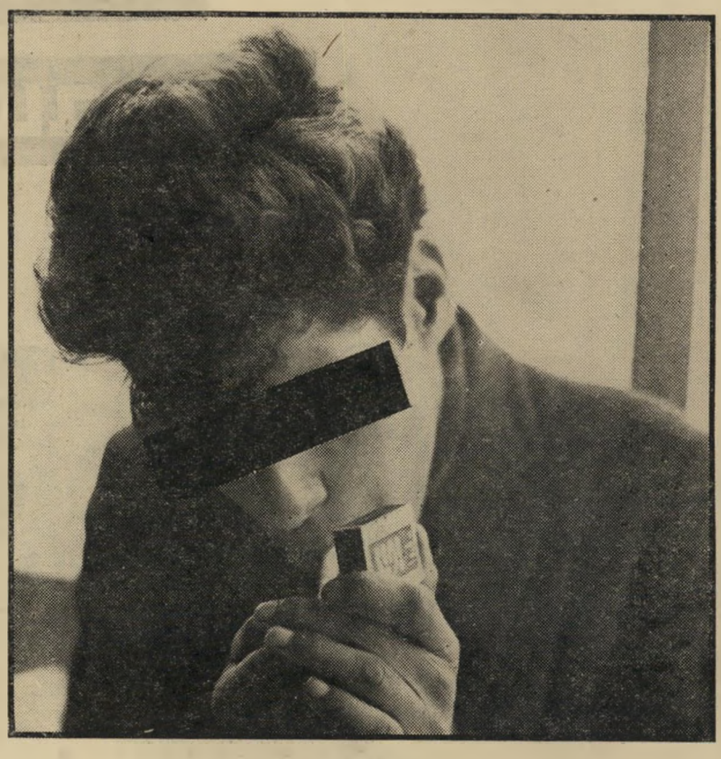
דרכי חיים

„תני לי שאנס!"

ארנון ר. (שם בדוי — השם האמיתי שמור במערכת) הוא נער בן 16 וחצי. סיפור חייו נראה כלקוח מדראמה איטלקית קולנו־עית מסוג בן ללא הורים.

„הייתי בן חודשיים כשהורי זרקו אותי בפרדס ליד חדרה," מספר ארנון. „עד גיל 16 לא ידעתי מי זאת אמי. סבא שלי הוא שסיפר לי איך זה קרה.

„אבי היה בן 18 כשנולדתי. אמי היתה

נרדף ארנון ר.
„אמא השליכה אותי לפרדס!"

בת 16. הם התגרשו אחרי שלושה חודשים. כשנולדתי, זרקה אותי אמי לפרדס. במיקרה עבר שם סבא שלי ומצא אותי. הוא לקח אותי לבית־חולים, גילו שאמא שלי נתנה לי לשתות, לפני שעזבה אותי, פוספור — אותו הורידה מראשי־גפרורים."

„אבא לא רצה אותי!" כשיצא ארנון מכלל סכנה, אסף אותו סבו לביתו ו־גידלו. כשמלאו לו חמש שנים, מסר אותו הסבא למוסד לטיפול בילדים עזובים.

„שמונה שנים הייתי במוסדות על חשבון המדינה," מספר ארנון. „כשהייתי גדול, סיפר לי סבי מי הם הורי. הלכתי לראות את אבי. הייתי מוכן לסלוח לו הכל. אבל הוא לא רצה אותי. חזרתי לסבא שלי, ש־עבר לגור בירושלים.

„שם הסתבכתי עם חבורת עבריינים צע־רים. ביצעתי פריצות. פעם גנבתי סל מ־מדרכה והתגלה לי שהיו שם 360 ל"י. זה הספיק לי לחודש. כשהכסף נגמר, התחלתי לחפש משהו אחר."

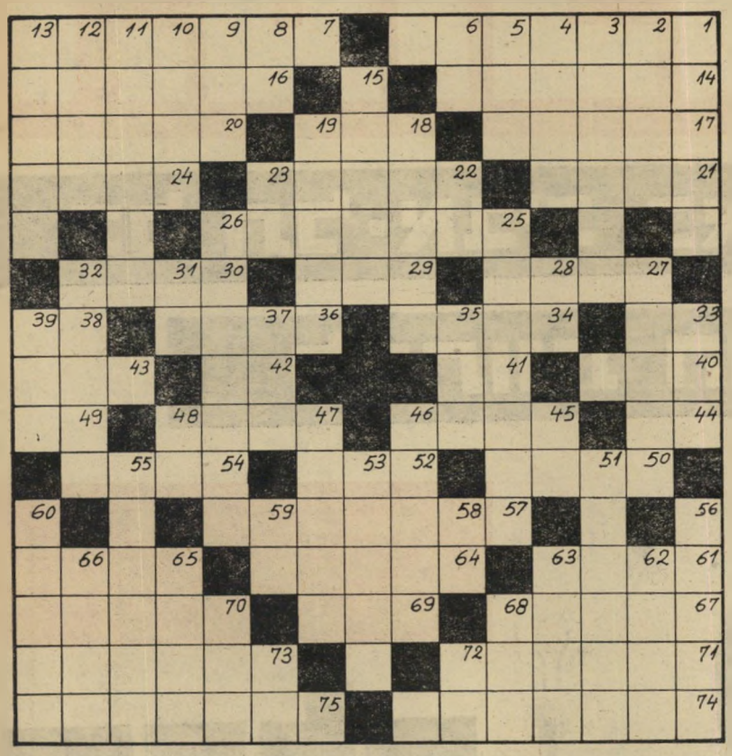
המשטרה תפסה אותו. הוא נשלח למוס־דות לעבריינים צעירים, ברח משם, שכר חדר בתל־אביב, עובד כסבל באחד השווקים.

מי מוכן לעזור? „אני עובד עכשיו קשה ומרויח לבד את הלחם שלי," מספר ארנון. „עכשיו עומדים לעשות לי משפט על שברחתי מהמוסד שם החזיקו אותי. השופט עלול להחזיר אותי לתל־מונד ל־שנתיים. הוא ישאל מיד איפה אני נמצא וכאשר ישמע שאני עצמאי, מרויח את הלחם שלי לבד ואינני גר אצל ההורים ישלח אותי לתל־מונד. איך אני יכול להסביר לשופט שאינני יכול לחזור אל האבא והאמא שלי, למרות שהם חיים?"

„שיתנו לי שאנס," אומר ארנון, נמוך, כחוש ושחרחר, בעל עיניים לוהטות, מלובש בקפידה ופיקח מכפי גילו. „אני רוצה ללכת לקיבוץ, ללמוד מקצוע, להיות רחוק ממה שקרה לי עד עכשיו. אולי מישהו יקרה את הסיפור הזה בעתון וירצה לעזור לי. אני עדיין לא אבוד, למרות מה שעבר עלי בחיים הקצרים שלי. אבל מחר יכול להיות כבר מאוחר!"

מי מוכן לעזור לארנון ר.?

תשבץ העולם הזה 1701

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל־אביב, ולציין על המעטפה „תשבץ 1701". בין הפותרים יוגרלו 5 פרסי ספרים.

מאוזן:

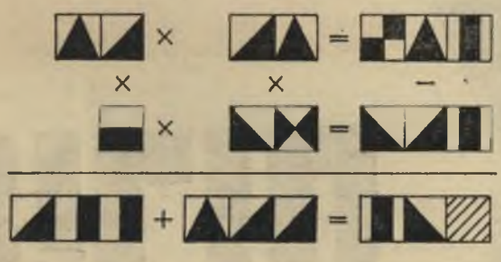
1. לויתן אגדי. 7. השער האחרון במסכת נזיקין. 14. גשר על הסואץ. 16. מקום דיור קבוע. 17. אי מצרי בפתח מיפרץ סואץ. 18. אציל. 20. קיבוץ בעמק. 21. אפלה. 22. עליו ניצב מקלע קל. 24. הסכום הכולל. 25. מפקד היחונים ב„איליאס" להומרוס. 27. מעין מגופה. 29. הלבו אחרי... 30. מחול זוגות טרקליני. 33. מילת בקשה. 34. שחקן קולנוע ותיק (ש"מ). 36. פזיז. 38. מנעול פאטנטי. 40. ביה"ס בגולה. 41. לשעבר ראש ממשלת בורמה. 42. היה שופט מחוזי בתל־אביב. 43. משתוקק. 44. דורון. 45. במאי קולנוע צרפתי (ש"מ). 47. לשווא, לריק. 49. קידומת הולנדית. 50. בר־המסה. 52. להם (ארכאית). 54. מידת נפח ליבש. 57. שר צבא סורי שניגף לפני יהודה ה־מכבי. 61. נענע בכנפיים. 64. מצופה זהב. 65. בא לבקר את אמא אחרי שאבא הולך לעבודה. 67. מכלי המיתר בתזמורת. 69. האות ה־21 באי"ב העברי. 70. אהבהבים. 71. שחקנית יוניה גדולה. 73. עשוי קלף. 74. מחלוקות. 76. מלכת בבל האגדית.

מאונך:

1. מקום חיבור הרגל לגוף. 2. ספר לונ־דוני מפורסם (ש"מ). 3. גם הוא נעץ סכין בקיסר. 4. יסוס ב־5 מאונך. 5. מטוס בלי מנוע, (כתיב חסר). 6. מטבע יפאני. 8. בהם (ספרותית) 9. מלך עמלקי בימי שמואל. 10. מכרסם שוכן נהרות. 11. תריס אקבסט או פלסטי למרפסת. 12. בירת לט־ביה. 13. גזבר. 15. אגין חך. 18. מכיל שומן. 19. סופר ישראלי שנפטר. 22. שוכן ימים. 23. מילת תנאי. 25. חוקר נורבגי, מגלה הקוטב הדרומי. 26. אואזיס. 27. כו־כב מארס. 28. מארבעת הבנים. 31. מידת שטח מטרית. 32. בירת קוריאה הדרומית. 33. זוחל ארסי. 35. חן, יופי. 37. מונארך. 39. עשה לבנים. 45. ביטוי לכאב. 46. ה־גשם האחרון. 47. כימאי גרמני, המציא מנורת גאז. 48. כינוי למטוס ריגול אמרי־קאי. 51. רוח סופה מדברית. 53. ארגון פשע בינלאומי. 55. קיבוץ דתי בעמק איי־לון. 56. בעל חוסם פתוס. 58. מפריד בין יבשות. 59. סיומת לרבות. 60. סובלת מ־חוסר דם. 62. פמינה (לועזית). 63. הת־חלקות. 65. אותו נושא החייל הרגלי על כתפיו. 66. שמו של גשר מתכת שהקמתו מהירה. 68. מביאה רעה,...־אסון. 70. כוחי פנייך. 72. האות ה־21 באי"ב האנגלי. 73. מילת הכללה.

חשבץ

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרת פעולות הכפל, החיסור והחיבור, עליך למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל בריבוע.

את התשובות יש לשלוח על־גבי גלויות בלבד לת.ד. 136 תל־אביב, ולציין על־גבי הגלויה: תשבץ 1701. הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 15.4.70.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

המחיר 1.50 ל"י
8.4.1970

העולם הזה

כל תל-אביב באה
לחתונת השבוע

הכלה
לבושה
עירום